ROMÂNIA, NOMINALIZATĂ PENTRU NATO

Roxana IORDACHE

România a obţinut maximum posibil în actualele condiţii la reuniunea din Madrid. Nominalizarea pentru NATO şi termenul la care ea se poate transforma în invitaţie: primăvara 1999. Cu condiţia ca transformările radicale din ţara noastră să continue şi să reuşească. Faptul că NATO nu ne oferă garanţii necondiţionate de integrare peste doi ani e normal. Normal din punct de vedere american. Politica nu se face cu sentimente, ci cu interese.

Nominalizarea e o reuşită. Ea se datorează politicii pragmatice a administraţiei Constantinescu. Datorăm enorm Franţei, Preşedintelui Chirac şi apoi Germaniei, Cancelarului Kohl, care au polarizat solidaritatea europeană. Dar această solidaritate nu se putea obţine numai pe considerente sentimentale. Ci pentrucă schimbarea de regim din Noembrie 1996 a făcut România demnă de interes. În asemenea măsură încât pe tema României, asociată cu Slovenia, s'a negociat noua poziţie europeană în Organizaţia Nord-Atlantică, patronată până acum de către SUA. Acum, relaţiile tind să devină parteneriale.

Preşedintele Constantinescu a avut inteligenţa politică şi abilitatea diplomatică să joace cartea NATO la răscrucea de interese euro-americane. Într'un timp record, România a devenit, dintr'o ţară uitată în lume, un stat aflat în centrul atenţiei internaţionale. Iar faptul că rezultatul summitului dela Madrid s'a negociat până în ultimul moment demonstrează că s'a schimbat ceva decisiv în politica mondială. Mai precis, în modul euro-atlantic de a lua o decizie şi a face politică. Reuşita franco-germană (europeană) de a determina nominalizarea în calitate de candidate favorite pentru 1999, a României şi Sloveniei semnalează că epoca aranjamentelor oculte şi politice a sferelor de influenţă sunt depăşite. Cred că vizita Preşedintelui Clinton la Bucureşti - care are loc chiar astăzi, 11 Iulie - marchează această schimbare în dinamica relaţiilor internaţionale şi reprezintă altceva decât *"un premiu de consolare"* pentru România.

Important este că România n'are nevoie să fie consolată, ci apreciată şi susţinută în continuare pe acest drum. Datorită administraţiei Constantinescu, în fond, a votului din Noembrie 1996, România a lepădat haina ponoasită de victimă a istoriei şi a devenit actor pe scena istoriei. Factor activ, cu o politică externă ofensivă şi convingătoare, de natură să confere ţării o nouă imagine, în consens cu noua realitate. De aşa ceva era nevoie încă din 1990 pentru a putea emite azi pretenţii de integrare cu primul val. Dar, cum spunea Preşedintele Clinton, *"şapte luni nu sunt şapte ani"*. Din cauza regimului Iliescu am pierdut enorm, iar datorită administraţiei Constantinescu am recuperat suficient pentru a prinde trenul NATO, chiar dacă am ratat avionul.

P.S. Prin intermediul Românilor de acolo, mulţumim Canadei, Premierului Jean Chrétien, pentru susţinere.

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Roxana IORDACHE	pagina	1
Andrei BĂDIN	pagina	2
Prof. A.Iustin HOSSU	pagina	6
Dan Emilian ROŞCA	pagina	6
Dan COSMULESCU	pagina	7
Prof. T. BRĂILEANU	pagina	7
Av. George VASU	pagina	9
Gh. ARVUNESCU	pagina 14	
Prof. N. CIACHIR	pagina 15	
Gh. TATOMIR	pagina 16	
Pintilie IACOB	pagina 16	
Prof. M. S. DERDENA	pagina 17	

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 23 Nr. 250 - IULIE-AUGUST 1997 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA. BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

TRATATUL ROMÂNO-UCRAINEAN

Eugen BÂRSAN

Prin tratatul cu Ucraina retrăim drama nedreptăţii din Iunie 1940, când URSS, în virtutea Pactului Ribbentrop-Molotov a încorporat prin forţă Bucovina de Nord, Ţinutul Herţa şi Basarabia; din 10 Februarie 1947 când s'a încheiat Tratatul de Pace dela Paris şi România a trebuit să subscrie la nedreptele ei graniţe răsăritene; şi cea din 1975 când Documentul numit Actul Final dela Helsinki, întărit şi de semnătura României, confirmă şi ele nedreptatea, declarând inviolabile graniţele europene existente. În chip clar, trei situaţii în care România, prin forţa lucrurilor, n'a avut încotro decât să subscrie la ele.

Şi acum, în 1997, când nu se mai poate invoca faptul că ţara n'a avut încotro, a venit Tratatul cu Ucraina. În fapt, un tratat care a tulburat apele ţării. În această tulburare, partea cea mai vie de conştiinţă naţională îşi varsă focul ocarei pe negociatorii şi încheietorii tratatului, care sunt ocăriţi că ei au pecetluit *"de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni"* soarta Bucovinei de Nord, a Ţinutului Herţa şi a Basarabiei de Sud. Încheind un tratat cu pecete de stigmă în istoria demnităţii româneşti. Un tratat prin care se renunţă la ţinuturi strămoşeşti.

Ocăriţii, la rândul lor, se apără cu argumentul că ei n'ar fi renunţat la nimic, întrucât în formularea tratatului nu s'ar găsi nicăieri cuvântul de renunţare, de abandon sau de cedare. Ceea ce ar însemna că tratatul ar lăsa o portiţă deschisă de redobândire în viitor a teritoriilor care trebue să reîntregească România. Tot ocăriţii mai atrag atenţia şi asupra faptului că tratatul a fost încheiat doar pentru un termen de zece ani. Ceea ce iarăşi ar însemna că stipulaţiile din el n'ar avea valoare decât pentru această perioadă de timp. Urmând ca de acolo înainte să intre în scenă ceea ce va lucra istoria. Cu considerarea ca o eventuală posibilă lucrare ar putea fi reîntregirea ţării cu Republica Moldova. Reîntregire care ar putea duce la un schimb de teritorii cu Ucraina. Şi anume, Bucovina de Nord, Ţinutul Herţa şi Basarabia de Sud vin acasă în schimbul cedării Transnistriei.

Să mai vedem cum este văzut acest tratat şi de Kiev. În presa de acolo se scrie: *"Doi ani lungi... s'au confruntat cu diplomaţia română. Această diplomaţie îmbină rafinamentul francez cu viclenia orientală...*

Continuare în pagina 3

LIMITA RĂBDĂRII NOASTRE

Radu DUNĂREANU

Decembrie 1989 a fost, parafrazând pe Shakespeare, în culmea iernii nemulţumirii noastre. Complotiştii de palat, nefericiţi cu faptul că puterea era acaparată exclusiv de duetul ceauşist, două paiaţe retardate manipulate dela Moscova, au hotărît să schimbe decorul şi să pretindă că România va deveni o ţară *democrată*.

Din nefericire pentru ei, populaţia eroică a Timişoarei a lansat o adevărată revoluţie populară, neinfiltrată de elemente securiste, urmată de revolta spontană şi plină de succes a Capitalei.

Eminenţa cenuşie a plănuitei lovituri de stat, Brucan, împreună cu vârfurile securiste şi partinice în frunte cu Iliescu, au intrat în panică. Pentru 48 de ore nu au ştiut ce să facă, cum să înşele din nou încrederea unui popor minţit şi terorizat de peste patru decenii de dictatură comunistă. Trebuia făcut ceva şi încă repede pentru a dilua mânia populară ce putea să şteargă pentru totdeauna de pe faţa pământului pe foştii călăi ai unei naţiuni, Securitatea şi activiştii de partid aserviţi unor interese străine.

***Cineva*, încă nu ştim cine, a dat ordin să se tragă în plin. Şi s'a tras. Nu numai în Timişoara, dar şi în Capitală. Au murit majoritatea tineri. Trei ani mai târziu, fostul şef al serviciului de contraspionaj, Filip Teodorescu, în cartea sa publicată *rapid şi la comandă*, justifică crimele făcute de Securitate la Timişoara ca fiind generate de violenţa *unor elemente din afara zonei* pentru ca prin insinuările sale să credem că revoluţia timişoreană a fost fructul unor agenţi provocatori din Ungaria şi a altor elemente iredentiste din ţară. Orice falsificare a adevărului este binevenită, în special dela vârfurile *selecte* ale fostei dictaturi, de aşa manieră încât Securitatea şi elita activiştilor de partid să apară *lacrima Cristi*.**

În Bucureşti, degringolada puterii a fost totală. Nu s'a putut nega, ca la Timişoara, că cei care au tras în oameni nevinovaţi şi au dat foc unor valori de nerecuperat au fost trupele de elită ale Securităţii. Pentru a potoli mânia justificată a poporului, care în cazul domnitorului Lăpuşneanu, cerea *capul lui Moţoc îl vrem*, nu l-au dat pe Ceauşescu să fie lichidat public cum s'a întâmplat cu Mussolini, dragă Doamne noi suntem un stat de Drept. L-au luat pe genialul retardat şi pe consoartă şi i-au executat discret într'o cazarmă, pretinzându-se ulterior că a avut loc un proces (cine a legiferat acel tribunal ad-hoc?) dela care nu avem nici o stenogramă corectă şi oficială.

Pe complotişti îi interesau două lucruri: liniştirea străzii oferind *capul lui Moţoc* şi apoi - sau mai ales - obţinerea dela cuplul prezidenţial a cifrurilor conturilor bancare ascunse Dumnezeu cine ştie unde, cu valorile acelea să se poată consolida mai târziu neocomunismul.

Continuare în pag. 4

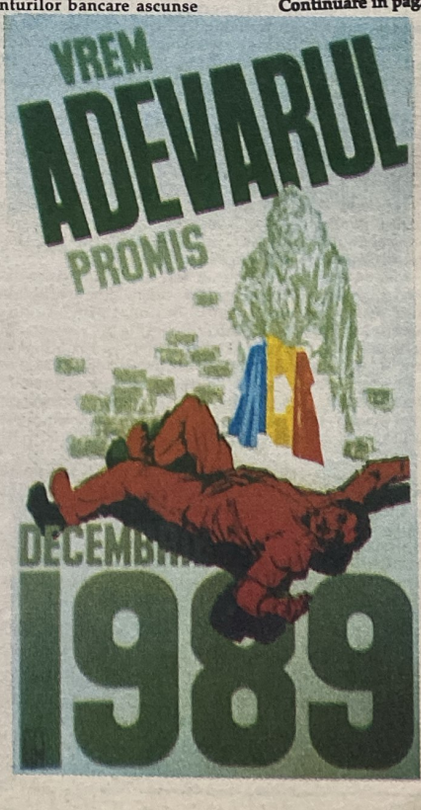

EDITORIAL

LA VREMURI NOI, IDEI NOI

Adevărul este că în ţară după ultimele alegeri s'a creat o atmosferă nouă de lucru şi activităţi, care în majoritatea lor pot să fie folositoare ţării şi poporului. Nu mai există presiunea Securităţii şi a *"înţelepţilor"* din nomenclatura comunistă a lui Ceauşescu sau Ilici Iliescu. Se simte că există mai multă libertate. Dar pericolul revenirii la putere a celor două componente marxiste şi socialiste (PDSR şi PD) nu poate fi ignorat. Din păcate, formaţiunile din CDR nu sunt capabile să motiveze şi să mobilizeze opinia pentru a *"aduna la dreapta"* o forţă opusă polului comunist.

Speranţa rămâne în tineretul de azi, care este dornic să citească după propriul lui gust şi alegere, care este curios şi caută să cunoască adevărul. El are şansa să-şi găsească drumuri noi şi cu totul personale şi se poate constitui în generaţie, într'o structură nouă din afara puterii, o coaliţie ideologică a acelora ce se pot apropia cu vederile, viziunile şi ideile lor de substratul adânc al vieţii naţionale. Toţi se ştiu fiii aceluiaşi neam, care are o tradiţie multiseculară, şi credinţe pentru care strămoşii au fost gata să-şi dea viaţa şi care au făurit ţara care există astăzi, cu toate vrăjmăşiile şi prigoanele pe care le-a îndurat, în cursul secolelor, de istorie şi viaţa naţională.

Acest tineret va aduce mari surprize, dacă îşi va reface rădăcinele spirituale ale neamului românesc şi dacă se va ridica cu fermitate şi înţelepciune la nivelul marilor creatori din trecut, prin energie şi inspiraţie din bogata tradiţie a poporului român, care există chiar în străfundurile sufleteşti şi în cugetul lor neprihănit de marxism şi socialism. Acest tineret ar putea, şi sperăm că o va face, la cele mai înalte culmi de existenţă naţională, în concernul larg al spaţiului european şi în componenţa întregii umanităţi. Căci umanitatea nu este ceva vag şi lipsit de claritate, ci este componenţa formată din totalitatea neamurilor care există.

Dacă am ajuns la acest punct, trebue să mărturisim că un grup de Români din exil gândesc că ar fi un lucru admirabil dacă s'ar putea crea un forum de cultură românească, în care să-şi dea întâlnire într'o redacţie de elită, o bună parte din intelectualii nefalsificaţi de marxism şi de aventurile exotice promovate de tot felul de intelectuali de mâna a zecea, nu a doua, din România cu elita exilului românesc. Căci după prăbuşirea dominaţiei proletare în cultura românească, se cuvine să ne întoarcem la izvoarele de spiritualitate naţională, cu tot specificul său, pentru a reevalua cultura română, la nivelul cuprinderii de azi, după atâtea experienţe nefaste.

Într'un cuvânt ne trebue o revistă de mare anvergură anti-comunistă, de ideologie românească, care să scoată din circulaţie pe încă rămaşii pseudo-intelectuali marxişti, care au dominat toată cultura română aproape un secol de istorie. Radicalizarea climatului marxist trebue să se bazeze pe un anticomunism inteligent şi intransigent, invulnerabil în faţa unor adversari întotdeauna gata să caute *"reminiscenţe fasciste"* sau *"interese reacţionare"* etc.

Trebue reactualizată perspectiva de a vedea problemele lumii şi ale românităţii din unghiul din care se vedeau altădată, cu indicatele şi necesarele potriviri în cadrul culturii de astăzi. Apoi, să se facă adaptările impuse de o anumită evoluţie, adică de evoluţia organică şi proprie fiecărei culturi şi spiritualităţi. Căci fiecare cultură îşi are specificul caracteristic evoluţiei sale, care porneşte din punctul de existenţă al unui început şi al unui întreg.

Această publicaţie de dreapta trebue să fie independentă. Să nu fie legată de un partid poitic: să susţină guvernul în tot ce face bun şi să-l cenzureze şi să-l dojenească pentru ceea ce face prost sau nu face. Anticomunismul acestei publicaţii trebue să fie îndreptat contra comuniştilor din toate partidele.

Totdeauna însă revistele au fost o aventură financiară, şi va putea fi şi azi, dar se va ajunge la punctul unde criza de hârtie, care a fost intenţionat provocată de incultura marxistă şi de relele intenţiile ale acesteia, să fie depăşită şi să se intre în normal şi va lua alura pe care i-o va da momentul istoric şi climatul spiritual.

O asemenea publicaţie va trebui să fie o tribună de idei şi idealuri, şi o moldă de frământat gândurile şi de izvor pentru cuget românesc, în forma cea mai simplă şi cu inocenţa acelor ce cred în tradiţiile spiritualităţii naţionale.

Credem că a sosit momentul întemeirii unei astfel de reviste, căci există talente, oameni pregătiţi şi cu curajul de a înfrunta adversităţile cele mai mari. Trebue curăţată ţara de zgura marxistă şi de oboselile intelectualului proletar, care uneori, în vremea noastră, vrea să se strecoare în *"fruntea bucatelor"*. Toată şleahta acestor impostori ai culturii vor dispărea în faţa adevăratelor valori naţionale, căci ei nu au un punct de sprijin, nici intelectual şi nici naţional.

Nu ne îndoim că o asemenea publicaţie va apărea şi că ea va fi o oglindă a puterii de creaţie a cugetului românesc, şi o sursă de inspiraţie pentru noile generaţii de tineri ahtiaţi după tot ce este pe potriva firii româneşti şi în acord cu frumuseţea şi valoarea spirituală a viziunii româneşti a lumii, aşa cum a întruchipat-o geniul românesc al culturii naţionale.

George BĂLAŞU

DESPRE NATO

—John HALMAGHI—

Decizia Preşedintelui Clinton de a refuza intrarea României în NATO este o decizie personală şi a unui grup de politicieni care nu sunt în poziţia de a cunoaşte bine şi integral, în substanţa lor, problemele din Europa. Toate informaţiile acestui grup politic şi ale lui Clinton sunt deficitare şi pline de aroganţa celor care se joacă cu viaţa popoarelor. Este curios de aflat ce au comunicat oficialii ambasadelor din Răsăritul Europei în legătură cu extinderea NATO în acea regiune, care este o regiune vitală din punct de vedere geopolitic. Se pare că aceşti oficiali au o poziţie clară, dar lipsită de realism şi nu au făcut un serviciu valid NATO-ului şi Statelor Unite, căci nu se oferă nici un fel de protecţie, nici pentru NATO şi nici pentru Americani. O dovadă clară o reprezintă faptul că America este *"singulară"* în decizia ei, că majoritatea ţărilor occidentale au susţinut teza admiterii României în NATO.

Asta în timp ce Congresul American a votat în favoarea României, pentru a fi admisă în NATO, ceea ce a însemnat un sprijin serios, ceva mai mult decât consilierii lui Clinton, care au o răspundere ocazională şi fragmentară.

În perioadele triste ale dictaturii comuniste din România, când temniţele gemeau de suferinţele deţinuţilor politici, aceştia aşteptau pe Americani să elibereze România, pe care au lăsat-o pradă imperialismului sovietic, deşi Românii le dăduseră un ajutor considerabil prin lovitura de stat din 23 August 1944.

Astăzi, poporul român nu cere Americii să fie eliberat, căci singur a înlăturat lanţurile iobăgiei sovietice şi marxiste.

Astăzi, poporul român şi guvernul român îşi oferă sprijinul lor pentru întărirea forţelor NATO, care să organizeze stabilitatea păcii în Europa.

Cred oare Preşedintele Clinton şi Madeleine Albright, care nu au cunoscut ceea ce s'a întâmplat în temniţele din România, că nu au nici o obligaţie morală faţă de poporul american, respingând oferta de azi a României de a participa la ordinea politică din Europa? România este parte din Europa. Europa nu se poate concepe fără România, nici acum şi nici în trecut, dar mai ales nici în viitor. Ce au făcut oficialii americani din Răsăritul Europei, dacă n'au înţeles acest lucru şi nu l-au comunicat Americii? În serviciul cui sunt ei? România nu cere beneficii, ci doar să i se recunoască statutul geopolitic pe care îl are dintotdeauna, din istorie.

Politicienii din America şi cei dela ambasade nu au dreptul să se joace cu viaţa popoarelor, cum s'ar juca cu nişte păpuşi şi nu au dreptul să sfideze legile morale, căci America a fost clădită pe valorile morale şi creştine. Există în istorie un mare risc, ca aceste valori să fie nesocotite şi încălcate, în special pentru viitorul american.

În Iulie, la întâlnirea dela Madrid, multe ţări europene au venit în sprijinul României. Ce a făcut Preşedintele Clinton în faţa unei majorităţi? A acceptat să renunţe la poziţia sa? Nu, a afişat o aroganţă care nu are nimic cu democraţia, cu spiritul de *"consens"*.

Preşedintele Clinton nu şi-a schimbat poziţia sa, care nu are o valoare intrinsecă, pentru o înţelegere comună, a spus NU României şi Sloveniei. Din interese camuflate, străine de realităţile Europei? Într'o zi se va afla şi aceasta.

În fond, întâlnirea dela Madrid a fost un examen pentru Clinton, cât şi pentru democraţia americană. L-au trecut ei oare cu succes? Viitorul ne va arăta.

PDSR ÎNVINS DE ION ILIESCU

—Andrei BĂDIN—

Partidul Democraţiei Sociale (PDSR) a ratat şansa de a deveni un partid democratic. La reuniunea Conferinţei Naţionale a PDSR, desfăşurată la Bucureşti la sfârşitul lunii Iunie, Ion Iliescu secondat de Adrian Năstase şi Miron Mitrea au blocat iniţiativele de reformare a partidului şi au exclus grupul Meleşcanu-Boda care cerea asumarea înfrângerii PDSR din Noembrie 1996. Folosind vechile metode bolşevice pe care le-a învăţat cu atâta sârg la Moscova, Ion Ilici Iliescu şi-a demascat adversarii din partid şi, ca atare, forţându-i să demisioneze. Nu vom intra în amănuntele lucrărilor Congresului PDSR. Vom face numai câteva aprecieri privind viitorul PDSR şi contextul îndepărtării grupului Meleşcanu-Boda şi asupra viitorului acestuia.

În primul rând, PDSR a ratat şansa, am spune istorică, de a se debarasa de elementele corupte şi a deveni un partid modern şi reprezentantul adevărat şi credibil al Opoziţiei. PDSR a preferat însă să rămână acelaşi partid clientelar, condus de oameni corupţi. Pe termen lung, acestea vor fi armele cele mai mortale şi care vor duce la autodizolarea PDSR, începută de fapt la Conferinţa Naţională.

În privinţa grupului Meleşcanu-Boda, plecarea lor din PDSR trebue văzută prin prisma unei idei care este vehiculată de mai mulţi ani în mediile politice şi care are un dram de adevăr. De mai mulţi ani, unii din apropiaţii lui Ion Iliescu au văzut că viitorul împreună cu acesta nu ar avea nici un rost, dat fiind ieşirile şi comportarea bolşevică a lui Ion Iliescu. În anumite cercuri, de mai mult timp, Boda, Meleşcanu, Măgureanu şi alţii şi alţii, vorbeau de o *"delimitare"* de Ion Iliescu. Acest lucru nu a fost posibil până în Noembrie 1996, deoarece gruparea nu a avut un candidat credibil, dar după pierderea alegerilor, varianta a devenit mult mai pregnantă. A continua drumul împreună cu Ion Iliescu nu ar fi decât o pierdere de vreme, spuneau aceştia. Şi fără îndoială că au dreptate. Ce va reprezenta însă noul partid care va fi creat de Boda şi Meleşcanu?

Din informaţiile pe care le deţinem din surse sigure, noul partid va fi *"girat"* şi de Virgil Măgureanu, cel mai bun prieten al lui Ioşka Boda. În plus, partidul va beneficia şi de serviciile lui Mugur Isărescu, încă guvernatorul Băncii Naţionale. De fapt, noul partid va fi creat pe structurile grupului *"Un viitor pentru România"*, care are multe tentacule în diferite domenii. În fapt, noul partid va continua să activeze pe plasa de păianjen a vechii guvernări, numai că va face politică într'un mod mai european, mai civilizat. *"O Marie cu o pălărie occidentală"*, ar fi varianta cea mai apropiată de adevăr.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

SCANDALUL "GILDA LAZĂR"

Mihaela MOISIN

Nu de mult, în ziarul *"Cuvântul Românesc"* apărea o *"scrisoare deschisă"* adresată Gildei Lazăr, de către colaboratorul nostru Aurel Marinescu, care îi imputa *"limba de lemn"*, folosită de aceasta, de când a devenit purtătoare de cuvânt a D-lui Adrian Severin, limbă moştenită din timpul educaţiei comuniste serioase care i-a fost dată. Ne întrebăm când a fost Gilda Lazăr cea adevărată, când scria acele articole frumoase, sau când vorbea ca la mahala, la Washington? Să fi fost o simplă poleială de suprafaţă, care n'a fost zgâriată timp de atâţia ani?

Scrisoarea lui Aurel Marinescu a fost ca o anticipare a scandalului ce a urmat în timpul vizitei Premierului român Victor Ciorbea la Washington.

Gilda Lazăr, într'un fel, este un acar Păun. Ea a executat ordinele primite dela superiorul său, Ministrul de Externe, Adrian Severin, care la rândul său... Dar să-l lăsăm deoparte, deocamdată, pe Dl. Petre Roman.

Supărarea MAE-ului a pornit dela faptul că Premierul nostru, (subliniez al nostru), l-a eclipsat total pe Adrian Severin, precum Preşedintele nostru (din nou subliniat) l-a eclipsat pe Petre Roman, în toate discuţiile la nivel înalt avute cu guvernele ţărilor occidentale. Lucru normal de altfel, având-se în vedere că cei doi conducători ai României actuale sunt prin excelenţă nişte intelectuali, eruditi, cinstiţi şi curaţi sufleteşte. Aprecierile de care s'au bucurat în cursul tratativelor şi întâlnirilor avute, i-au situat pe amândoi pe cele mai înalte trepte ale diplomaţiei internaţionale.

Motiv de supărare mare la MAE, unde *"diplomaţi de carieră"*, carieră de pe timpul ceauşismului şi iliescismului, au fost puşi total în umbră, deşi D-nii Petre Roman şi Adrian Severin sunt responsabilii cu relaţiile internaţionale.

Aşa că, Gilda Lazăr a primit sarcina de a influenţa presa română pentru a-l *"termina"* pe Premierul Victor Ciorbea, descriindu-l în cei mai negri termeni. Nereuşind imediat, Gilda Lazăr a folosit şantajul şi limbajul de mahala, în nişte convorbiri telefonice înregistrate şi date în vileag de ziarul *"Ziua"*. De unde concludem că, ori nu este bine mobilat creierul D-nei Lazăr, ori nu are nici un fel de pregătire necesară funcţiei pe care o ocupă (mai bine zis, a ocupat-o). Şantajul a fost adresat ziaristei (dela *"Ziua"*) Anca Oegar, al cărei soţ este secretar I la ambasadă, la Dl. Geoană, (Washington), care e prieten bun cu Adrian Severin şi a sunat cam astfel: dacă nu îl încondeiaţi bine pe Ciorbea, Ministrul (A. Severin, n.n.) n'o să-i prelungească contractul la ambasadă soţului Ancăi.

Desigur că după ce s'a făcut publică această convorbire telefonică, Adrian Severin s'a spălat pe mâini de Gilda, ca Pilat din Pont, dând-o pe mâna celor întărâtaţi.

Se pare că scandalul la nivel guvernamental s'a muşamalizat, A. Severin plantându-l temporar pe Gafiţa (altă limbă de lemn) în postul de purtător de cuvânt al MAE.

Numele de *"Scandalul Gilda Lazăr"* este doar de suprafaţă, pentrucă de fapt, biata naivă a încercat să-şi facă datoria faţă de Dl. Adrian Severin şi atât. În fapt, Gilda Lazăr şi-a jucat rolul ei scurt, de mahala, în timp ce protagonistul piesei a fost însuşi Dl. Geoană. Acesta a încercat să-l blocheze pe Premierul Victor Ciorbea de a lua contact cu exilul românesc, pentru a nu afla ce gândesc cei ce doresc binele ţării. Porcăria a mers până la a-l conduce pe Premier în hotel pe uşa bagajelor, la a-i face program supraîncărcat Premierului, ca să nu acorde interviuri presei exilului, la a-l invita la un *"picnic"*, undeva, departe de exilul românesc etc. Noroc că Dl. Geoană nu se bucură de credibilitate deloc, în cadrul atât al exilului românesc, cât şi chiar al congresului american. Astfel, cel puţin parte din program i-a fost dejucat D-lui Geoană, care nu a fost primit la diverse discuţii la Congresul American, iar pe ici pe colo, Dl. Ciorbea a putut primi un memoriu, sau auzi câteva din aprecierile Românilor la adresa celor ce reprezintă ţara în America.

Este încă o confirmare a celor spuse de noi în numerele anterioare ale C.R., că atât Preşedintele Emil Constantinescu cât şi Premierul Victor Ciorbea sunt absolut blocaţi de a lua orice contact cu exilul românesc.

Ne pare rău că a trebuit să fie un asemenea scandal în Statele Unite, pe pielea bietului Premier Victor Ciorbea, pentru ca cei doi conducători ai noştri să realizeze că cei cu care colaborează nu le vor binele nici lor, nici ţării.

Cât despre Gilda Lazăr... poate că a învăţat o lecţie...

TRATATUL ROMÂNO-UCRAINEAN

Urmare din pagina 1

Când ceva, în timp îndelungat, nu iese, nu se adună, nu se fundamentează şi apoi deodată totul merge ca uns... (căci) se apropie momentul adevărului-Madridul, cu summitul din Iulie al Alianţei (Atlantice), şi liderii români s'au angrenat să sară în primul vagon... În acest fel, România a confirmat disponibilitatea sa pentru (încheierea tratatului şi pentru) inviolabilitatea frontierelor". (Iar) *"Strălucitul diplomat Adrian Severin, a însoţit acest bărbătesc pas cu o cuvântare romantică".* Deasupra a ceea ce spune presa dela Kiev, este ceea ce spune Ministrul de Externe ucrainean Ghenadi Udovenko: *"Există un articol în document care confirmă inviolabilitatea graniţelor existente şi prevede că părţile nu vor avea nici o pretenţie teritorială una faţă de alta, acum şi în viitor".*

În privinţa graniţelor vizate de Udovenko, Dl. Dumitru Ceauşu, şeful echipei de negocieri, a venit cu destăinuirea că asupra graniţelor nu s'a putut discuta şi negocia nimic pentrucă dintru început Ucraina a pus precondiţia ca să nu se discute problema frontierelor şi că, la acest capitol, textul tratatului trebue să reţină (fără discuţii) formularea din Actul Final dela Helsinki. Adică, *"cele două părţi reafirmă că frontiera dintre ele este inviolabilă."*

Revin la problema stigmă. Dacă este adevărat că în tratat nu se întâlnesc cuvintele de renunţare, de abandon sau de cedare, nu se poate contesta că este tot pe atât de adevărat că a încheia un tratat cu Ucraina cu ochii închişi în formalismul şi simbolismul că nici una dintre părţi nu va avea vreo pretenţie teritorială faţă de cealaltă, din punct de vedere etic şi naţional românesc tot o renunţare este. Tot o stigmă este. Şi ca o punere de paie peste foc, unde acest tratat poartă pecete de stigmă naţională si unde Românii din teritoriile renunţate gem şi plâng din cauza proaspătului capitol de destin care-i confruntă, romanticul Adrian Severin vine şi spune că Tratatul cu Ucraina ar fi *"un document internaţional modern".* Probabil că din punct de vedere internaţional aşa o fi fiind el. Ceea ce interesează însă pe prim plan naţional este cât de românesc este acest document în concordanţă cu istoria Românilor şi a hotarelor din moşi şi strămoşi.

În chip consternant, unii istorici şi oameni politici au susţinut, în perioada finalizării tratatului, teza renunţării. Încercând să convingă că *"drepturile istorice nu mai pot fi invocate"*, că "este o stare de fapt pe care oricum nu avem cum o modifica şi că *"trebue să renunţăm la teritorii în schimbul drepturilor pentru Românii din Ucraina".* Şi, din păcate, acestea au folosit jaloanele de încheiere a tratatului care a transformat încorporarea Bucovinei de Nord, a Ţinutului Herţei şi a Basarabiei de Sud dintr'o stare de fapt într'o stare de drept. A admite o stare de fapt este un lucru, iar a transforma o stare de fapt într'o stare de drept e cu totul altul. Pentrucă el ipotechează viitorul. Aici e necazul şi tragicul cu Tratatul Româno-Ucrainean.

Protratatiştii au redus totul la punctul politic că un tratat de bună vecinătate cu Ucraina, făcut cu orice preţ, adică cu sacrificii istorice, ar putea reprezenta atuul României în obiectivul integrării sale în NATO în primul val al extinderii Alianţei. În alte cuvinte, tratatul făcut cu orice preţ ar netezi drumul spre acest obiectiv, împlinind dezideratul că tratate de bună vecinătate cu ţările din jur constituie o condiţie de bază pentru a fi membru NATO. Şi înţelegem până la un punct sensibilitatea şi excesiva atenţie faţă de opiniile atlante care dacă nu direct, în chip indirect fac din cedări, condiţii. Dar nu se poate înţelege deloc insensibilitatea faţă de uriaşul temei că hotarele patriei sunt înscrise în structura genetică a fiinţei româneşti. De aceea, în situaţii de cotropiri şi răpiri, ele nu se pot lăsa nici cedate şi nici uitate. Fiindcă un hotar de ţară nu este o chestiune relativă, ci una absolută.

Am dori să vedem pe guvernanţii ţării în spiritul şi onoarea de cult al patriei. Ceea ce emană dintr'un asemenea cult le spune domnilor guvernanţi că ei pot renunţa la ceva personal, la ceva ce este al guvernului dar în nici un caz nu la ceva ce este al Neamului. Orice se poate negocia, exceptând demnitatea naţională.

Eugen BÂRSAN

AVEŢI DE ALES

La terminarea fiecărui război, vinovaţi de crime sunt numai învinşii, iar învingătorii rămân cu basmaua neîntrebuinţată. Nu contestăm că Hitler a omorît pe Evrei pentru motivul că erau Evrei, dar subliniem că România nu s'a alăturat Germaniei ca să obţină spaţiu vital ori ca să rezolve problema evreiască pentru 1000 de ani; România a intrat în război pentru reîntregirea ţării.

Subliniem acest preambul pentru a reveni la recentul mesaj, al Preşedintelui Emil Constantinescu, citit într'o sintagmă din Bucureşti, prin care admite că România a jucat un rol în holocaustul din Transnistria.

"USA TODAY" din 2 Mai 1997 publică, sub titlul *"A forgotten holocaust"*, amintirile unui supravieţuitor, Evreul Glasberg Gold.

Să analizăm cele mărturisite, recunoscând că au fost şi abuzuri personale asemănătoare altor armate *"eliberatoare".*

"Transnistria a devenit un câmp al morţii (dying field) datorită ravagiilor armatelor sovietice (care au întrebuinţat aceeaşi tactică, precum şi'n războiul cu Napoleon, distrugând totul înainte de a se retrage, n.n.) *precum şi armatelor germane şi române".*

"România - spune Dl. R.G.B. - *nu şi-a recunoscut responsabilitatea asupra crimelor Evreilor ucraineni şi români"* pentru motivul că n'au fost executaţi, ei au murit de *"opresiune, lipsuri şi neglijenţă... tifos, foame şi ger".*

Notăm faptul: Hitler l-a numit pe Antonescu să administreze o regiune rasă la pământ, peste care s'a mai abătut tifosul şi gerul şi trecem la acuzaţia că aceste victime s'ar datora neglijenţei administraţiei româneşti care a cauzat moartea a peste 100.000 de Evrei din Transnistria. Reamintim că din cauza caselor distruse, a tifosului şi a gerului au murit, fără a face deosebire de rasă sau religie Ucraineni, Români şi alte naţionalităţi.

Îl felicităm pe Dl. Preşedinte Emil Constantinescu că s'a alăturat, în numele ţării, la durerile Evreilor, dar regretăm că nu s'a adăugat şi efortul lui Antonescu de a salva pe Evreii de peste Nistru, aşa cum a salvat pe Evreii din Regat, unde nici unul n'a fost expediat în lagărele germane de exterminare.

Am scris, şi regretăm că trebue să ne repetăm şi pentru Dl. Preşedinte al României, faptul dovedit că Generalul Antonescu a intrat în legătură cu anumite centre internaţionale şi a propus ca el să salveze pe Evreii din Transnistria, oferindu-se să-i transporte într'un port liber din Mediterană, cu o singură condiţie: să i se plătească transportul. Atât. El nu s'a gândit ca Ceauşescu, ca să-i vândă.

Nici un penny mai mult decât preţul *"biletului"* de călătorie!

Totul a mers bine şi un vapor cu Evrei a plecat din Transnistria, dar a prins de veste bătrânul Albion, care a divulgat planul prin postul de radio BBC şi, la insistenţa Angliei, un submarin sovietic a scufundat vaporul cu cele vreo 900 de suflete în drumul lor spre libertate...

Până vom afla pe ce listă a holocaustului vor fi trecuţi cei circa 900 de Evrei înnecaţi în Marea Neagră, alături de marinarii români care au vrut să-i salveze, rugăm pe cititor să facă o comparaţie între:

Generalul Ion Antonescu şi Winston Churchill!

Stroe MOLDOVANU

ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ

HAMILTON - ONTARIO

PROGRAMUL TABEREI DE VARĂ

20 IULIE - 27 IULIE, 1997

DUMINICĂ, 20 IULIE 1997

Picnicul Parohiei "Sf. Gheorghe" Toronto

LUNI, 21 IULIE 1997

7.00 p.m. - Erast Călinescu, Montreal, Canada - Prezentarea expoziţiei de fotografii "Pe drumul Sfintei Cruci"
Anca-Mihaela Gazibar, România: "Monumenta Romaniae Vaticana"
Gabriel Stănescu, Georgia, USA: "Nae Ionescu sau triumful spiritului socratic în cultura românească interbelică"

MARŢI, 22 IULIE 1997

7.00 p.m. - Prof.Nicolae Ciachir, România - Lansarea noii cărţi "Istoria politică a Europei dela Napoleon la Stalin"
Andrei Bădin, România: "România şi Comunitatea Europeană"
Pr.Dr. Dumitru Ichim, Kitchener, Canada: Conştiinţa tragică a existenţei şi socraticul răspuns al lui Nae Ionescu"

MIERCURI, 23 IULIE 1997

7.00 p.m. - Seară de poezie. cu poeţii: D. Andronescu (România), F. Baţu (Canada), J. Bukiu (USA), D. Ichim (Canada), Z. Pană (USA), G. Stănescu (USA). Vor recita: K. Dumitraşcu, A. Dafinescu, M. Costache (Canada). Va cânta: Cornelia Rusu

JOI, 24 IULIE 1997

10.30 a.m. - Excursie la Niagara Falls
7.00 p.m. - Pr. Gh. CALCIU, Washington, USA: "Credinţă şi lumină"
Mesaj din Ţinutul Herţei
Foc de tabără

VINERI, 25 IULIE 1997

7.30 p.m. - Piesa de teatru "GAIŢELE" interpretată de Studioul de teatru "Cortina" din Montreal

SÂMBĂTĂ, 26 IULIE 1997

6.00 p.m. - Banchetul de închidere a "Săptămânii Câmpului" urmat de dans, cu orchestra NIMBUS

Banchetul de închidere este dedicat aniversării a 40 de ani dela înfiinţarea Asociatiei Culturale Române şi a 10 ani dela construirea Centrului Cultural "Nae Ionescu"

CONSTERNARE DE CIRCUMSTANŢĂ LA BUCUREŞTI

Nicolae DAN

Ştirea s'a împrăştiat cu iuţeala mijloacelor moderne de comunicare în masă: Administraţia Clinton a adoptat, pentru Reuniunea dela Madrid, soluţia de a sprijini primirea în NATO doar a celor trei ţări care dela bun început fuseseră acreditate cu şanse reale: Cehia, Polonia şi Ungaria.

După cum era de aşteptat, autorităţile dela Bucureşti afişează, zilele acestea, o consternare vecină doar cu neuitata perplexitate a lui Gelu Voican din Februarie 1990. Adică o consternare dublată de un zâmbet maliţios, ascuns în barbă, o consternare confecţionată pentru mass-media şi pentru victima acestora, opinia publică.

Vasăzică, spun dumnealor, oficialii, ne-am luptat de ne-a dat sângele pe nas şi pe gură. Am bătut la toate uşile. Am încercat să-i trezim pe nord-atlantici la realitatea că NATO fără România este aproape ca o Românie fără NATO. Geaba vii, geaba te duci, geaba rupi bieţii papuci: n'ai cu cine sta de vorbă. Oamenii nu-şi cunosc interesul -şi basta! A umblat Preşedintele Constantinescu în dreapta şi'n stânga. A explicat cu osârdie că între 3 şi 17 Noembrie 1996 România a devenit un stat de drept perfect democrat şi deplin integrabil în comunitatea internaţională. Fără Securitate, fără afacerişti de partid, fără *"inginerie financiară"*, adică fără deştepţi care iau credit din stânga ca să cumpere bănci în dreapta. Cu preşedinţi de Senat frumoşi şi deştepţi. Cu miniştri de externe deştepţi şi frumoşi, ce mai? De mirare că nu se bate lumea să ne invite la toate party-urile!

Parcă Domnul Ministru de Stat Adrian Severin a stat degeaba? Nu, domnia sa a fost de curând la Washington şi s'a întors de-acolo rulându-şi muşchii: cu Americanii nu mai avem probleme. Acum, ministerul Domnului Severin dă un comunicat în care spune textual: *"...suntem convinşi că, în perioada de timp care a rămas până la summit-ul dela Madrid, Washigtonul va continua analiza, luând o hotărâre care să realizeze echilibrul corect între interesele de politică externă ale Statelor Unite şi interesele de politică internă ale Administraţiei americane!"* Să vă mai citesc odată? M'aş mira să mai fie nevoie. Aţi văzut, fără îndoială, că:

1. În mintea cuiva din Aleea Alexandru - persoană, desigur, însemnată - o hotărâre de politică externă luată de guvernul american în ajunul unei reuniuni de importanţă mondială este un fel de angajament de beţiv, uitat în faţa primei cârciumi. Nu cumva Ministrul de Externe Adrian Severin şi staff-ul său mizează pe ignoranţa publicului? A unui public învăţat să creadă că, la Washington, lumea n'are altă treabă decât să analizeze şi reanalizeze de dimineaţă şi până seară justeţea unei decizii, presupuse a fi fost, totuşi, luate în cunoştinţă de cauză şi cu tot spiritul de răspundere?

2. Ministerul de Externe al D-lui Severin nu pregetă să distribuie indicaţii preţioase Administraţiei Clinton, care, natural, lipsită fiind de brain-trustul din aceeaşi Aleea Alexandru, n'ar fi capabilă să realizeze, citâm din nou, *"echilibrul corect între interesele de politică externă ale Statelor Unite şi interesele de politică internă ale Administraţiei americane!"* O fi, cumva, vorba de două entităţi antagoniste?

Greu de admis că specialiştii Ministerului de Externe, trecuţi prin cele mai grozave şcoli, inclusiv cea dela Băneasa, şi hârşiţi cu meandrele şi regulile rutinei decizionale şi diplomatice, s'ar ambala cu bună ştiinţă în asemenea declaraţii dacă ele nu le-ar fi dictate din cercurile politice. Conjunctura din România a făcut din intrarea în NATO cu primă urgenţă un balon propagandistic similar cu cel de acum câţiva ani, când calul de bătaie era Clauza naţiunii în comerţul cu Statele Unite. România nu avea ce exporta - nu prea are ea nici acum. dar despre asta vom vorbi altă dată, cât de curând - dar regimul Iliescu crăpa fără clauză. Că să nu mai vorbim că şi toată opoziţia se dădea de ceasul morţii pentru ca ţării să nu i se refuze ceva ce avea *"până şi Bulgaria!"*

În timpul acesta, regimul Iliescu îşi reorganiza în teritoriu structura moştenită dela PCR, scotea pe bandă rulantă legi favorabile clienţilor săi şi dădea rămăşiţele economiei naţionale pe mâna *"inginerilor financiari"*, a negustorilor de saltele Relaxa şi a lui Nicolae Văcăroiu. Plus patru case la preşedinţia Camerei deputaţilor, două la preşedinţia mare şi cine ştie câte la primărie - asta or să ne spună anchetele, dacă pleacă Cochinescu dela Parchetul general!

Da, stimaţi cititori. Factorii de răspundere dela Bucureşti nu puteau ignora că o agendă ca cea a summit-ului dela Madrid nu se definitivează peste noapte, ca o listă de nuntaşi. Că ea trece printr'un ansamblu de eşaloane decizionale. Şi că prin urmare, şi modificările eventuale sunt supuse aceleaişi proceduri. De unde imposibilitatea schimbărilor de esenţă într'un termen scurt.

Tot ce s'a făcut s'a făcut doar pentru ca anumite elemente ale actualului regim să dobândească oarecare credit politic - şi notorietate - pentru aşa-zisele eforturi în direcţia NATO. Ca şi lupta pentru pace a lui Ceauşescu, lupta pentru NATO a fost dusă de oameni care îi cunoşteau valoarea reală, dar şi pe cea de capital politic. Care n 'au vrut, de fapt, decât să-şi pună, şi ei, o rozetă la cheutoare. Nimeni - repet, nimeni - nu poate invoca naivitatea pentru a justifica tărăboiul făcut. Pe de altă parte, dacă nu ţinem cu tot dinadinsul să-i scoatem pe alţii vinovaţi - una din marotele Românilor, ceallaltă fiind pretenţia că ni se cuvine orice pentrucă *"am fost chinuiţi atât amar de ani"* - dacă nu vrem să căutăm, deci, vinovaţi numai pe altă stradă, hai să vedem dacă România se potrivea cu NATO acum.

Privind lucrurile în perspectivă, din unghiul integrării europene pe cât mai multe planuri, locul României va fi mai degrabă în NATO. Pentrucă NATO nu cuprinde doar state importante, dar cu o diplomaţie labilă şi înşelătoare, ci şi state cel puţin la fel de însemnate, cu o tradiţie de loialitate politică bine consolidată. Chiar dacă acestea din urmă nu sunt prea numeroase.

Dar, acum, în NATO?

Nu zic că ar fi rău. Însă nu există, cel puţin pentru un număr de ani, nici o ameninţare serioasă la adresa României. Şi nici la adresa NATO, al cărui flanc sud-estic, experţii regimului dela Bucureşti îl văd periclitat fără braţul de neînvins al României. Din punct de vedere strategic, ca să zicem aşa, n'ar prea fi, prin urmare, nici o grabă. Mai ales că miliardele trebuincioase pentru alinierea forţelor armate la cerinţele NATO sunt şi mai necesare, acum, în alte părţi. Cu condiţia să fie cheltuite eficient şi competent. Dar asta-i, cum se spune, altă poveste...

Nici n'ar mai trebui amintit că, totuşi, acum, când războiul rece a devenit istorie, - sau cel puţin aşa am vrea să credem - Pactul Nord-Atlantic are tot timpul să-şi aleagă noii componenţi cu mult mai multă exigenţă decât în trecut. Regimul politic şi gradul de democratizare ale unei ţări reprezintă criterii primordiale. Şi nu sunt suficiente nişte alegeri pentru a împinge lucrurile în direcţia bună. Este nevoie ca noul regim să se dedice sincer sarcinii asumate. Şi este nevoie ca noul regim, prin compoziţia sa, să nu ridice el însuşi semne de'ntrebare...

Căderea regimului Iliescu, deocamdată dour în punctele sale cele mai vizibile, reprezintă o premisă, nu o evoluţie. Ori Occidentul aşteaptă tocmai ca evoluţia decurgând din schimbarea în plan electoral, să-i facă dovada că România poate fi o piatră de temelie pentru NATO şi nu o piatră de gât.

Dacă, la construcţia casei, pui în zid, la rând cu cărămizile bune, una nouă, nearsă, ba chiar nici uscată, ce-ţi mai rămâne de făcut mai târziu, ca să consolidezi clădirea? Să-i dai foc, ca să arzi şi cărămida pusă prematur?

LIMITA RĂBDĂRII NOASTRE

Urmare din pag. 1

Pentru decor au mai produs şi o slugă artistică, Sergiu Nicolaescu, făcător de filme ce batjocoreau istoria însângerată a patriei, care dela nelipsitul balcon a cerut ietare, că vezi noi toţi am fi greşit! Care noi? A fost el în lagăre de exterminare şi în închisori?

Iertarea a venit repede dela şeful complotiştilor, fost agent KGB, uns la repezeală preşedinte care, pozând în creştin şi democrat, cu dela sine putere a anulat pedeapsa cu moartea, *după asasinarea* cuplului ceauşist, pentru a proteja pe ciracii săi cu mâinile pline de sângele vărsat de ei timp de peste patru decenii.

Din timpul acelui Crăciun însângerat al anului 1989, care seamănă cu masacrul ordonat de Irod în primul an al erei noastre creştine, faptele nu pot fi nici disimulate, nici ascunse.

S'a tras în lumea neînarmată. Au murit tineri şi chiar şi copii.

Neocomunismul nu a moştenit numai aparatul de opresiune şi averile ilegale ale unui partid ilegal şi străin intereselor Ţării, dar a moştenit şi chiar perfecţionat direcţia de dezinformare a publicului.

Aşa se face că au apărut, imediat în timpul evenimentelor, fel de fel de zvonuri, toate având drept scop disculparea Securităţii şi a unor elemente din armata regulată, de crimele făcute.

Cine a tras? Încă nu ştim. A fost teoria cu teroriştii străini, mercenari, din anumite tabere de antrenament. Unde erau locate aceste tabere, unde au plecat teroriştii? Mister până şi azi. Indiferent cine a apăsat degetul pe trăgaci, important este cine a dat ordin ca să se tragă?

Alt mister. Oameni au murit şi apoi au dispărut, după unele mărturii oficiale arşi la crematoriu. Cine au fost victimele, câte, cine a dat ordin?

Un nou mister. De data aceasta nu se mai poate arunca vina pe spatele ireductibiliştilor maghiari pentru a ataţa o naţiune contra alteia. Unde sunt fondurile de bilioane controlate de fostul partid comunist? Dispărute fără urme.

Ironia amară şi de prost gust a venit la puţin timp după consolidarea neocomunismului în frunte cu zâmbăreţul preşedinte de penibilă amintire. Puterea, sub masca democraţiei, a promis că va pune în mişcare toate mecanismele legale pentru elucidarea misterelor de mai sus. Timp de şapte ani nu s'a făcut nimic, iar când ceva a început, cumva în mod misterios, iniţiativa a murit de inaniţie juridică. Câţiva potentaţi incomozi au fost condamnaţi pentru a fi eliberaţi la scurt timp din motive *umanitare şi de sănătate*!

În sfârşit, după şapte ani de minciuni prezentate fără jenă, confuzia populară s'a redus oarecum şi Ţara a votat un nou parlament şi un nou preşedinte care pretind că vor respecta promisiunile făcute şi vor aduce România pe un drum drept, democratic, legal.

Deşi economia e distrusă iar structurile sociale normale ca şi inexistente, noii politicieni pierd vremea cu lupte intestine ridicole şi cu pretenţii de înaltă politică europeană în care noi, ne place sau nu, nu avem *încă* ce căuta.

Pe bună dreptate învăţăm copiii la şcoală despre eroii legendari din istorie, dar miopi la ziua de azi, îi uităm pe martirii de ieri, victime inocente ale unui sistem criminal care încă se cramponează să nu dispară.

Guvernul şi Preşedintele de azi au datoria, obligaţia morală de a elucida aşazisele mistere generate în timpul evenimentelor din Decembrie 1989 şi de după aceea, de a prezenta Ţării adevărul oricât de dureros şi tragic ar fi el dar mai ales, respectând această obligaţie morală, are puterea juridică de a pedepsi exemplar pe cei vinovaţi.

Dacă nu o va face cât mai repede înseamnă că nu se deosebesc cu nimic de predecesorii neocomunişti şi poporul român îi va judeca într'o zi pentru complicitate la crime.

Parafrazând poetul, nu aş vrea să ajungem în situaţia în care Ţara, la unison, să zică *să nu dea Dumnezeu cel sfânt să* abuzaţi şi să treceţi peste limita răbdării noastre.

Radu DUNĂREANU

CURĂŢENIE GENERALĂ

Alexandru NEMOIANU

Noua administraţie a României, aleasă prin voinţa Neamului în Noembrie 1996, a pornit pe un drum care, nădăjduim, ne va scoate din mlaştina sordidă în care au înfundat ţara comuniştii şi nevrednicii lor urmaşi, strigoii staliniştii ai post-decembrismului. Drumul pe care va trebui să îl străbată, cel puţin pentru o vreme, Neamul Românesc va fi greu, anevoios, fără scurtături. La greutăţile care sunt de aşteptat se adaugă însă atacurile perfide, lătrăturile şi schelălăiturile javrelor post-decembriste.

În momentul de faţă pericolul pentru România îl reprezintă oboseala, justificată, a populaţiei şi mai ales modul în care această oboseală va fi manevrată de toţi cei ce nu au la inimă binele României.

Această drojdie iliesciană s'ar fi aşteptat ca administraţia democrată a României să scoată ţara din necaz, să plătească preţul politic taxat de programele de austeritate şi, s'ar fi mai aşteptat aceşti apostoli ai răului, ca în patru ani sau mai devreme să revină la putere. Dar acest plan sinistru trebue împiedicat.

Administraţia democrată a României a luat taurul de coarne şi mai ales a făcut un lucru pe care puţine administraţii româneşti au avut curajul să îl facă, a spus adevărul. S'a arătat limpede că ţara este în pragul colapsului şi că nimeni nu are o soluţie miraculoasă pentru a ieşi din impas. S'a mai arătat că singura cale de rezolvare este austeritatea şi truda încăpăţânată. În acelaşi timp s'a arătat că, după ce perioada de reaşezare a structurilor ţării se va încheia, România va putea să îşi ocupe locul pe care, prin calitatea populaţiei şi prin resursele naturale de care dispune, îl merită în Europa veacului al douăzeci şi unulea. Administraţia a pornit la lucru hotărît şi a reuşit ca în numai câteva luni să recapete simpatia comunităţii mondiale (care trata, pe drept cuvânt, ca un paria România iliesciană). Probabil că unele lucruri s'ar fi putut face şi altfel şi iarăşi este posibil că unele ar fi putut fi făcute mai bine. Dar doar cei care nu fac nimic au posibilitatea de a nu face greşeli.

În ce ne priveşte, dacă ar fi să aflăm vină administraţiei democrate a României, atunci acea vină am afla-o în prea marea timiditate şi delicateţe cu care sunt trataţi profesionigtii răului, cocoţaţi în fruntea bucatelor de comunişti şi menţinuţi acolo de drojdia amară a iliescienismului.

Suntem absolut încredinţaţi că a fi bun şi mărinimos este dovadă de curaj şi la fel de convinşi suntem că a fi rău şi răzbunător este dovadă de laşitate. Dar la fel de încredinţaţi suntem că binele nu poate vieţui în absenţa dreptăţii morale.

În lumina acestor convingeri, credem că administraţia democrată a României greşeşte atunci când tratează cu atâta delicateţe şi timiditate cu toţi cei care au făcut rău sub comunism şi în anii paraginei iliesciene.

Ce justificare există ca bugetul de stat să fie împovărat cu plata pensiilor către torţionari securişti notorii ? Ce fel de justificare există ca bătăuşii din anii şaptezeci şi optzeci, la vremea aceea probabil locotenenţi de Securitate, azi să fie promovaţi generali sau mai ştiu eu ce ? Ce fel de justificare există ca cei numiţi directori de bănci şi întreprinderi sub comunişti să fie menţinuţi în funcţie şi să devină proprietarii lor?

Aici nu este vorba de răzbunare sau vânătoare de vrăjitoare, ci de minimal bun simţ.

Cei care au făcut rău sub comunism şi au fost promovaţi pentru asta trebuesc scoşi din viaţa publică, puşi în imposibilitatea de a mai face rău şi finalmente uniţi cu Iliescu-Bâtă într'un coltişor întunecat şi urît al istoriei.

Aceşti indivizi care, mai toţi, sunt moştenitori ai unor ereditâţi încărcate şi îndoielnice, care au fost din capul locului recrutaţi din cele mai sordide mahalale ale societăţii, care au făcut doar rău şi nu ştiu să facă decât rău, trebuesc înlocuiţi. Timpul ca în România principiul *"la vremi noi, oameni noi"* să devină faptă este acum.

Sfânta naivitate

"Numărat, numărat, cântărit, şi împărţit"

Daniel 5:25

Nicolae D. RUSU

În decursul timpului, oamenii s'au schimbat puţin sau deloc; a evoluat ştiinţa, avem submarine, rachete, internet. Dar sentimentele, atitudinea omului faţă de semenul său, nu s'au schimbat câtuşi de puţin: aceeaşi dorinţă de stăpânire, de îmbogăţire şi asuprire a celui năpăstuit de către cel bogat şi puternic.

Nimic nou sub soare în această alergare ce ţine dela începuturi şi va dura cât omenirea.

Suntem inegali nu numai ca indivizi, ci şi ca state şi aici este esenţa întregii noastre existenţe, căci ţările bogate şi puternice îşi împart lumea după plac.

S'a spus, şi pe bună dreptate, că dacă numai şi două ţări ar intra în NATO, România ar fi trebuit să fie una din ele (subînţelegându-se că cealaltă ar fi Polonia).

Dar se pare că încă dela Malta, Bush şi Gorbaciov au fost de acord ca Polonia, Ungaria şi Cehoslovacia să reintre în sfera vestică, iar România, Bulgaria şi Serbia să rămână în zona sovietică; de altfel, îmi amintesc că ziarul *L.A. Times* a publicat o hartă de perspectivă în care României îi lipsea jumătatea nordică având adăugată Moldova la Răsărit. După noi discuţii în 1994, Americanii au obţinut acordul rusesc pentru cele trei, toate fiind în fosta sferă de influenţă germană (Cehia, Polonia şi Ungaria).

Germania a redevenit locomotiva Europei în ce priveşte forţa economică: cheltuielile NATO sunt suportate în proporţie de 25% SUA, 25% Germania, iar restul de 50% de celelalte 14 ţări ale NATO-ului.

În urma evoluţiei româneşti clare pe drumul reformelor democrate, am început să sper totuşi că poate situaţia se va schimba şi în România, căci cel puţin politic vorbind, România (exceptând Cehia lui Havel) este singurul stat est european cu un guvern de centru dreapta, în timp ce Ungaria şi Polonia sunt conduse de preşedinţi foşti comunişti notorii. De asemenea, NATO fiind o alianţă militară, România corespunde şi din acest punct de vedere standardelor militare, sau în orice caz în mai mare măsură decât celelalte candidate. Da, începusem să sper, mai ales că toţi oficialii americani inclusiv Preşedintele Clinton repetau fără încetare în ultima vreme că ***nimic nu este încă hotărît***, până la Madrid.

SUA s'a implicat direct în tratatul româno-maghiar, care cuprinde atâtea drepturi pentru minoritatea maghiară, cum cred că nici nu mai există pe lume un acord similar: Românii sunt daţi afară din şcoli în propria lor ţară.

Mai recent, nişte călugăriţe greco-catolice sunt alungate din propriile locaşe în Odorhei, unde există un orfelinat, de chiar autorităţile maghiare locale.

Reprezentanţii UDMR au intrat în guvern, iar acum cer cu vehemenţă şi postul de şef adjunct al Serviciului Român de Informaţii (deţinut de Pacepa până'n 1978).

În speranţa că vom intra în NATO, conducerea actuală a României a trecut peste cadavre, făcând acel *"sacrificiu istoric"*, pe care toţi Românii conştienţi şi cu iubire de Ţară, îl numesc înalta trădare de Patrie. Căci, a sacrifica pe altarul NATO Ucrainei, nu numai de facto cât şi de jure teritorii româneşti milenare aflate sub ocupaţia ucraineană este de neconceput. Tratatul s'a semnat dar nu s'a ratificat încă, deşi nu m'aş mira să se ratifice, cine să voteze în Parlament împotrivă? Iliescu şi ai săi? Dar el a fost primul care a semnat cu fosta URSS un tratat în care nici nu se pomenea vreun cuvânt despre Basarabia şi Bucovina.

Iată de ce, am văzut în anunţul scurt şi brutal american, prin care se preciza că numai trei ţări vor intra în NATO, cruzime şi cinism faţă de România.

Mi se pare nedrept şi inuman să răpeşti speranţa unei populaţii amar încercate de greutăţile zilnice, dar care a fost şi a rămas pro-americană în cea mai mare proporţie (peste 90%), în raport cu celelalte ţări.

Nu este numai o abandonare, dar şi o crasă discriminare, căci în timp ce Ungaria va fi primită, România, ai cărei fii şi-au vărsat sângele la ultimul război, scurtându-l cu cel puţin 6 luni - fiind a 4-a ţară ca efort total împotriva Germaniei -, nu va fi primită.

În Ungaria, Cehia şi Polonia, cu datorii externe mult mai mari decât ale României, SUA şi puterile vestice au pompat până acum câte 40-80 miliarde de dolari fiecare.

În comparaţie, România a fost ajutată prin... vagi promisiuni.

Sfântă naivitate! Încerc un sentiment de amărăciune şi revoltă, pentru această decizie absolut nedreaptă.

Depunând un efort extraordinar, oficialii români au reuşit să convingă majoritatea membrilor alianţei, că România merită acum să intre în NATO, că suntem pe drumul cel bun şi că acesta este şi interesul aliaţilor, datorită poziţiei geostrategice a ţării. Să intre acum, în primul val, căci nimeni pe lume nu poate şti dacă va mai exista vreun al doilea val; căci acum Rusia - aşa cum arată H. Kissinger - a încheiat un *"act fondator"* cu NATO, prin care ambele părţi s'au angajat să ia hotărîri numai de comun acord. În acest context, orice chestiune ***înainte*** de a ajunge la o dezbatere în cadrul NATO, trebue să aibă în prealabil acordul rusesc. Astfel, Rusia nu mai are nevoie de drept de veto, ea are mai mult decât atât: drept prealabil de decizie.

În plus, în 1999, data cea mai apropiată când se vor putea discuta noile candidaturi, Elţîn şi Clinton nu vor mai putea candida pentru postul de preşedinte, iar însuşi Helmut Kohl, nu se ştie dacă va mai fi ales.

În ciuda tuturor asigurărilor americane, că nimic nu e încă decis, totul fusese deci hotărît încă dela întrevederea lui Clinton cu Elţîn la Helsinki, în această primăvară, când Rusia şi-a dat asentimentul, numai pentru trei ţări.

În prima jumătate a lui Iunie crt., Premierul Ciorbea, la Conferinţa reprezentanţilor creştin-democraţiei europene, reuşise să obţină şi acordul Germaniei, (care antrena votul favorabil al altor trei ţări nordice), mărind astfel la 13, numărul de state favorabile României.

Mai rămânea numai acordul SUA şi al Angliei (se conta însă că aceasta va vota conform deciziei SUA).

În această situaţie, Americanii au intervenit prompt, anunţând cu mult înainte de conferinţa oficială că vor intra în NATO numai trei ţări, ghilotinând toate speranţele României.

Se aud voci, că întregul popor român este vinovat, că a ales FSN-ul şi pe Iliescu la conducere de două ori, consecutiv. Mai întâi, că sângele acestui popor curge şi prin noi. Apoi, nu există popor care să nu fie manevrat în proporţie de minimum 75% prin mass-media care, în România din 1989 încoace, a fost în mâna FSN-ului iliescian.

La urma urmelor este singurul popor ai cărui fii s'au sacrificat pentru răsturnarea comunismului în 1989, declanşând o revoluţie, ce a fost deturnată din nenorocire de cei ce-au dus ţara la dezastru în ultimii 7 ani.

La data când scriu aceste rânduri, Premierul Ciorbea efectuează o călătorie prin SUA, fiind primit de Vicepreşedintele Al Gore, care i-a reconfirmat că România nu va fi primită în primul val, iar Preşedintele Clinton a transmis o invitaţie Preşedintelui Constantinescu de a vizita SUA.

În invitaţie se arată textual:

"Decizia mea de a susţine trei ţări în vederea demarării tratativelor pentru aderarea la NATO anul acesta a fost luată după o foarte atentă deliberare"... şi *"Aştept cu nerăbdare să discut cu Dvs. despre modul în care putem colabora pentru consolidarea parteneriatului americano-român..."* Mai clar nici că se poate.

Această invitaţie vine după numeroasele tatonări la toate nivelele efectuate de partea română de luni de zile, ca Preşedintele Constantinescu să vină în SUA, ***înainte*** de Madrid, pentru a pleda cauza României, de intrare în NATO. Acum însă este binevenit, dar... pentru parteneriat.

Potrivit unui înalt oficial american, *"deşi viitoarea admitere a României este **aproape sigură**, ar fi profund stupid ca Alianţa să se angajeze la Madrid că va primi statul român în structurile NATO, la o anumită dată ulterioară, deoarece aceasta ar crea două clase de membri"*.

Nu ştiu de ce acum ar fi *"profund şi stupid"* şi ar crea discriminare, în timp ce hotărîrea că vor intra numai trei ţări a fost luată cu mult timp în urmă, deşi a fost comunicată cu trei săptămâni înainte de NATO.

Divergenţele între ţările Europei, membre ale NATO şi SUA nu se rezumă numai la includerea sau neincluderea României şi Sloveniei în primul val, ci şi la reforma structurii de comandă a organizaţiei. Ţările europene doresc ca flancul sudic al Alianţei să se găsească sub comanda unui general european.

Pe acest fond, a devenit clar că România nu va fi primită în NATO, în primul val. Între timp, situaţia sa economică se agravează pe zi ce trece, ceea ce va antrena schimbări în situaţia politică. Se pot face speculaţii de orice fel, dar faptul că România nu va fi primită în primul val, va deteriora întreaga sa imagine în exterior, cu profunde implicaţii în interior. Vor începe certuri nu numai între partide, dar şi în interiorul acestora, şi numai Bunul Dumnezeu ştie unde vom ajunge.

Ajută-ne Doamne, şi călăuzeşte paşii Neamului românesc pe drumul cel bun, căci numai la Tine ne este speranţa şi ajutorul!

NATO, CU UŞILE DESCHISE ,DAR CU UN ORIZONT NEDEFINIT

Geo BARAJ

Retorică, dar şi contemplativă, atmosfera Conferinţei din 8-9 Iulie a.c. dela Madrid, a Pactului Nord Atlantic, a scos în relief, înainte de orice, compromisul *"uşilor deschise"* al Alianţei, noua ei misiune rămânând încă o problemă nerezolvată după cum sublinia un articol din *"Boston Globe"* (9 Iulie).

În ceea ce priveşte România, deocamdată ne putem bucura doar de *"compromisul uşilor deschise"*. Gestul Preşedintelui Clinton de a se întâlni la Bucureşti cu Preşedintele Constantinescu, aminteşte de acela al generalului îmbărbătând pe un copil de trupă, care ar fi dorit, dar nu i s'a permis, să ia parte la o mare bătălie, oferindu-i-se în schimb, timp pentru creştere şi instruiure. Un nou val, o nouă speranţă. Ce va fi sau cum va fi până în 1999, anul unei posibile primiri a României în NATO, rămâne de văzut. Cert e că la ora actuală, noii *"şcolari"* Cehia, Polonia şi Ungaria, vor trebui să-şi cumpere uniforme şi *"ghiozdane"*, *"rechizitele"* necesare, dar şi *"cai"* pentru exerciţii la lecţia de *"gimnastică"*, toate acestea valorând sute de milioane de dolari. Postul de radio BBC a şi anunţat că Polonia se va orienta spre Israel pentru cumpărarea de elicoptrere.

"Libertatea nu e niciodată pe gratis", a afirmat senatorul republican american, William Roth, din statul Delaware, conducătorul grupului de observatori, care a însoţit pe oficialii americani la Conferinţa dela Madrid.

În ceea ce priveşte viitorul Alianţei Nord Atlantice, problema schimbării balanţei puterii acestei organizaţii spre Europa, adusă în discuţie de Preşedintele Franţei, ca şi alte obiecţii ale Domnului Chirac, interpretate de Secretarul de Stat American, Albright, ca fiind *"clare şi puternice"*, au avut darul de a invita oficialităţile americane la reflecţie.

Semnificativă pentru orizontul nedefinit al Pactului NATO a fost şi scrisoarea trimisă Preşedintelui Clinton de către un grup de 20 de senatori, îngrijoraţi de cheltuielile militare necesare ale Guvernului American, privind expansiunea NATO, cheltuieli ce vor atinge suma de 200 milioane de dolari.

Opozanţii expansiunii NATO, actuali sau foşti senatori, au arătat, în scrisorile lor, că expansiunea NATO implică riscuri inutile pentru armata americană, ce va trebui să protejeze posturi îndepărtate din Cehia şi Ungaria, în timp ce ameninţarea sovietică nu mai există.

Cu 10 voturi din 16, România a pierdut prima şansă a admiterii în NATO. Opoziţia Statelor Unite, a Marii Britanii, şi a altor ţări nordice din Alianţă, de a primi încă cinci membri, a fost determinată de teama pierderii puterii lor de influenţă.

Ţinând seama de caracterul atât de controversat al Pactului NATO la această oră, mă gândesc dacă nu cumva neadmiterea în primul val, nu a fost totuşi pentru România un prilej de câştig. După eforturile atât de îndelungate de a supravieţui în condiţii de austeritate, e greu de spus că poporul român îşi mai

Continuare în pag. 7

TEC
THE EUROPEAN CONNECTION
LEGATURA DVS. PERMANENTA CU ROMANIA

EXCLUSIV PRIN TEC
Cele mai bune preţuri pentru călătorii către orice destinaţie şi servicii sunt GARANTATE

PENTRU PRIMA DATĂ ÎN CANADA
O COMPANIE ROMÂNEASCĂ DE TRANSPORT AERIAN DESCHIDE O RUTĂ ÎNTRE BUCUREŞTI ŞI TORONTO
JARO & TEC
UN PREŢ INCREDIBIL
Toronto-Bucureşti şi retur
$ CAD 799
Toronto-Timişoara şi retur
$ CAD 899

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb=$59.33
peste 25lb
$3.15Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE , SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921
VANCOUVER - Tel: (604) 931-8600

UN TRATAT RUŞINOS

Ilie RACOVEANU

Tratatul dela Kiev, parafat la 3 Mai 1997 de către Ghenadi Udvenko şi Adrian Severin, este un tratat anti-românesc. Conceput de pe poziţii de forţă, el ne obligă să renunţăm în favoarea Ucrainei la teritoriile care ne-au fost luate prin ameninţare de către Uniunea Sovietică. Suntem, cu alte cuvinte, puşi în situaţia de a ratifica prevederile Pactului din August 1939, încheiat între Stalin şi Hitler, doi tirani fără egal, doi criminali care s'au înţeles să împartă Europa între ei.

Nu putem să rămânem nepăsători la mutilarea ţării, nu putem să sacrificăm nici o palmă din trupul ei. Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa sunt pământ românesc. Ele ne-au aparţinut de când existăm ca neam. A cui era Cetatea Albă atunci când Alexandru cel Bun a transferat moaştele Sf. Ion cel Nou de aici la Suceava? Al cui era Hotinul atunci când Ştefan cel Mare şi oastea sa stăteau de strajă la Nistru? A cui era Ţara de Sus, Ţara Fagilor, atunci când moldovenii luptau cu eroism în Codrii Cosminului? Erau ele oare ale Ucrainei? Nici de cum! Nu exista încă în acea vreme un stat ucrainean. Pe teritoriul Ucrainei de astăzi se aflau în Evul Mediu diferite cnezate ruse. Nici Bogdan Hmelniţki, nici Ivan Mazeppa n'au reuşit să pună bazele unui stat al Ucraïnenilor.

Există oare în teritoriile ocupate mai mulţi Ucraineni decât Români? Nici vorbă! În ciuda masivelor deportări în Siberia şi a muncii intense de desnaţionalizare, populaţia românească a rămas majoritară. Ucraina n'are ce căuta aici. Ea trebue să renunţe la planurile sale expansioniste şi să se oprească la Nistru.

{Prin semnarea tratatului dela Kiev, s'a creat un precedent extrem de periculos. Oricare dintre vecinii noştri ar putea să imite exemplul Ucrainei, oricare dintre ei ar putea să aibă pretenţii teritoriale. Cerem de aceea Parlamentului dela Bucureşti să dea dovadă de patriotism şi să respingă tratatul pe care l-a semnat Preşedintele Emil Constantinescu şi Ministrul de Externe Adrian Severin. Cerem de asemenea Parlamentului român să pună în discuţie problema Maramureşului de Nord, care ne-a fost răpit de Sovietici, pentru a forma împreună cu teritoriul furat dela fosta Cehoslovacie, ceea ce avea să se numească Ucraina subcarpatică.

Dacă totuşi, mânaţi de cine ştie ce interese meschine, se vor decide unii dintre deputaţi şi senatori să ratifice acest odios tratat, ei vor atrage dispreţul adevăraţilor Români şi vor intra în istorie ca trădători de patrie. Românii din ţară, Românii care au fost lăsaţi sub ocupaţia străină şi Românii care trăiesc în exil, în diferite colţuri ale lumii, condamnă cu tărie pe aceia care au contribuit sau au de gând să contribuie la ciuntirea ţării.

Respingem cu indignare Dictatul dela Kiev. El seamănă prea mult cu Ultimatumul din Iunie 1940, care ne-a obligat să ne despărţim de fraţii noştri din Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa. Pactul dintre Stalin şi Hitler trebue să fie anulat. Efectele Protocolului secret trebue să înceteze. Teritoriile ocupate cu forţa trebue să ne fie restituite.

Încercând să beneficieze de prevederile Pactului semnat de Molotov şi Ribbentrop, Ucraina devine, în mod conştient sau inconştient o adeptă a politicii de jaf şi cotropire pe care au practicat-o două dintre cele mai abjecte regimuri politice din istoria Europei.

O VORBĂ ARDELENEASCĂ PENTRU DL. SILVIU BRUCAN

Andrei-Iustin HOSSU

Dl. Brucan a afirmat că poporul român nu are tradiţii democratice, de aceea România va fi pregătită pentru democraţie abia peste 20 (douăzeci) de ani (până atunci, domnia sa ne oferă *"greutăţile perioadei de trecere"* ale *"democraţiei originale"*).

Poporul român este esenţialmente ***stoic*** (cum l-a intuit Eminescu în ***Glossă*** şi Pârvan în ***Memoriale*** şi ***Getica***), ***aristocratic în formă*** (cum l-a definit Eminescu în opera sa politică) şi ***democrat-creştin în fond*** (cum l-a gândit politic Iuliu Maniu). Faptul că nu avem nici o tradiţie republicană (decât un început hilar, *"Republica dela Ploieşti"*, ridiculizată de vajnicul monarhist Caragiale) nu înseamnă ***eo ipso***, că nu avem tradiţii democratice. Popor de ţărani, asemenea poporului englez, poporul român şi-a dezvoltat democratismul său profund sub binecuvântata zodie regală, voievodală şi monarhic-constituţională, într'o continuitate istorică ce durează dela Burebista şi Decebal, apoi *"descălecătorii de ţară, dătătorii de legi şi datini"* sanctificaţi de Eminescu, Basarabii şi Muşatinii, până la Regele Mihai I inclusiv.

Splendida democraţie politică românească - cuprinsă între 24 Ianuarie 1859 (Unirea Principatelor Române sub luminata domnie a lui Alexandru Ioan Cuza) şi 30 Decembrie 1947 (abdicarea forţată, sub criminal şantaj comunist, a Regelui Mihai, ***ipso facto*** pierderea Suveranităţii Statului Român) - a făcut cu putinţă valorificarea superioară, creatoare a zestrei ancestrale a neamului nostru, prin personalităţile sale reprezentative de valoare naţională şi universală, în toate domeniile: politică (am fost mare stat european, de stil occidental), cultură umanistă (literatură, istorie, filosofie, arte), ştiinţă, tehnică, economie, urbanitate în relaţiile dintre cetăţeni.

Comunismul - la instaurarea căruia *"Tache"* Brucan, alături de alţi străini duşmani ai neamului românesc, şi-a pus cu bunăştiinţă întreaga-i perversitate mintală şi psihomorală, atentând astfel la fiinţa noastră naţională şi spirituală - a distrus democraţia creştină românească. Dar nu a înfrânt-o! Dovadă că, după 45 de ani de infern roşu, Revoluţia Libertăţii a Tinerilor Români Eroi Martiri a zdrobit, într'o săptămână de bătălie sacră (16-22 Decembrie 1989), monstruosul sistem comunist, şi a restaurat Democraţia! Duşman al libertăţii noastre între 1944-1989, îmbătrânitul în rele Brucan este consecvent: este duşmanul libertăţii noastre şi azi, de aceea o terfeleşte şi încearcă să o torpileze. Însă, democratizarea noastră este ireversibilă, poporul român îşi continuă marşul glorios în istorie, fără să pună la inimă ocările duşmanului său, zâmbind înţelepţeşte şi spunând creştineşte: *"Lătrăturile de câine nu se aud în Rai"*.

Dl. Brucan califică, în ***"The Independent"***, poporul român, *"prost" (stupid people)*. El comite astfel un act de ***lèse-naţiune***. Pentru acest sacrilegiu, el va da seama nu în faţa justiţiei imanente, ci în faţa Justiţiei Divine: fiindcă popoarele sunt ceea ce le crede Dumnezeu în Eternitatea Lui - precum ne luminează marele filosof creştin rus Vladimir Soloviov. Îi amintim lui Brucan câteva versuri ale marelui Arghezi din capodopera ***Trişca***: *"...căci harul nu se vinde / Pe bani şi pe merinde"*, şi vorbele ţăranului *"prost"* şi plin de har adresate doctoralilor şcoliţi dar lipsiţi de suflet şi de har: *"Noi suntem proşti, bădie, de două mii de ani; / Aşa, pe neştiute, şi îndurând arşiţa, / Noi, proştii, pe o trişcă, făcurăm Mioriţa"* (s.n.)

Noi, ardelenii, răspundem ocăríi sale cu o vorbă de-a noastră, neaoşă, ardelenească: *"Ciuful ciufuleşte!"*

NELU PEDESERELU TAIE ÎN CARNE VIE

N. DELEANU

De când s'a încheiat Conferinţa naţională a PDSR, consfinţindu-l pe Ion Iliescu în fruntea sa.

Acesta nu este, totuşi, singurul element caracteristic al evenimentului. Modificările din eşalonul superior al partidului cu greu ar putea da o idee precisă despre ce doreşte această formaţiune politică al cărei program s'a arătat a fi, până acum, doar străduinţa obsesivă pentru acapararea tuturor poziţiilor de decizie din ţară. Năravul din fire n'are lecuire, dar el nici nu poate ţine loc de program politic.

După lupte seculare care au durat trei zile, dinosauri precum Oliviu Gherman, zis *"Somnorilă"* şi Sergiu Nicolaescu, zis *"scenaristul cu teroriştii"* au rămas să-şi vadă de reumatisme, Biroul Executiv Central cuprinzând, acum, nume precum Doru Ioan Tărăcilă, zis, pe când era ministru de Interne, *"Tăbăcilă"*, Dan Mircea Popescu, Florin Georgescu, marele financiar din Ferentari, Miron Mitrea - care nici n'are nevoie de poreclă - Dan Marţian (un dinosaur a cărui fosilizare pare să-i servească lui Iliescu), Mihai Mălaimare, cu un nume parcă predestinat să servească partidului.

Înfruntările intestine, care, pe-alocuri, au îmbrăcat chiar şi forma luptei de idei, au măcinat profund unitatea rândurilor PDSR. *"Grupul celor cinci"* - Iosif Boda, Viorel Sălăgean, Mircea Coşea, Teodor Meleşcanu şi Marian Enache, promotor al unor proiecte de împrospătare a politicii PDSR, a fost mai mult decât marginalizat. Lor li s'a aplicat un căluş pe toată durata Conferinţei, utilizându-se toate trucurile exersate în şapte ani de dominare parlamentară. Atitudinea falangei lui Ion Iliescu împotriva acestui grup a urmat întocmai cele spuse, poate din imprudenţă, de Doru Ioan Tărăcilă: *"Domnule preşedinte, dacă îi lăsaţi să vorbească în conferinţă, peste trei luni toate filialele sunt cu ei!"*

Dacă mai amintim şi entuziasmul cu care a fost salutat, ca invitat la Conferinţă, Corneliu Vadim Tudor, avem o reprezentare din cele mai fidele ale atmosferei în care s'au desfăşurat lucrările - ba chiar şi lucrăturile.

În rest, geniul politic al lui Ion Iliescu s'a manifestat din nou. Explicând motivele pentru care PDSR, sub luminata sa conducere, va milita pentru o apropiere de formaţiunile politice cu tendinţă social-democrată, Nelu Pedeserelu a spus că terapia de şoc pe care - între noi fie vorba, şi din pricina tărăgănelilor din ultimii şapte ani - încearcă să o aplice acum coaliţia guvernantă îi va îndepărta pe alegători.

Întrebarea care se ridică, dar care nimeni nu i-a pus-o fostului chiriaş naţional dela Cotroceni, este aceasta: când ţara este ameninţată de o boală în genul celei care l-a costat piciorul drept pe Lucian Bouchard, cine are ultimul cuvânt: filantropul sau chirurgul?

SERVICIUL DE PAZĂ ŞI PROTECŢIE ÎNTRE MILITĂRIE ŞI "AFACERIE"

Dan NICOLESCU

Apar, uneori, în presă, opinii care, de bine, de rău, ajung să fie citite de un număr oarecare de persoane. Dintre aceste persoane, o bună parte s'au distanţat, vrând-nevrând, de realităţile româneşti, fie din punctul de vedere al cunoaşterii, fie din cel al percepţiei. Tocmai asemenea persoane sunt, în general, ţinta materialelor destinate să creeze confuzii şi diversiuni. Avem, iată, în faţa noastră, un articol semnat de Horia Alexandrescu - fostul reporter sportiv al *"Scînteii tineretului"* ajuns analist politic - în ziarul *"Universul"* din California, cu titlul *"Pe cine sperie S.P.P.-ul?"* S.P.P.-ul este, pentru cine n'a auzit de el, Serviciul de Pază şi Protecţie, respectiv unitatea care asigură garda prezidenţială şi pe cea a unor demnitari şi diplomaţi. Unitatea a fost constituită din cadre desprinse din SRI, adică Serviciul Român de Informaţii, încă dela primul mandat al lui Ion Iliescu. Ori, ce a însemnat SRI-ul din punct de vedere al încadrării cu ofiţeri, şi încă mai inseamnă, ştie toată lumea.

Scris cu tot *parti-pris*-ul fraţiei de sânge, articolul cu pricina deplânge reticenţa cu care cercurile politice şi de opinie publică românesti privesc tentativele de a-i încredinţa SPP-ului, PRIN LEGE, privilegiul de a derula, citâm din proiectul înaintat Parlamentului: ***"activităţi cu caracter economic în vederea asigurării nevoilor proprii"***. Ei bine, pe Domnul director de gazetă Horia Alexandrescu îl deranjează teribil că SPP-ului i s'ar refuza posibilitatea de a-şi asigura singur, citâm: ***"mâncarea, repararea maşinilor din dotare, să-şi construiască tot prin forţe proprii o cazarmă, un poligon sau cine ştie mai ce absolut necesar antrenamentului"***.

Păi tocmai aici e buba! D-lui Horia Alexandrescu i-a scăpat, din nebăgare de seamă porumbelul: ***"...cine mai ştie ce..."***

Pentru ca un organism ca SPP-ul să n'o ia razna, să nu devină un detaşament de ***"Tonton Macoutes"***, el trebue să se afle sub un control foarte riguros din partea societăţii civile, control pe care într'o ţară normală îl exercită legislativul. Una din pârghiile cele mai eficace ale acestui control este chiar controlul asupra volumului şi modului de executare al bugetului alocat. Şi despre ce control ar mai putea fi vorba dacă SPP-ul ar deveni patron, cu societăţi comerciale, unităţi de producţie, poate chiar birouri de schimb valutar, cazinouri, agenţii de bursă, de pariuri şi, cum bine le mai spune Dl. Horia Alexandrescu, ***"cine mai ştie ce"***. După care, indiferent cui i-ar reveni controlul asupra activităţii SPP, acela nici n'ar mai şti încotro să se uite mai întâi.

Ceea ce şi doreşte, poate, Dl. Alexandrescu.

Ar mai fi şi altele de spus. Ne vom rezuma la încă un singur aspect.

Emanaţie a Securităţii, fie ea botezată şi SRI, SPP-ul beneficiază de mijloace de captare a informaţiilor pe care nici un agent economic normal nu le posedă.

Acest lucru ar oferi departamentului economic al SPP un avantaj comercial cu totul scandalos, suficient pentru ca în orice ţară civilizată el să cadă sub incidenţa reglementărilor împotriva concurenţei neloiale.

Iar dacă România, sub guvernarea Constantinescu-Roman-Ciorbea, ar dori să intre în rândul lumii, cine ce are de zis?

Sau, mai pe românește: ce l-o fi durând așa tare pe Dl. Horia Alexandrescu?

GÂNDURI, RÂNDURI

Singurul lucru sigur ce-l ştim despre Divinitate, despre a Sa esenţă, este ceea ce a spus, în mod direct, Divinitatea despre Sine: *"Eu sunt Cel ce sunt!"* Adică: nu ceea ce am dori noi să fie, după feluritele noastre măsuri omeneşti. Singura parţială deslușire - pentru omul aflat în al său exil terestru - este Logosul Crucificat. Întregul, doar după repatrierea în Ceruri.

Nu-i de dorit să avem azi, ceea ce trebue să avem mâine. Să mulţumim Divinităţii şi pentru ce ne dă, şi pentru ce nu ne dă. Şi pentru ce ne dezvăluie, şi pentru ce, deocamdată, ne ascunde. Fiindcă am răbdat atunci când n'ar fi trebuit să răbdăm şi n'avem paciență acum, când ar trebui să avem şi avem pentru ce să avem. E ca şi cum am introduce curcanul, cu greu obţinut, la cuptor şi, din nerăbdare şi lăcomie, am da tare flacăra. Riscăm să-l facem scrum. De aceea, nu sunt binevenite acum demonstraţiile spectaculoase, mitingurile generatoare de zurbale, când ţara se află din nou la o răscruce şi încă starea ei este destul de ambiguă. Mai bine să ne întrebam cine sunt cei ce îndeamnă acum la dezordini, învălmăşeli, cine sunt cultivatorii de ceaţă şi de unde importă *"sarea"* acei care, pe ascuns, o presară pe rănile noastre încă neînchise.

Nu cumva în palma *"stângă"* a *"presărătorului"* s'a imprimat design-ul... rublei?

Dan EMILIAN ROŞCA

ROMÂNIA ÎNTRE NATO ŞI RUSIA

——Dan COSMULESCU——

Sintagma din titlu sugerează o dublă alternativă care, circumscrisă în contextul geostrategic şi geopolitic actual, conferă României un rol primordial, crucial, nu numai pentru zona noastră geografică, ci pentru Europa însăşi, şi în perspectivă imediată. De aceea, se impune cu necesitate o sumară şi utilă evocare a celor mai semnificative momente din istoria României în relaţiile cu fostul *"mare frate dela Răsărit"*.

Păcatul originar al coşmarului nostru răsăritean ce s'a abătut câteva secole peste noi rezidă în pct.VIII din *"Testamentul lui Petru cel Mare"* (elaborat în 1724) care stipula, printre altele: *"întinderea imperiului* (ţarist)*... şi de-a lungul Mării Negre, ducând permanent o politică de cotropire şi hegemonie."* Astfel, în 1812, Rusia, în baza tratatului impus prin forţă Turciei, a cotropit şi încorporat Basarabia, parte componentă a statului Moldova, tratatul respectiv nefiind creator de drepturi legitime, statul cotropitor, Rusia, constituindu-şi un fals *"drept istoric"* asupra unui teritoriu ce nu i-a aparţinut niciodată, şi fără nici un just temei. În 1829, acelaşi vecin a anexat ţărmul Mării Negre, inclusiv Delta Dunării şi Insula Şerpilor pe care, ulterior, împreună cu Sudul Basarabiei, le-a restituit statului Moldova în baza Tratatului de Pace dela Paris (Martie 1856), Rusia fiind învinsă în războiul Crimeei.

Obsedat de aceeaşi politică expansionistă, Ţarul Alexandru II, deşi prin Convenţia din Aprilie 1877 s'a *"angajat să apere integritatea teritorială a României"*, ca răsplată pentru victoria armatelor româno-ruse conduse de însuşi Regele Carol I împotriva Turcilor, a cotropit, totuşi, pentru a doua oară Sudul Basarabiei.

În 1918, Românii basarabeni şi bucovineni, în temeiul dreptului la autodeterminare, s'au unit cu România, împlinind un vis pe care cu patru secole în urmă îl realizase Mihai Viteazul.

După revoluţia din 1917, Lenin şi Stalin, conducătorii Imperiului Sovietic, URSS (succesoarea Imperiului Ţarist), au continuat politica expansionistă a Ţarului Petru cel Mare, realizând prin fraudă noi cotropiri teritoriale, fără nici un temei legal, nerenunţând la falsele *"drepturi istorice"* asupra unor teritorii străine. Astfel, prin protocolul secret din cadrul Pactului Ribbentrop-Molotov (23 August 1939) şi în urma a două *"note ultimative sovietice"*, veritabile declaraţii de război, guvernul român s'a văzut *"silit să primească condiţiile de evacuare specificate în răspunsul sovietic"*. URSS, chiar înainte de termenul stabilit prin notele respective, a ocupat brutal Basarabia, Bucovina şi Ţinutul Herţa (ultimele două nefăcând niciodată parte din fostul imperiu). Concomitent, în acelaşi precipitat şi brutal mod, au ocupat şi Ţările Baltice. Ultimatumul adresat de URSS României, încălca flagrant *"Convenţia de definire a agresiunii"* semnată de URSS cu România la 3-4 Iulie 1933, la Londra.

Pactul Ribbentrop-Molotov nu poate fi recunoscut ca un tratat, deoarece nu este guvernat de norme ale dreptului internaţional, fiind doar o înţelegere (semnată de doi miniştri de externe) între două puteri agresoare, iar Tratatul de Pace dela Paris din 1947 care consideră un *"adevărat"* acord româno-sovietic *"schimbul de note sovietice şi răspunsul guvernului român din Iunie 1940"*, a fost încheiat în perioada când România se afla efectiv sub regim militar de ocupaţie sovietică, fără putinţa de a-şi afirma şi apăra drepturile istorice asupra teritoriilor ocupate de cotropitori; poporul român fiind captiv nu-şi putea exprima în mod liber voinţa faţă de manevrele dolosive sovietice. Acesta este adevărul pur care se regăseşte în documentele istorice ale vremii.

În Decembrie 1989, Congresul deputaţilor poporului din URSS a hotărît ca *"fiind nul şi neavenit ab initio"* Pactul Ribentrop-Molotov, iar Mihail Gorbaciov însuşi, în Decembrie 1995, la Viena, referindu-se la hotărîrea acelui Congres (menţionat mai sus), a declarat că *"acel act îşi păstrează legalitatea şi nimeni nu are dreptul să-l conteste"*. Acelaşi Pact Ribbentrop-Molotov nu a fost niciodată recunoscut de guvernul USA şi nici de alte ţări occidentale, considerându-se că un asemenea Pact *"nu poate crea şi nici nu poate suprima un drept"*.

Se cuvine să aducem în atenţia cititorilor că după 23 August 1944, *"marele nostru vecin dela Răsărit"* a efectuat masive deportări în lagăre de exterminare din Siberia (popoare întregi), printre aceştia sute de mii de Români vinovaţi că-şi iubeau ţara şi neamul, zeci de mii fiind lichidaţi (elocventă fiind masacrarea a 40.000 de prizonieri români la Bălţi), sovietizarea ţării, nerestituirea braţului Chilia şi Insulei Şerpilor, falsificarea deliberată a istoriei (ex. M. Roller), mutilarea conştiinţei naţionale, proletcultismul, refuzul prin diferite subterfugii de a ne restitui uriaşul tezaur ce se află în seifurile *"marelui frate"*, tezaur care ne-ar asigura astăzi caratele unei ţări foarte bogate etc., etc. Toate acestea au însemnat tot atâtea momente de adevărat coşmar apocaliptic impus fără nici un drept poporului român, ale cărui sechele şi consecinţe nefaste le resimţim dureros şi astăzi.

Dacă după Decembrie 1989, o ciudată abulie, o amnezie şi suspectă tăcere a cuprins subit oficialităţile noastre de atunci asupra acestui cumplit şi preaîndelungat coşmar, acum, marea majoritate a cetăţenilor României (mai mult decât vecinii noştri polonezi şi unguri), cunoscând pe deplin adevărul ocultat insidios atâta amar de vreme, îşi manifestă ferm dorinţa de a ieşi definitiv de sub influenţa *"iubirii ucigătoare"* răsăritene, şi-şi îndreaptă speranţele spre Europa occidentală. Pentru a redeveni ce am fost, şi chiar mai mult, trebue să renunţăm la tiparele ce ni s'au impus nemilos o jumătate de veac, să anihilăm mentalităţile, pe alocuri încă nostalgice şi oculte, ce ne-au adus pe marginea prăbuşirii economico-sociale şi culturale.

După Noembrie 1996 au fost create temelii noi, bazate pe valorile umane fundamentale şi perene ale poporului român, atribute autentice şi garanţii reale pentru îndeplinirea criteriilor şi condiţiilor de performanţă necesare primirii în NATO, singura alianţă care ne poate proteja şi feri de eventuale noi tribulaţii şi coşmaruri din partea aceloraşi zone geopolitice de influenţă, având în vedere şi faptul că cererea de aderare a României la NATO nu a fost respinsă de nici un stat, potrivit poziţiei oficiale dela Bruxelles.

Acţiunile şi demersurile concertate ale României pentru înfăptuirea criteriilor politice, economice, militare, de securitate, şi nu numai, au atestat dorinţa majoritară a poporului român ca la întrunirea dela Madrid din Iulie a.c. să i se confere dreptul de a fi încadrată în sistemul de valori occidentale, ceea ce în fapt ar constitui o reală şi cuvenită confirmare a demnităţii noastre naţionale.

Intrarea în NATO, cu toată idiosincrazia mărturisită de Rusia, succesoarea fostului *"mare frate dela Est"*, ne-ar fi permis şi asigurat, în acelaşi timp, o largă deschidere pentru infuzia de capital străin indispensabil dezvoltării rapide a economiei la parametrii competitivi occidentali, restructurarea radicală şi eficientă a întregii vieţi sociale şi culturale, pe principiul punerii în valoare la standarde europene a întregului potenţial tehnic şi, mai ales, uman, specific poporului român, devenind astfel un factor cert de securitate nu numai în zona noastră, ci chiar pentru întreaga Europă.

Iată de ce, România a continuat cu acribie şi abilitate toate acţiunile şi demersurile pentru a intra în NATO în primul val, chiar dacă, în prealabil, a fost nevoie să încheie tratatul cu Ucraina, urmând ca, ulterior, contenciosul juridic cu aceasta să se rezolve pe principiile dreptului internaţional, în mod paşnic şi neapărat *"cu documente pe masă"*.

Prin neintrarea în NATO, imperativ al prezentului, în viitor ne va fi mai greu să fim noi înşine, siguri şi puternici, ne va fi mai greu să confirmăm vocaţia şi destinul nostru european dintotdeauna, la răndu-ne, oferind acestui spaţiu mesajul demn şi făclia purtătoare de linişte şi securitate.

Vom vedea ce ne va oferi Preşedintele Clinton, în cadrul scurtei sale vizite în România: probabil menţiunea ce se dă tuturor celor ce n'au primit nici un premiu!

NATO, CU UŞILE DESCHISE ,DAR CU UN ORIZONT NEDEFINIT

Urmare din pag. 5

putea permite să mai strângă cureaua spre a cheltui peste datoriile ce le are, încă 400 de miliarde de dolari, pentru întreţinerea armatei în NATO. Din acest punct de vedere, cred că orientarea spe Uniunea Europeană ar fi calea cea mai potrivită de prosperitate. O politică diplomatică înţeleptă pentru redobândirea pe cale paşnică a teritoriilor pierdute, şi o neutralitate declarată, ar transforma România într'o ţară mare şi prosperă.

"Războiul rece s'a terminat, iar ca rezultat, bătrâna NATO e moartă, iar noua NATO este un marş într'un relativ necunoscut" spunea domnul Dominique Moisi dela Institutul de Relaţii Internaţionale din Paris, într'un interbiu acordat ziarului Boston Globe.

Aşadar, uşile NATO sunt deschise. Orizontul acestei Alianţe rămâne încă nedefinit.

Geo BARAJ

CITIŢI
ŞI RĂSPÂNDIŢI
ACEST ZIAR

Scrisori esenţiale

ŢELUL ROMÂNIEI, NIVELUL ŢĂRILOR DIN NATO

Domnule Prim-ministru Victor Ciorbea,

Deşi nu se obişnuieşte nici azi în România să se facă public şi cuvântul unui simplu alegător, mă adresez domniei voastre prin intermediul presei, într'o problemă care frământă azi întreaga ţară - intrarea în NATO.

Da, peste 80 la sută dintre noi dorim aceasta, dar putinţa este a celor 20 la sută, care nu ştiu despre ce este vorba sau nu văd cu ochi buni această dorinţă - necesitate.

Este cert că în prezent (datorită a 45 de ani de comunism şi a încă 7 ani de continuare *"liberalizată"* a sistemului) nu îndeplinim condiţiile principale cerute de statutul acestei alianţe politico-militare.

Este acesta un fapt umilitor pentru noi? Nicidecum.

Desigur, pentru noi - poate mai mult decât pentru alţii, datorită poziţiei de răscruce a drumurilor dintre Europa şi Asia - intrarea în NATO este o nevoie stringentă. Ar fi minunat să ne aflăm într'o organizaţie politico-militară care să ne dea siguranţă şi stabilitate în realizarea Reformei, repede şi cu ajutor european.

Sunt sigur - ca şi domnia voastră - că vom primi şi aşa mai mult sprijin din partea Europei, a Statelor Unite, Canadei şi Japoniei, dar primirea acum în organizaţiile politico-militare şi economice din Apusul Europei rămâne o dorinţă realizabilă în viitor.

Pentrucă ACUM trebue să demarăm (şi să ambreiem) acele măsuri care să ne ducă la nivelul pe care-l au ţările ce compun alianţa.

În primul rând, este nivelul soldatului nostru. El vine dintr'o lume în care peste 50 de ani s'a dat frâu liber biologismului vulgar în care n'a mai rămas nimic sfânt, (vedeţi brutalităţile din armată, sinuciderile, cazonismul moştenit din dictatură).

Economia noastră este puternic bulversată. Nu s'a reuşit crearea unei ţări de proprietari liberi ai pământului, imobilelor şi fabricilor. Calitatea poroduselor noastre nu depăşeşte cu prea mult pe cea din comunism.

În cultură încă mai domină glasul lui Păunescu (la radio, seară de seară pe Antena 1); vocile cele mai *"sonore"* - C.V. Tudor, Gh. Dumitraşcu, Funar, Gavra, Iliescu, Păunescu ori au rezerve serioase faţă de intrarea în NATO, ori se prezintă brutal pe faţă împotrivă, menţinând acelaşi limbaj plin de jigniri la adresa Europei de Apus, cu aceeaşi ură din comunism faţă de economia liberă şi cultura euroatlantică.

Problema etniei ţigăneşti nu este rezolvată. Această categorie rămasă în afara istoriei se vede bine în Europa (Să nu uităm că suntem ţara care are cei mai mulţi ţigani din lume).

Şi apoi:

Principalul nostru serviciu de informaţii (SRI) încă este receptat în Apus ca fiind dominat de cei din fosta Securitate şi că actualul şef poartă în spate actele reprobabile numite mineriade, că încă ar mai avea legături cu KGB.

Diferendul teritorial pe care-l avem cu Ucraina şi Bulgaria, unde o parte din trupul ţării se află sub jurisdicţia acestor vecini este un motiv major care nu ne permite să ascedem la o organizaţie care, prin statut, nu admite în sânul ei membri care au probleme teritoriale cu statele vecine.

Mentalitatea faţă de muncă, legislaţie, cinste şi corectitudine este o tară, care ne frânează mersul către o lume a ordinei, hărniciei şi competiţiei pentru realizarea de bunuri şi valori multe şi de calitate (Preluând năucirea oamenilor de minciunile din comunism, pedeserismul a dat frâu liber haosului moral, nemuncii, indisciplinei, expedientelor, ciupelii şi fraudelor financiar-bancare răsunătoare care eludează legea şi bunul simţ al omului modern, civilizat.

Iată argumente care ne dau măsura şi ne clarifică năzuinţa.

Nu înseamnă că aceste probleme interne ale noastre rămân insurmontabile.

Programul guvernului condus de domnia voastră are în vedere tocmai acele măsuri care să ducă la depăşirea stării de fapt.

În primul rând trebue reglementată cât mai curând legea privind proprietatea. De aici decurg toate. Se va vedea cât de repede învăţământul va reveni la ceea ce a fost, cultura se va revigora prin revenirea la tradiţie, sincronizată cu simţirea de azi. Ţiganii vor trebui aduşi la şcoală, prin toate mijloacele statului şi ale societăţii civile. Teritoriile ne vor reveni dacă ***nu vom abandona*** puternicele noastre argumente geografice, etnice, dar mai ales pe cele istorice. (Să nu ne dăm la o parte nici din calea unui referendum în aceste teritorii, cu sprijin ONU).

De aceea, Domnule Prim-ministru, credinţa mea este ca mai întâi să ne apropiem de modul de viaţă din ţările pactului nord-atlantic şi după aceea să cerem a intra în acea lume.

Până atunci, zic eu, nici un om politic, nici un tânăr luminat şi nici un intelectual autentic să nu aibă linişte şi odihnă până nu-i va determina şi pe ceilalţi să lase la o parte ura şi dispreţul socialist faţă de Apus şi să se apuce de treabă, pentru a fi implicaţi în terapia de şoc care grăbeşte şi asigură victoria Reformei.

Vă doresc sănătate şi putere de muncă, iar mie zile să-i învăţ pe consăteni cum se lucrează modern pământul propriu, cum se înnobilează o vie, o curte şi o grădină, cum se mobilează şi se întreţine o casă, la standarde occidentale şi mai ales cum se învaţă şi se scrie bine şi frumos când se gândeşte bine şi frumos.

Cu deosebit respect,

Prof. T. BRĂILEANU

O NOUĂ MODĂ - PREZENTAREA SCUZELOR

Aurel S.MARINESCU

De câtiva ani, o stafie bântuie în lume, după ce s'a născut în ţara tuturor smintelilor: moda cererii iertării sau a scuzelor prezentate public de capi de state sau guverne, unor segmente de populaţie, selectiv, care, fie că aparţin statelor respective, fie că aparţin sau au aparţinut altor state, uneori cu sute de ani în urmă; câte odată - după prezentarea *"regretelor"* - mai urmează şi recompensaţii băneşti.

Totul este iraţional, ilogic şi fără rost: în numele unei generaţii care nu are nimic în comun cu cele petrecute cu zeci şi sute de ani în urmă, săvârşite de o altă generaţie, a aceluiaşi popor, se cere iertare.

Acuzând cu mentalităţile de azi, nedreptăţi şi cruzimi întâmplate în perioade tragice ale istoriei foarte de demult sau doar cu zeci de ani în urmă, ar echivala cu condamnarea lui Ştefan cel Mare că în bătălia dela Podul Înalt nu a folosit rachete balistice intercontinentale contra Stambulului şi în luptă nu a folosit tancuri şi rachete sol sol. Nu se pot judeca timpurile trecute cu mentalităţile noastre de azi, nu se poate face abstracţie de starea politică, socială, economică, de psihologia maselor acelor vremi, de mentalitatea de atunci. Şi, totuşi, azi se face frizând ridicolul, căci cineva a decis ca să substituie *"pâine şi circ"* pentru popor cu o altă preocupare, aceea a iertăciunilor politice care nu costă decât prea puţin sau deloc, nu serveşte cu nimic, nimănui în schimb, atenţia opiniei publice este dirijată spre această preocupare. Pasiuni şi patimi pro şi contra se declanşează, discuţii teoretice şi mai puţin istorice, guvernele şi conducerile statelor sunt ocupate în căutarea de victime ale trecutului şi de găsirea străstră-stră-stră-stră urmaşilor lor cărora să le prezinte scuze, deşi în majoritatea cazurilor ei nu le solicită, nu cunosc motivul scuzelor sau chiar au uitat durerosul eveniment.

În acest fel, guvernele sunt şi ele ocupate, nu mai au timp să-şi concentreze munca spre reducerea taxelor, reducerea cheltuielilor, spre a crea bunăstarea popoarelor în vârful cărora au ajuns tocmai prin astfel de promisiuni.

Cum am spus, moda s'a declanşat în USA cu puţini ani în urmă, când s'a hotărât că trebue cerut iertare segmentului de populaţie de origină japoneză, care în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru o perioadă, datorită unor raţiuni ţinute sub tăcere, a fost internat în câteva lagăre şi ţinut sub supraveghere. Dacă s'ar spune lucrurilor pe nume, s'ar şti că, de fapt, au fost unele cazuri de spionaj săvârşite de unii Americano-Japonezi, că atmosfera generală printre ei era filo-japoneză în plin război cu Japonia, deşi ei trăiau în America, pe coasta de Vest.

Deodată, după 50 de ani, s'a cerut iertare urmaşilor celor internaţi atunci şi puţinilor supravieţuitori. Nici celor decedaţi între timp, nici celor ce au suferit privaţiunea de semi-libertate, scuzele nu le-au folosit la nimic. Poporul american, în special generaţia de azi, nu a avut nimic în comun cu acest caz. Doar Roosevelt şi guvernul său au decis internarea şi au aplicat acel plan în mentalităţile stării de război de atunci, dar şi ei au putrezit de mult. Doar câtiva moştenitori au câştigat câteva mii de dolari de bucată, deşi poate unii nici nu au trăit internarea.

Şi aşa s'a cerut iertare victimelor inchiziţiei petrecută cu 400 de ani în urmă cât şi a persecuţiei Evreilor în Spania în Evul Mediu, iarăşi nefiind prezentate realităţile, mentalităţile vremii, relaţia dintre cauză-efect.

Se fac presiuni şi poate că s'a şi petrecut, ca Papa, şi el să ceară scuze, în numele Bisericii Catolice, Evreilor pentrucă în cel de-al Doilea Război Mondial Biserica, ce acum o conduce, nu a fost sensibilă şi nu a ajutat populaţia evreiască, persecutată de nazişti, deşi în acele timpuri, el era doar poet şi artist.

Japonezii sunt presaţi să prezinte scuze pentru tratamentul inuman aplicat prizonierilor de război, dar în acelaşi timp Ruşilor nu li se cere nimic, deşi în materie de tratament aplicat prizonierilor, Ruşii sunt campionii bestialităţii tuturor timpurilor. De asemenea, Japonezilor li se cere să-şi ceară scuze şi să plătească despăgubiri prostituatelor sud-coreene, nu şi celor din Nord (Coreea), constituite în bordeluri pentru militarii japonezi şi pentru care la timpul respectiv au fost remunerate. Adevărul nu se cunoaşte; au fost forţate, sau prin propria lor voinţă s'au constituit în acele bordeluri? Japonezii au rezistat ani de zile refuzând, şi ei ştiu de ce şi documentele oficiale ale acelor vremi, în această problemă, nu se fac publice. Scuzele acestea se agită mai mult de presa americană decât de către cele câteva sud-coreene *"eroine"* încă în viaţă, cărora le surâd nişte despăgubiri. Preşedintele Clinton, de curând, în lipsa unor activităţi extraconjugale, a dat tonul cererii de iertare Afro-Americanilor aduşi sclavi cu peste 300 de ani în urmă pe solul american. El ignoră, din nou, faptul că cei ce au fost sclavii aduşi din Africa, de mult sunt pulbere şi de asemenea cei care i-au vândut, transportat, cumpărat şi folosit la muncă. Şi atunci cum pare - altfel decât ridicol şi demagogic - că Preşedintele american Clinton, în numele nu numai al unei generaţii de Americani ce nu au nimic în comun cu sclavajul, dar în numele chiar a milioane de Americani la prima sau a doua generaţie aflate pe solul american, ai căror strămoşi au trăit în Italia sau Irlanda şi care la vremea lor nici nu prea ştiau despre sclavajul negrilor din America, petrecut cum am spus cu secole în urmă.

Pare hazliu că Preşedintele Clinton, şi în numele meu, sosit recent, în 1975 în USA, cere scuze Afro-Americanilor pentru sclavaj, indiferent dacă sunt puţinii stră-stră-stră-stră urmaşi direcţi sau veniţi şi ei, la prima generaţie sau a doua, din Haiti, Guineea, Republica Dominicană, Jamaica etc., etc. El cere scuze pentrucă stră-stră-stră-strămoşii mei din comuna Purani-Teleorman sau Miercurea Sibiului ar fi fost părtaşi la sclavajul american. Este oare cinstit să despăgubeşti financiar, azi, urmaşii unor victime din urmă cu 300 de ani, urmaşi care o duc bine merci?

Este ridicol şi pentru faptul că Preşedintele USA şi întreagă mass-media nu cunoaşte sau în mod vinovat ignoră că, în acele timpuri mai mulţi sclavi africani au fost transportaţi în India şi pe coasta de Est a continentului african şi că, în lumea arabă, sclavajul s'a practicat până acum câtiva ani şi probabil chiar şi astăzi în Yemen? Preşedintele Clinton nu cunoaşte oare că sclavajul a făcut abstracţie de rasă, culoare, religie, vârstă, sex şi că s'a practicat încă înainte de antichitate, în tot Evul Mediu, pe toate continentele şi chiar în epoca modernă în unele părţi ale lumii? În consecinţă, deci, Italienii - urmaşii Imperiului Roman - de exemplu, şi ca ei o mulţime de state moderne, trebue să prezinte scuze şi despăgubiri pentru sclavii aduşi la Roma de legiunile romane, de pe tot întinsul Imperiului Roman, unii chiar omoriţi, sfâşiaţi de lei în arenele Romei. Şi atunci, s'ar cunoaşte şi problema: cine încasează scuze pentru sclavii popoarelor de atunci, azi dispărute, ca Efeseni, Fenicieni, Nubieni ş.a.

Ar fi drept ca urmaşii Perşilor, Dacilor, Tracilor să primească scuze, iar victimele ale căror popoare au dispărut de pe scena istoriei, nu? Nu au fost cu toţii victime?

De ce oare, Preşedintele Clinton nu s'a gândit să ceară scuze mai întâi Indienilor americani, primele victime ale colonialiştilor pe care i-au decimat şi alungat de pe pământurile lor, condamnându-i la o existenţă mizerabilă? Să fie cauza lipsa influenţei politice, a lobby-ului indiano-american sau Paula Jones are sânge indian în vine?

Şi lista este uriaşă: ţările foste colonialiste să ceară iertare fostelor colonii, Spania pentru distrugerea Incaşilor şi civilizaţiei lor ar trebui să prezinte scuze sute de zile în şir, Rusia să ceară iertare pentru tot ce a făcut vecinilor în ultimii 300 de ani, iar pentru Rusia Sovietică, scuze prezentate întregii lumi în general şi la câteva zeci de state în particular, Israelul să ceară iertare Palestinienilor expulzaţi şi ucişi, cât şi pentru Marx, Kaganovici şi miile de Evrei de toate cetăţeniile care au pus vârtos umărul la aparitia şi consolidarea cât şi existenţa URSS-ului, stat despre care se ştie bine ce a însemnat în viaţa a sute de milioane de oameni; Turcii pentru holocaustul armean, Franţa pentru distrugerea Europei de către Napoleon, USA pentru bombardamentele barbare din cel de-al Doilea Război Mondial efectuate asupra Dresdei (oraş deschis), Vesuviului, Catedralei din Köln, ş.a.

Gândind la toate nedreptăţile, fărădelegile istoriei şi crimele petrecute şi neţinând seama de epoca în care s'au produs, de mentalităţile şi practicile lumii de atunci, judecând prin prisma lumii de azi, atunci s'ar putea face o listă cu multe sute de cazuri ce ar necesita scuze şi iertăciuni, ce trebuesc cerute de o generaţie ce nu are nimic în comun cu victimele altei generaţii, pentru ceea ce s'a petrecut atunci, în trecutul dureros al istoriei. Se urmăreşte poate semănarea urei, a dezbinării şi a răzbunării?

Ca România să placă, spre a fi acceptată în NATO, nu demult stafia scuzelor şi cererilor de iertăciune a poposit şi pe malurile Dâmboviţei - la Bucureşti. Preşedintele ales de poporul român, Dl. Constantinescu - a cerut iertăciune Germaniei - care nu ne susţinea în NATO - pentru deportarea din 1945/46 a Saşilor şi Şvabilor în URSS. Domnia sa a uitat să facă unele precizări: că această deportare s'a făcut în urma unor presiuni şi dictate de URSS, nu din voinţa guvernului Rădescu sau a poporului român, că s'a executat după metodă sovietică, condusă de oamenii Moscovei. Desigur că aceste scuze, după mai bine de 50 de ani, nu folosesc celor peste 10.000 de morţi care zac, fără morminte şi nu în cimitire, în Donbas-Ucraina şi nici urmaşilor lor azi trăitori în Germania. Corect ar fi fost ca aceste scuze să fie prezentate nu de Preşedintele actual al ţării, ci de Maurer, Gh. Apostol, Bărlădeanu, S. Brucan şi alţii ce au avut contingenţă cu această crimă, căci pe atunci Dl. Constantinescu de-abia se afla la frageda vârstă a copilăriei. Ministrul său de Externe - fost profesor înţelept la *Ştefan Gheorghiu* - din acelaşi motiv şmecheresc, ca şi Dl. Preşedinte, a cerut scuze şi Israelului, pentru victimele evreieşti din România. Desigur, o vorbă bună a Israelului la Preşedintele Clinton are greutate. Mai târziu s'a văzut: or Israelul nu le-a luat în serios - numărul victimelor fiind prea mic faţă de cifrele oficiale israeliene, or Preşedintele Clinton deja făcuse jocul. Aşa că afirmaţia D-lui Constantinescu cum că soldaţii români ar fi ucis 160.000 de Evrei în timpul războiului nu a avut efect. Personal, nu am cunoştinţă de documente, despre aceste crime şi Dl. Preşedinte nu a dezvăluit sursa sa de informare. Au fost aceste victime Evrei din România deportaţi în Rusia

Continuare în pag. 9

SISTEMUL ESTE CAUZA

Mircea CĂPĂŢÂNĂ

În România, propagandiştii marxişti descriau societatea socialistă în mod idilic, ca o societate fără conflicte sociale, care oferea fericirea la toţi muritorii. Realitatea era cu totul alta. Prăbuşirea comunismului a demonstrat, în mod indubitabil, că economia planificată după modelul marxist a fost cauza care a generat falimentul sistemului. Răul se afla în sistem. Ţările foste comuniste au înţeles că singura soluţie era de a face calea întoarsă dela comunism, la capitalism, la economia de piaţă.

În România, după evenimentele din Decembrie 1989, administraţia neocomunistă a iniţiat unele reforme privind economia de piaţă şi procesul de democratizare, însă a menţinut vechile structuri ale puterii. Ce s'a realizat în cei şapte ani de tranziţie? La un pol - oameni loviţi de sărăcie, mizerie, şomaj. Patru milioane de Români trăiesc sub pragul sărăciei, peste un milion de şomeri.

La celălalt pol - milionari şi miliardari care trăiesc în cel mai sofisticat lux. Milionarii şi miliardarii au apărut pe socoteala statului, prin rapt din capitalul social, valori imobiliare şi fonduri fixe. Sunt capitalişti creaţi de structurile comuniste dela putere. Cu unele excepţii, noii îmbogăţiţi, provin din fosta nomenclatură sau au lucrat pentru ea. Lozincile lansate de fosta putere: *"Noi muncim, nu gândim"*, *"Nu ne vindem ţara"*, au fost praf în ochii oamenilor, în realitate s'a furat ca în codru, fără să se sinchisească de ce se scria în presa independentă. În cei şapte ani de tranziţie, capitalul străin a ocolit România, în schimb în Ungaria, totalul investiţiilor de capital străin este de 14 miliarde dolari, în Polonia 9 miliarde dolari, în Cehia 6 miliarde dolari, ţări vizate să intre în structurile politice şi militare euroatlantice. Absenţa unui cadru legislativ clar, generalizarea corupţiei şi birocraţia sufocantă i-au făcut pe marii investitori să evite afacerile cu România, locul lor fiind luat de exercoci băştinaşi. Jaful naţional nu ar fi atins asemenea proporţii, fără complicitatea unor politicieni.

În perioada 1990-1996, oamenii justiţiei şi parchetelor au fost numiţi în funcţii doar pe criteriul politic, al apărării fostei puteri şi pentru a continua cu justiţia stalinistă şi legalitatea socialistă. Poliţia politică a rămas intactă, cu aceleaşi obiective şi priorităţi ca şi în trecut. Îmbogăţiţii tranziţiei se aflau atât în tabăra Opoziţiei, cât şi a noii puteri. Corupţia a devenit trăsătura dominantă a societăţii, iar aparatul de represiune, specializat în arta diversiunii, manipulării, înmulţirii partidelor politice s'a declarat nepregătită profesional să lupte împotriva corupţiei. Românii au înţeles că structurile economice aberante, întreprinderile de stat falimentare sunt suportate de populaţie prin scăderea consumului şi nu pe seama creşterii productivităţii cum, în mod demagogic, s'a susţinut.

În prezent, România se află pe penultimul loc în Europa, în ceea ce priveşte nivelul de viaţă. Coaliţia guvernamentală, asistată tehnic de experţi ai Fondului Monetar Internaţional şi Băncii Mondiale, a întocmit şi pus în aplicare un pachet de măsuri menit să scoată România din criză. Acest program de reforme, de redresare a economiei falimentare, lăsată de fostul regim iliescian, va da rezultate dacă oamenii de afaceri din străinătate, investesc capitalul necesar funcţionării economiei de piaţă.

Guvernul intenţionează reducerea intervenţiei statului în procesul de restructurare, lăsând să acţioneze mecanismele pieţii libere. Este o privatizare rapidă. Sunt prevăzute ca în anul 1997 să fie privatizate 3.600 de întreprinderi, cu oportunităţi egale pentru toţi investitorii. În esenţă, guvernul intenţionează să nu mai cheltuiască veniturile statului pentru a menţine industrii falite. Nu rezultă însă cu certitudine că puterea ar fi înţeles că epoca birocraţiei de stat este o frână în calea progresului social, a libertăţii individului şi a dezvoltării societăţii umane. În guvernul de coaliţie sunt de trei ori mai mulţi miniştri decât în administraţia U.S.A. Ai impresia că se aplică aceleaşi lozinci difuzate de echipa tranziţiei anilor 1990-1996, cu privire la rolul, esenţa şi funcţiunile statului care oferea *"fericirea la toţi cetăţenii"*.

Oameni cinstiţi, de bună credinţă continuă să spere că statul rezolvă totul şi că ar fi înţelept să primească salariu dela stat, chiar dacă este mai mic, este totuşi ceva, este un câştig sigur. Surprinzător, chiar şi conducerea Bisericii Ortodoxe a cerut guvernului asimilarea clericilor în categoria funcţionarilor publici şi salarizarea integrală a personalului bisericesc dela bugetul statului.

Tranziţia le-a insuflat oamenilor frică, teamă pentru economia de piaţă, pentru capitalism. Este un adevăr arhicunoscut că economia de piaţă nu garantează succesul nimănui. Crează doar şanse egale pentru toţi. Este o competiţie a valorilor, a muncii cinstite, a lucrului corect făcut, din care va ieşi învingător cel cu produsul cel mai bun şi oferit la un preţ competitiv (cel mai mic). Investiţiile străine vor apărea dacă vor fi adoptate norme de drept în legislaţia internă care garantează proprietatea, repatrierea totală a profitului şi capitalului social, precum şi o fiscalitate mai mică.

Reforma economică şi înfăptuirea unei democraţii reale sunt incompatibile cu menţinerea structurilor socialiste din trecutul nu prea îndepărtat. Menţinerea vechiului aparat de stat vine în totală contradicţie cu intenţiile puterii, de a realiza democraţia, reformele de piaţă, stârpi corupţia şi a depăşi pragul subdezvoltării şi sărăciei. Coaliţia guvernamentală va reuşi să realizeze reformele propuse, dacă va avea voinţa politică de schimbare a structurilor vechi care ţin societatea românească în subdezvoltare, minciună, neadevăr şi chinuie oamenii cinstiţi şi buni.

ROMÂNIA ÎN AJUNUL MILENIULUI III

Av. George VASU

Peste trei ani omenirea va trece în mileniul III după Christos şi România se află la trecerea dela *"dreptul Statului la Statul de drept"*. Cu alte cuvinte, dela statul comunist, unde statul era totul, iar individul era nimic. Azi, după Revoluţia din Decembrie 1989, statul a devenit stat de drept, unde individul este totul, iar statul este obligat să respecte conform art.1 al.3 din Constituţie, demnitatea omului, drepturile şi libertăţile sale pentru dezvoltarea personalităţii.

În concepţia modernă statul de drept *"înseamnă că regula de putere odată edictată este deopotrivă opozabilă atât statului care a făcut-o cât şi particularităţilor care o suportă"* (Anibal Teodorescu - *"Drept administrativ"* pag. 37).

Odată ce legea este în vigoare, ea este opozabilă tuturor organelor statului, chiar legiuitorului care a făcut-o, precum şi magistratului care este chemat să o interpreteze şi să o aplice. Până regula de drept nu este abrogată şi înlocuită cu alta, ea rămâne opozabilă tuturor, inclusiv statului. Acesta este statul de drept. *"Ubi jus, ibi remediu"*, adică unde se aplică legea, numai acolo se face dreptate.

Puterea judecătorească la Consiliul Europei. Consiliul de Miniştri, prin recomandarea nr.R(94)12 din 13 Octombrie 1994, elaborată pe baza principiilor fundamentale ale independenţei magistraturii, solicită statelor membre, inclusiv României, privind protecţia şi independenţa, eficacităţii şi rolul judecătorilor. Aceasta în conformitate, cu art.11 al.1 din Constituţie, în care se spune că *"Statul român se obligă să îndeplinească întocmai şi cu bună credinţă obligaţiile ce-i revin din tratatele la care este parte"*, iar conform cu art.11, al.2 *"tratatele ratificate de Parlamentul ţării, potrivit legii, fac parte din dreptul intern"*.

Trebue să avem în vedere art.20 al.2 din Constituţia României că, dacă *"există neconcordanţă între pactele şi tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte şi legile interne, au prioritate reglementările internaţionale"*.

Până regula de drept nu este abrogată şi înlocuită cu alta, ea rămâne opozabilă tuturor, inclusiv statului. ***Acesta este statul de drept.***

La sfârşitul secolului şi celui de-al doilea mileniu, pe plan intern se duce o luptă aprigă între mentalitatea veche şi cea post-decembristă, deoarece cei care conduc astăzi ţara în marea lor majoritate foştii *"şoimi ai patriei"* sau pionieri din şcolile elementare sau UTC-iştii din licee sau membrii de partid din facultăţi. Lupta împotriva unei mentalităţi este mai grea decât lupta fizică împotriva indivizilor. Este suficient să amintesc cuvântarea dela Satu-Mare a lui Ion Iliescu, fostul preşedinte al României, în care critică hotărârile judecătoreşti de restituire a caselor naţionalizate şi graba cu care Curtea Supremă de Justiţie a admis *"recursul în anulare"*, cu 25 de voturi pentru şi 20 de voturi împotrivă. Aceasta înseamnă că orice hotărâre definitivă poate fi atacată de Procurorul General al României la Curtea Supremă de Justiţie, pentru a fi anulată. Tocmai de aceea susţin că, comunismul este încă prezent în justiţia română.

Este cunoscută lupta pentru îmbogăţirea rapidă, prin orice mijloace de către majoritatea cetăţenilor, care au trăit în comunism o jumătate de veac, acum la sfârşitul veacului.

Dacă odinioară era edictată oficial *"lupta de clasă"*, astăzi în România este o luptă pentru îmbogăţirea rapidă, adică chiar *"dacă nu este prea cinstită"*.

După părerea mea, un rol covârşitor pentru a *"domoli"*, dacă nu a eradica această luptă pentru îmbogăţire rapidă, îl are Biserica, indiferent de cultul ce se practică, ortodox, greco-catolic, protestant etc.

Am aflat cu bucurie vestea că la 20 Iunie 1997 s'ar putea întâlni Papa Ioan Paul al II-lea la Viena cu Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse şi cu Patriarhul Ecumenic dela Constantinopol. Ar fi o întrevedere istorică, prima dela marea schismă a creştinismului din 1054, ceea ce ar reface Biserica apostolică a lui Christos! *"În mileniul III oamenii vor fi deplini credincioşi sau nu vor fi deloc"* spunea un cunoscut filosof al secolului nostru.

Astăzi, în România se aplică cuprinzător dictonul latin *"Homo homini lupus est"* sau *"omul este lup faţă de om"*. Aceasta este situaţia, chiar dacă nu ne place.

Şcoala are un rol important în formarea unui popor, deoarece cum se formează tineretul pe băncile şcolilor, aşa se desfăşoară viaţa în societate între cetăţeni, care conduc apoi societatea.

Acest lucru a fost înţeles de actualul guvern care a luat măsuri ca învăţătorilor dela sate, stabiliţi la sate, să li se dubleze salariile, iar celor dela oraşe să li se îmbunătăţească remuneraţia. În felul acesta corpul didactic devine un excelent educator pentru generaţiile care vin.

România văzută de pe malul celălalt

RÂDE CIOB DE OALĂ SPARTĂ

Dan-Liviu NICOLAE

Trebuia s'o vedem şi peasta: Dl. Gelu Voican Voiculescu (GVV), fost reprezentant personal al lui Ion Iliescu şi călău din plăcere, sau din vocaţie, la procesul Ceauşeştilor, fost vice-prim ministru în cel dintâi guvern Roman, fost senator de Buzău în *"Parlamentul rusinii"*, fost ambasador în Tunisia, actualmente diplomat prin contumacie, îi reproşează lui Adrian Severin, actualul Ministru de Externe al Bucureştiului, nimic altceva decât... Tratatul cu Ucraina!

Evident, greu i-ar fi fost D-lui Voican să găsească în România o publicaţie seriosă, care să-i pună la dispoziţie spaţiul tipografic pentru o scrisoare deschisă, destinată şefului diplomaţiei române (la aşa sac, aşa petic) ca aceea pe care a semnat-o în *"Universul"* din California. Care, probabil, nu l-a refuzat datorită unor vederi mai mult *libertine* decât *liberale* cu privire la presă...

Rămâne un mister de ce GVV nu s'a adresat, pentru publicare, bunului său prieten (ori s'or fi certat între timp) CVT. Adică lui Corneliu Vadim Tudor.

Acum, una din două: ori chiar s'or fi certat (treaba lor), ori lui GVV nu-i convine actualul tiraj, ajuns *"de buzunar"* al *"României Mari"* (treaba lui Vadim), pentrucă i s'au împuţinat cititorii. Foia lui Vadim e tot mai greu de citit, mai ales acum, când, în România, şi antiemeticele s'or fi scumpit... Dar să nu ne'ndepărtăm. Ce vrea GVV dela fostul său coleg de guvern, de partid şi de parlament, Adrian Severin?

Nu mare lucru. Doar că tratatul cu Ucraina ar fi cea mai gravă gafă politică din istoria României. Poate exagerăm noi puţintel, dar tonul *"marelui perplex"* cam acolo ne duce cu gândul... Mai ales că dumnealui vine şi cu... argumente!

Cam aceleaşi pe care le-a invocat şi presa independentă la adresa incredibilului Tratat semnat, în Aprilie 1991, de Ion Iliescu, cu URSS. Doar că, probabil, în viziunea lui GVV, Iliescu ar fi un *"Jovis"* iar Severin un *"bovis"* şi, de aceea îi aplică zicala cu *"Quod licet Jovi non licet bovi"*. Mă rog, s'ar putea ca adevărul să fie, ca aproape întotdeauna, undeva, pe la mijloc...

Dacă GVV a tăcut chitic la gestul lui Zâmbilici, ba chiar l-a şi susţinut, împreună cu tot blocul fesenist, acum dă pe dinafară de patriotism şi muşcă cu toată dantura din rotunjimile lui Adrian. Ba, mai mult, recurge şi la elucubraţii mistico-ide pentru a deplânge nerecuperarea Insulei Şerpilor, de parcă menţionarea unui presupus sanctuar al lui Apollo pe acel ostrov în *"... tot folclorul nostru, în balade şi colinde (sic!), până şi din Banat sau Maramureş..."* ar fi apărut - dacă ar exista - abia după povestea cu tratatul lui Iliescu. O fi, că prea le spune GVV cu foc!

N'am prea fi vrut să-l citâm *"in extenso"* pe autorul scrisorii, dar am căzut deja în păcat. Şi, văzând noi şi altă *"chiflă"*, poate chiar mai ridicolă decât altele, vorba lui Topârceanu, *"am căzut în recidivă"*. Cititi, vă rog: *"În timp ce noi (Românii, bineînţeles -n.n.) înălţam un sanctuar închinat lui Apollon Hiperboreanul (sanctuarul de care aminteam mai sus) pe Insula Şerpilor, Ucrainenii şi Rusii se legănau în testiculele călăreţilor indo-europeni (sub. ns. - n.n.), ce hălăduiau prin stepele neguroase, aşteptând să intre în istorie"*. Frumos, ce să spunem... Numai că din ce ştiam noi, poporul român s'a născut ca popor creştin, dela Sfântul Andrei încoace. Au spus-o alţii, mai învăţaţi ca noi şi ca GVV. Iar ca un popor creştin să fi ridicat altare zeilor păgâni, asta numai într'o minte pendulând între metafizică şi clitoris (cum singur a recunoscut GVV) se putea naşte... Ca şi *"poanta"* cu *"testiculele călăreţilor"*, dovadă a unei obsesii ce ar putea interesa pe mulţi specialişti. Nici n'ar mai trebui amintit că, după cum ştim şi noi, dar nu numai, cam toţi Europenii (cu câteva excepţii, precum Turcii, Finlandezii, ceva Baltici) sunt indo-europeni, veniţi pe actualele lor meleaguri cu mult înainte ca istoria să'nceapă a se scrie...

Ce-ar mai fi de-adăugat? Mda. Nu-i ţinem partea D-lui Severin. Prezenţa sa în primul guvern post-iliescian, dacă ar fi manifestarea unei simple vocaţii de prim post-ceva (doar a fost şi'n primul guvern post-ceauşist), mai treacă-meargă. Dar nu-i deloc aşa. Dl. Severin are, ca îndreptăţire pentru postul ce-l ocupă, doar faptul că este mâna a doua în partidul D-lui Petre Roman şi că Ministerul de Externe a fost monedă de schimb în tratativele preelectorale cu Convenţia Democratică. La fel ca şi în cazul lui GVV, între Adrian Severin şi diplomaţia profesionistă este cam aceeaşi distanţă ca între Ion Iliescu şi democraţie. Deşi, poate, ar mai avea multe de învăţat, Dl. Severin n'are a lua lecţii dela Gelu Voican Voiculescu. Pe deasupra, acestuia din urmă îi lipseşte, în orice caz, autoritatea morală necesară pentru a-i face actualului ministru reproşuri privind activitatea departamentului său.

De-aia am şi spus în titlu: ***Râde ciob de oală spartă!***

O NOUĂ MODĂ - PREZENTAREA SCUZELOR

Urmare din pag. 8

şi de ce au fost implicaţi soldaţii armatei române în uciderea lor? Au fost Evrei basarabeni prinşi în acţiuni de sabotaj, sau partizani şi unde şi când? Au fost prizonieri de război?

Deci două acţiuni de iertare cu prezentarea scuzelor de rigoare, scopul şmecheresc de *"capitatio benevolentiae"*, adică pentru susţinerea intrării în NATO. În acest caz, Dl. Preşedinte este discriminatoriu, căci trebuia - cum este moda - să înceapă cu iertăciune pentru robia ţiganilor care au fost eliberaţi din sclavie abia pe vremea lui Cuza.

Dar, cerând scuze doar acestor două categorii de victime, Dl. Preşedinte ales este şi greşit şi anti-român, căci ar fi trebuit mai întâi să ceară scuze compatrioţilor D-sale, basarabenilor care primii, în 1945/46, au fost forţat deportaţi în Basarabia. Domnia Sa, nu cunosc cum s'a făcut că a scăpat, dar cei deportaţi tot sub presiune şi după model sovietic, sunt convins că au sfârşit în taigaua siberiană sau la Vorkuţa.

Era normal, dat fiind dimensiunea tragediei naţionale, Dumnealui în numele ţării, dar şi torţionarii încă în viaţă, pe colonelul Cră-ciun şi mulţi alţii azi pensionari, cu pensii substanţiale, să ceară public iertare supravieţuitorilor şi familiilor lor, celor care au fost supuşi la exterminare lentă în gulagul românesc, Români chinuiţi de alţi Români. Din contră, aceste victime sunt în continuare victimizate, căci ei nu au *"pile"* să intervină la NATO pentru acceptara României.

De asemenea, era normal ca preşedintele ţării, înaintea iertăciunii făcute Germaniei şi Israelului, să fi cerut iertare foştilor prizonieri de război români de pe frontul rusesc, pentru suferinţele îndurate în prizonieratul prelungit cu 10 ani şi chiar mai mult, dela sfârşitul războiului, datorită guvernanţilor români în frunte cu Groza, care au cerut URSS-ului să ţină în plus prizonierii români, 10 ani, să repare *"stricăciunile provocate de ei în război."*

Şi pentrucă preşedintele ţării are ca primă preocupare, problemele externe, atunci de ce să nu oblige Turcia să ne ceară iertare pentru 500 de ani în care ne-a exploatat ţara, a luat sclavi, a luat haraciu 100 de copii anual şi mai ales pentrucă a învăţat poporul român trândăvia şi lenevia orientală, bacşişul şi ciu-

În climatul iertăciunilor şi Grecia ar trebui să ne ceară scuze, căci şi muntele Athos, sub pretextul ortodoxiei, până la autocefalia BOR, a *"supt"* bine din bogăţiile pământului românesc.

Dar mai ales Rusia ar trebui să prezinte milioane de scuze şi de plecăciuni de iertare: 2 tezaure furate, sute de milioane de dolari încasate peste datoriile armistiţiului şi alte zeci de motive ar obliga-o la aceste cereri de iertăciune. Şi lista continuă: Austria şi Ungaria pentru tratamentul aplicat Românilor din Transilvania în timpul ocupaţiei Austro-Ungariei; Ungaria pentru cele petrecute în timpul ocupaţiei horthyste, Iugoslavia pentru tratamentul aplicat celor ce reuşeau să treacă clandestin frontiera, Tătarii pentru cruzimile efectuate în timpul invaziilor în Basarabia pe timpul hoardei de aur (peste 500 de ani în urmă), probabil Crimeia deşi azi este rusificată, ar putea prezenta ceva scuze.

În acest fel, îl asigurăm pe Dl. Preşedinte, că are muncă pentru două mandate, plus că este la modă, ceva chic, şi chiar pe placul celor care au iniţiat această stafie a scuzelor.

Aurel S. MARINESCU

CĂRŢI - ZIARE
MUZICĂ - VIDEO

DIN ROMÂNIA - *LA DVS. ACASĂ!*

Abonaţi-vă la ***Ziare!***

Cotidiene:
- *România liberă*
- *Evenimentul Zilei*
- *Ziua*
- *Gazeta Sporturilor*

sau alte ziare la cererea dvs.

Săptămânale:
- *Expres Magazin*
- *Revista 22*
- *Revista Fenomenelor Paranormale*
- *Academia Caţavencu*
- *Bursa*

Lunare:
- *Rebus Flacăra*
- *Rebusache*

şi

excepţionala revistă ilustrată
- ***Bucureşti - Match***

pentru un nr. trimis acasă: $6.99
Cumpăraţi un nr. pentru a vă convinge

Cărţi!

Cereţi listele de cărţi: peste 500de titluri! best sellers, istorie/spionaj, romane, cărţi de bucate, poliţiste, de dragoste, dicţionare, paranormal, referinţă

Cereţi lista de video şi muzică şi cărţi ! La patru cărţi comandate primiţi pe a cincea gratis! (la alegerea ARTIMMEX sau "Poveşti de Regina Maria") PRIN:

ARTIMMEX

Importers & distributors of publications

3555 Don Mills Road, Unit 6-530 Tel:(416) 493-4096
Willowdale, Ont M2H 3N3 Canada Fax:(416) 493-7266
PUNCTE DE DESFACERE pt. publicul din Toronto:
Magazinul ARTIMMEX-8 Craighurst Ave.(col cu Yonge St.#2628, N. de Eglinton)
"Forest Convenience":105 Parkway Forest Dr. Baxter's 798 Sheppard Ave. E;
Biserica Ortodoxă St. Gheorghe - 241 Rosethorn Av. TEC 1808 Danforth Ave.

EMINESCU E BATJOCORIT. SĂ-L APĂRĂM!

- II -

George BĂJENARU

Gândindu-mă la felul în care poetul Ştefan Augustin Doinaş l-a tratat pe Mihai Eminescu chiar în ziua de 15 Ianuarie, când Luceafărul culturii române împlinea 147 de ani dela naştere, mi-am adus aminte de poezia *"Kamadeva"*, ca de o genială previziune a poetului pentru ceea ce i se va întâmpla poetului în zilele noastre. O transcriu în întregime, ca o replică metaforică a lui Eminescu, la gestul lui Doinaş:

"Cu durerile iubirii / Voind sufletul să-l vindec / L-am chemat în somn pe Kama - Kamadeva, zeul indic. / El veni, copilul mândru / Călărind pe-un papagal, / Având zâmbetul fățarnic, pe-a lui buze de coral. / Aripi are, iar în tolba-i / El păstrează ca săgeți /, Numai flori înveninate / Dela Gangele măreț... / Puse'n floare atunci arcul, / Mă lovi cu ea în piept, / Şi de-atunci în orice noapte / Plâng pe patul meu deştept... / Cu săgeata-i otrăvită / A sosit ca să mă certe / Fiul cerului albastru / Şi-al iluziei deşerte".

Dar *"săgeata otrăvită"* a lui *"Kamadeva"*, nu s'a oprit doar la Televiziune. Ea a pătruns într'o manieră subtilă, magică, aş zice, şi în paginile *României literare*, revistă editată sub umbrela Uniunii Scriitorilor. Astfel, în numărul din săptămâna 15-21 Ianuarie, 1997, al R.l, pe prima pagină, în locul fotografiei lui Eminescu, cititorul e invitat să contemple fotografiile lui Valeriu Cristea (critic literar) şi Jean Piaget, psihologul elveţian al cărui centenar este anunţat cu litere medievale şi groteşti, de-o şchioapă. Despre omagierea lui Eminescu? Nici un cuvânt. În schimb în partea stângă a paginii, sub portretul Domnului Nicolae Manolescu se află un scurt editorial intitulat *"Boala lui Eminescu"*. Chiar aşa? !!!... Ca şi cum în ziua de naştere a Mântuitorului s'ar cânta *"Prohodul"*. Încă o săgeata otrăvită e azvârlită de *"zeul Kama"* în Eminescu.

Mulţi din cei ce vor fi citit acest număr al revistei, se vor fi întrebat ca şi mine: Ce rost are să vorbim despre boala şi moartea lui Eminescu, tocmai de ziua comemorării naşterii sale, de vreme ce, de când e lumea, aniversarea zilei de naştere a oricărui om de pe pământ, fie el genial sau nu, a fost şi a rămas un prilej de bucurie, nu de tristeţe. O ştie şi Domnul Manolescu. Jenat de propria-i faptă, domnia sa ţine să-şi motiveze încă din primele cuvinte, impietatea sau ofensa comisă la adresa lui Eminescu: *"Idolatria comunistă ar fi considerat o impietate să vorbim, cu ocazia aniversării naşterii (147 de ani, la 15 Ianuarie), despre boala lui Eminescu. Poetul naţional era de regulă evocat la fiecare mijloc de Ianuarie prin articole emfatice şi găunoase. Nu aleg subiectul cu pricina ca să polemizez cu această manieră de a-i comemora pe marii artişti, dar fiindcă am citit tocmai în aceste zile cartea Domnului Ovidiu Vuia despre 'Misterul morţii lui Eminescu', apărută în Editura Paco"*. După cum se vede, motivaţia Domnului Manolescu arată ca o mârţoagă atât de slăbănoagă, încât nu poate sta pe picioare.

Mulţi se vor fi întrebat ca şi mine, ce anume l-o fi împiedicat pe Domnul Manolescu, în calitatea sa de dătător de ton în publicistica literară de ieri şi de azi, să-l comemoreze pe Eminescu într'o manieră contrarie idolatriei comuniste, publicând articole *neemfatice şi negăunoase* despre Eminescu?

S'ar fi evitat astfel lectura unor texte penibile despre boala şi moartea poetului, ca şi grava ofensă ce i s'a adus. Şi la urma urmei cine erau cei ce scriau articolele *"emfatice şi găunoase"* în paginile ***R.l.***, dinainte de 1989 ? Activiştii de partid, ori criticii şi istoricii literari? Dar cine ar fi mai competent de a răspunde la această întrebare, dacă nu tot Domnul Manolescu, în calitatea sa de vechi colaborator al revistei ***România literară***, revistă născută *"în miezul uni ev aprins"* al *"idolatriei comuniste"* şi a cărei fizionomie o continuă cu fidelitate corifei vechi şi noi ai criticii literare din România, în frunte cu Domnul Manolescu? Căci anii revistei sunt număraţi tot dela Breban încoace, iar publicaţia, ca şi mai înainte, nu pare să aibă vreun crez. Spre a-l ajuta, i-aş sugera Domnului Manolescu să reflecteze la următoarea frază: *"Schimbaţi opinia publică, daţi-i o altă direcţiune, răscoliţi geniul naţional - spiritul propriu şi caracteristic al poporului din adâncurile în care doarme, faceţi o uriaşă reacţiune morală, o revoluţie de idei, în care ideea de românesc să fie mai mare decât uman, genial, frumos, în fine, fiţi Români, Români, şi iar Români"* (Mihai Eminescu - *"Geniu pustiu"*).

Afirmaţia referitoare la *"idolatria comunistă"* sau la *"articole emfatice şi găunoase"* apărute cu ocazia zilei de naştere a poetului, e departe de a convinge, ca să nu zic de a prosti, pe cineva. Ziua de naştere a lui Eminescu a fost sărbătorită şi înainte de instaurarea comunismului în România. Niciodată însă boala lui Eminescu nu a făcut obiectul principal al paginilor scrise cu acest prilej.

A-i ascunde faţa lui Eminescu chiar şi în ziua aniversării sale, aşa cum s'a făcut în acest an în *"România literară"*, este, într'adevăr, o impietate sau un sacrilegiu, ce nu poate fi trecut cu vederea. Am spus *"chiar şi în ziua aniversării sale"* fiindcă o cercetare a numerelor revistei în discuţie, dela 1 Ianuarie până la 20 Mai 1997, m'a făcut să constat cu amărăciune că de-a lungul a nouăsprezece numere, cu excepţia unui articol de referinţă şi de interes foarte restrâns, referitor la receptarea diferită dela un exeget la altul, a poeziei *"Umbra lui Istrate Dabija Voievod"* nu am găsit nimic despre Eminescu. Şi aceasta se întâmplă chiar acum, într'o vreme când în România este atâta nevoie de scrierile lui Eminescu. Dar cui îi e teamă de naţionalismul din poezia, proza şi publicistica lui Eminescu? Cine se teme de Românismul operei lui Eminescu, susţinut de el însuşi cu argumente incontestabile?

Nu o spun dintr'o *"exaltare naţionalistă"*, cum aş putea fi învinuit, ci din credinţa că etichetarea lui Eminescu, făcută de Domnul Ştefan Augustin Doinaş la Televiziunea Română, în ziua naşterii poetului, ca şi reproşul adresat de un *"înalt funcţionar" dela Uniunea Scriitorilor din România"* confraţilor dela Chişinău: *"Cu moaştele lui Eminescu şi Ştefan cel Mare n'o să puteţi intra în Europa"*, - ca şi când poarta acelei Europe ideale, frumos cosmopolite-, ar fi străşnic păzită de duşmanii lui Eminescu şi ai lui Ştefan cel Mare -, au fost ca un fel de preludiu la spectacolul magic pe care ni-l oferă în acest an, revista literară numărul 1 a ţării. De ce nu i-a fost ascunsă şi faţa Domnului Doinaş, atunci când a împlinit 75 de ani dela naştere? Şi dacă Domnul Manolescu este adversarul articolelor *"găunoase şi emfatice"*, ătunci cum a putut domnia sa să publice în numărul din 30 Aprilie - 6 Mai, pag.10), acel articol rizibil de apologetic, curat emfatic şi curat găunos la adresa poetului Doinaş, articol din care aflăm (Atenţie mărită!): *"Ştefan Augustin Doinaş va rămâne una din figurile centrale ale culturii româneşti din secolul douăzeci"*, date fiind *"împrejurările nemijlocite în care a crescut şi s'a afirmat excepţionalul om de cultură"*, sau *"pentru ce ne spune cu privire la continuitatea şi stabilitatea identităţii româneşti, a personalităţii unei culturi care câteodată nu pare prea sigură de sine"* (Chiar aşa să fie?), ori fiindcă *"este un Român al Transilvaniei, al Europei Centrale, al acelei margini a României care se lipeşte de Occident şi a căutat (nu fără mare succes) să se înscrie în acest Occident european"* (Atunci cum rămâne cu Dimitrie Cantemir, care e născut la Iaşi, nu a trăit în Transilvania, dar a ajuns membru al Academiei din Berlin?)

În final, Doinas e văzut *"un ambasador sosit dintr'o Românie aşa cum ar trebui ea să fie, aşa cum ar trebui ea să fie"* (? !!!...)

"Cum ar putea" şi *"cum ar trebui"* să fie acea Românie (din afara Românieii!?...) din care a sosit *"ambasadorul"* Doinaş la Televiziunea Română ca să-l eticheteze pe Eminescu? O Românie fără Eminescu?

Asta ar vrea să ne spună Domnul Virgil Nemoianu, autorul articolului *"O existenţă armonioasă"* din care am desprins citatele de mai sus?

Continuare în pag. 15

AVEC DEUX POIDS ET DEUX MESURES

Radu NEGRESCU-SUŢU

Două articole, apărute la un interval relativ scurt în presa franceză şi proiectând o lumină mai mult decât defavorabilă asupra a doi mari oameni de litere români, de talie universală, mi-au readus în memorie celebrele *"liste negre"* din Franţa din ultimii ani ai războiului şi din perioada posterioară.

Este bine cunoscut că aceste liste erau, de fapt, impuse de comunistul Aragon, după criteriile sale personale, cine nu era de stânga fiind automat etichetat drept colaboraţionist, fascist, antisemit, bun de pus la stâlpul infamiei, iar opera sa îşi pierdea implicit orice valoare pe care o avea sau o avuse, devenind dubioasă.

Astfel, în *Le Nouvel Observateur* (10-16.02.1994) Dl. Didier Eribon îl *"lichidează"* în două coloane şi jumătate atât pe omul Mircea Eliade, cât şi opera acestuia, făcând o sumară dar abilă analiză a lucrării lui Daniel Dubuisson *"Mythologies du XXème siècle. Dumezil, Lévi-Strauss, Éliade"*.

Dela *"teroristul"* şi *"nazistul"* Eliade al anilor '30, prezentat astfel printr'o ieftină deducţie, se trece imediat la latura *"antisemită"* (?!) a operei sale de istoric al religiilor.

Antisemitism fundamental, după Dubuisson, la care Eliade nu ar fi renunţat toată viaţa. Concluzia lui Dubuisson este clară şi are un impact de verdict: opera lui Eliade este ***dubioasă***.

Eliade astfel lichidat, se trece la **E.M. CIORAN**, în paginile revistei *Le Point* (05.04.1997), de această dată.

Într'un articol mai mult decât patimaş sau incendiar, scris cu vitriol şi care se vrea profetic, *"La Deuxième Mort de Cioran"*, Jean-Paul Enthoven agită frenetic spectrul ***fascismului*** lui Cioran din anii tinereţii, accentuând asupra intolerabilei ***lipse de regrete*** a acestuia, pe care Dl. Enthoven o deduce, de altfel destul de pripit.

Or, iată că *Le Figaro littéraire* (24.04.1997), considerând exagerate acuzele confratelui dela *Le Point*, încearcă să atenueze scandalul punând un bemol prin pana talentatului Phillippe Cousin, care remarcă cu justeţe că trecutul stalinist notoriu şi profund angajat al unui om de litere este astăzi trecut cu vederea cu superbă nonşalanţă, pe când orice cât de tangenţială asociere cu mişcarea nazistă sau fascistă este pe veci impardonabilă.

Ne întoarcem la faimoasele *deux poids et deux mesures* ale comunistului Aragon, altfel talentat om de litere.

Şi pentru a da şi mai multă greutate afirmaţiilor Domniei sale, Dl. Cousin îl citează pe filosoful (ex-comunist) André Comte-Sponville, care apreciază că L.F. Céline şi M. Heidegger rămân unii dintre cei mai mari scriitori şi filosofi, angajamentul lor politic din anii războiului neafectând cu nimic valoarea şi ***geniul*** operei lor. Şi viceversa.

Se evocă apoi ***aroganţa*** care nu i-a părăsit niciodată pe staliniştii, precum şi ***lipsa oricăror regrete*** din partea acestora şi, în final, François Furet (ex-comunist şi el) subliniază în mod onorabil greşita percepere a comunismului în Occidentul care nu a cunoscut acest fenomen decât prezentat în mod romanţat şi dela depărtare securizantă.

Cioran, conchide Phillippe Cousin, nu mai este printre noi ca să se poată apăra, acuza ori explica. *"N'allumons pas une nouvelle guerre!"*

* * *

Dacă tendinţa actualei inteligenţe franceze, stângiste în marea majoritate, este de a pune în discuţie opera lui Eliade şi Cioran, nu pentrucă ar fi fost simpatizanţi legionari în tinereţe (să fim realişti!), ci pentrucă ***nu au fost niciodată de stânga,*** nu văd de ce nu-am limita numai la cei doi.

Prin aceeaşi asociere de idei putem, de ce nu, mări lista, adăugând şi alte nume prestigioase, şi mai cunoscute cititorului francez, unii dintre ei Cavaleri ai Legiunii de Onoare, membri ai Academiei Franceze sau onoraţi cu funeralii naţionale şi care, în anii războiului, figurau pe listele de colaboratori pro-nazişti alcătuite nu de poporul francez, ci de stânga franceză pro-stalinistă.

Putem astfel pune sub semnul îndoielii şi valoarea literară a unui Pierre Léautaud, André Gide, Pierre Benoît, Paul Valéry, Pierre Drieu la Rochelle, Jean Cocteau, Alphonse de Châteaubriant, François şi Claude Mauriac, Henri de Montherlant, Paul Morand, Louis-Ferdinand Céline, Paul Claudel, Jean Giraudoux, Danile Rops ori Georges Bernanos care, fiind Evreu, nu văd cum ar fi putut fi colaboraţionist nazist, deci antisemit, însă nefiind de stânga, a putut fi acuzat cu uşurinţă.

Creaţia unor Paul Landowski (Prix de Rome), Kees van Dongen ori André Derain nu va mai beneficia de aceeaşi apreciere elogioasă ca şi până acum.

Talentul unor Fernandel, Marcel Pagnol, Maurice Chevalier sau Sacha Guitry va deveni dintr'o dată discutabil.

Francezii vor trebui să boicoteze cărţile editurilor Grasset, Gallimard, Ballard, iar automobilele produse de uzinele Louis Renault nu vor mai avea căutare.

Este absurd. Criteriile politice, etnice sau religioase pot influenţa, cert, opera unui om, însă nu o pot exclude.

Prin extindere, s'ar putea astfel renega valoarea integrală a operei unor Michel de Montaigne, André Maurois, François Mauriac, Anatole France, Jules Verne, Marcel Proust, Robert Desnos, Paul Éluard, Gustave Apollinaire, G.E. Lessing, Heinrich Heine, Franz Kafka, Boris Pasternak, J.L. Borges, Spinoza, Mendelssohn sau Schopenhauer, pentrucă erau Evrei, pe jumătate Evrei, pe un sfert Evrei, sau pentrucă nu erau.

Ori, la noi, a unui Felix Aderca, Mihail Sebastian, Lazăr Şăineanu, Vianu sau Xenopol.

Revenind pe meleagurile natale, după aceeaşi metodă exclusivistă, putem pune sub semnul îndoielii valoarea integrală a operei unor Camil Petrescu, Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Radu Gyr, George Călinescu, Zaharia Stancu, Gala Galaction, Geo Bogza, Panait Istrati, Alexandru Ivasiuc ori Geroge Enescu, pentrucă la un moment dat al vieţii lor au făcut nişte regretabile compromisuri de prostituare a culturii faţă de regimul comunist, din oportunism sau din constrângere, lucru care nu le poate scuza gestul însă nici minimaliza talentul real şi întreaga lor operă.

Exemplele de mai sus nu se vor o comparaţie, ci doar o asociere de idei pe marginea facilei încercări de discreditare a lui Eliade şi Cioran. Să nu uităm că şi Eugen Ionescu şi-a făcut cu greu un nume în Franţa, la debuturile sale, fiindcă nu era de stânga şi, în plus, deşi nu fusese simpatizant legionar, a comis însă toată viaţa impardonabila greşeală de a fi de dreapta. Impardonabilă în ochii intelctualităţii franceze, care nu se poate lecui nici astăzi de *"gauchisme"*, această plagă care a ros din temelii acest zbuciumat secol.

Eliade şi Cioran nu mai pot şi nu au de ce să se explice. Ar putea şi ar trebui s'o facă, însă, cei care încearcă în prezent să le păteze memoria, negându-le după moarte consacrarea obţinută încă din timpul vieţii.

ERATĂ

În Numărul 249 (Iulie, 1997) al ziarului *"Cuvântul Românesc"*, în articolul *"Eminescu e batjocorit, să-l apărăm!"*, s'au strecurat o greşeală de tipografie:

În pag. 9, col. 5, rândul 8 de sus, în loc de *"bârfe"* se va citi *"harfe"*.

"VOI N'AŢI FOST CU NOI ÎN CELULĂ"

Filon VERCA

Este titlul unei cărţi asupra calvarului îndurat de elevii liceului *"Traian Doda"* şi ai Şcoalei Normale din Caransebeş, în închisorile comuniste. Autorul, profesorul Ion Gheorgheosu, cu un curaj rar întâlnit, obsedat până la dăruirea de sine, a smulge uitării adevărul unui crâmpei dramatic dar sublim, al rezistenţei împotriva comunismului, pornind încă dela tinerele vlăstare ale Banatului care mâine, într'o Românie cu adevărat liberă vor fi pildă vie de românism şi dragoste de om şi de Dumnezeu. Ce m'a îndemnat să scriu aceste rânduri, să evoc figuri de legendă, martiri şi eroi ai unei rezistenţe naţionale?

Vechi amintiri se întâlnesc cu întâmplări de azi pe aceeaşi canava, se confruntă, se izbesc, lăsând în urmă un miros de mireasmă, un îndemn la reculegere. Aşa reiau un fapt petrecut de mult, care revine într'o poveste prea vie ca să nu emoţioneze până la revoltă.

I-am cunoscut pe aceşti copii a căror memorie o readuce în actualitate cu atâta putere de convingere profesorul Ion Gheorgheosu. Am fost profesorul lor doar câteva ore, suficient ca să-i apropii, să împărtăşim împreună grija mare că vremuri grele se vor abate peste Neamul nostru.

Şi iată ce scriam în cartea mea: *"Paraşutaţi în România vândută"*, la o dată când nu cunoşteam cursul urmat de aceşti elevi, fiind izolat complet de ţară, exilat ca atâţia Români ce nu au avut loc în propria lor ţară, ocupată de forţe străine:

<<Încercam să angajez discuţii cu colegii mei, deveniţi timoraţi. Speranţa mea se îndrepta spre tineret, spre elevii mai mari. Dar cum să ajung să stau de vorbă cu ei, dela catedră - eu eram profesor la clasele I şi II, la cei mici - unde nu era lacăt la gură, să-mi deschid sufletul lor, ca împreună să împiedicăm pătrunderea comunismului în şcoală? Ocazia nesperată mi se prezintă când nu mă aşteptam. Profesorul Traian Topliceanu, cu o activitate extra şcolară de marxism-leninism, lipsea des dela cursuri. Fiind cel mai tânăr, directorul mi se adresează mie, să-mi înlocuiesc colegul. Aşa am fost trimis la ultima clasă. Bucuria mea a fost imensă. În momentul intrării mele în clasă parcă elevii mă aşteptau, legenda aventurilor mele mă precedă.

Plimbându-mă prin clasă trec direct la subiect: "Să ştergem acum praful aşternut de secole peste cronicele noastre, să le deschidem cu pioşenie, în ele zace graiul celor ce au făurit această mândră ţară, pe care ne-au lăsat-o prin testament, să o păstrăm şi să o apărăm, cu preţul vieţii noastre, ori de câte ori o pândeşte răul şi acum e ceasul ultim, un apel, un mesagiu trimis nouă, celor mai tineri. Nu auziţi voi oare vocea din străfunduri care vibrează peste veacuri până la noi? Focul mistuie lanuri de aur, codrii Carpaţilor până'n Obcinele Bucovinei, Apusenilor şi a mănoaselor câmpii, azi încărcate de jale?"

Clopoţelul mi-a întrerupt elanul. Privesc peste marea de capete în semn de rămas bun. Am plecat cu regret dar parcă, în acel moment, un fel de curaj, de solidaritate s'a născut între noi, în comuna speranţă. Aveam impresia că nu mai eram străin pentru ei, nu mai eram singur, că între noi ceva adânc se legase pentru ceea ce va să vie.

Şi nu va trece mult ca această taină dintre noi să nu-şi arate primele roade.

Era tocmai în iarna 1946. Mă aflam în clasa a II-a B, comentând elevilor mei "Iarna pe Uliţă" a lui Vasile Alecsandri, când cineva bate la uşă. Apare figura speriată a directorului Stuparu. Se apropie de catedră şi-mi cere, în şoaptă, să vin imediat la cancelarie unde mă aşteptau doi comisari de poliţie. Presimţeam că "Iarna pe Uliţă" va fi ultimul meu răgaz, când voi mai sta de vorbă cu elevii mei.

Zvonul intruziunii poliţiei în instituţia şcolară s'a răspândit repede în tot liceul, precum şi scopul acestei "vizite".

Am terminat ora şi apoi m'am prezentat celor doi vizitatori.

- Domnule Verca, vă rugăm să ne însoţiţi până la comisariat pentru o "simplă formalitate".

Ies din cancelarie flancat de cei doi comisari. Pe culoare trecerea era blocată de sute de tineri, gata să intervină, aşteptând parcă un semnal dela mine. Liceul avea vreo 800 de elevi. În fruntea lor recunosc elevii din ultima clasă cu care, mai de unăzi, am împărtăşit, într'o oră de basm, anumite simţiri comune.

Într'o clipă mi-am dat seama de drama ce s'ar putea întâmpla sub ochii mei. Eram conştient că numai eu puteam să împiedic o catastrofă şi cât mai repede. Cei doi comisari albi ca varul, se lipeau de mine tremurând, fixaţi de sute de priviri ameninţătoare.

Privesc în ochi primele rânduri, primele baraje umane şi le vorbesc aşa, parcă-i imploram: "Vă rog, lăsaţi-mă să trec... Mă voi întoarce iarăşi".

Nu ştiu dacă promisiunea mea că mă voi întoarce, i-a liniştit sau mai degrabă privirile mele, că încet, încet, unul câte unul, se dă la o parte, lăsându-mă să trec. Drumul până la poarta de ieşire din liceu a fost lung, o veşnicie parcă. Ajuns la poartă, mă opresc, mă întorc spre tinerii mei, în ultim salut.

La Securiatate am făcut reproşuri chestorului că au procedat rău în faţa tinerilor pe care voiau să-i câştige noii ideologii. După o jumătate de oră de aşteptare, singur în birou, chestorul vine, îmi întinde mâna spunându-mi că sunt liber să plec. Se vede că superiorii lui, dela care a cerut instrucţiuni, n'au aprobat procedeul, amânând pentru mai târziu explicaţia. Aşa mă întorc la liceu tocmai în ora de recreaţie, când toţi elevii erau pe culuoare. Apariţia mea în pragul porţii a fost primită cu o explozie de bucurie. Aplauze, tropote, strigăte nereţinute. I-am privit cu atâta mândrie, că abia mi-am reţinut lacrimile.

Îi revăd parcă şi azi opriţi în pragul porţii, parcă şi anii mei au rămas pironiţi pe lespezile de marmură, înconjurat de curajul şi fidelitatea lor.

E mult de-atunci, copiii de altădată au îmbrăcat, unii cămaşa morţii, calea martirilor, iar alţii şi-au tras zilele cu greu, sănătatea celor 17 la 19 ani le-a rămas între cele patru ziduri de temniţe>>.

Citind cartea profesorului Ion Gheorgheosu, amintirile dau buzna fără oprelişte. În emoţionantele rânduri ale profesorului se înşiruie anii de chinuri, torturi, foame, frig ai acestor copii, pe care nu-i voi uita până la scadenţa finală a vieţii şi pe care-i regăsec acum îmbătrâniţi, sau duşi odată cu tinereţea lor, în lumea celor ce nu mai cuvântă.

Mă simt deci dator să leg firul lăsat pe băncile liceului, cu viaţa acestor copii de legendă, care vor rămâne de-a pururea, pilda Românului de mâine.

Şi iată, povestea lor îşi continuă cursul, sub pana profesorului Gheorgheosu, care a scormonit trecutul lor, călcând peste izvoare de lacrimi, să scalde inimile atâtor generaţii.

<<Într'un compartiment de tren trei călători: un profesor (Ion Gheorgheosu), o fată, studentă în farmacie şi un bătrânel care s'a recomandat simplu: "Weissman".

- Sunteţi Evreu? întrebă profesorul.

- Da, a răspuns acesta cu o privire blândă şi caldă a ochilor. Vă incomodează faptul că sunt Evreu?

- Nu, absolut deloc, în clasă am avut colegi evrei şi m'am împăcat foarte bine cu ei.

Şi din vorbă în vorbă - drumul era lung dela Brăila la Timişoara - s'a ajuns şi la întâmplări din trecut. Profesorul domicilia la Caransebeş, iar bătrânul..., fusese arestat în vara anului 1949, pe baza unui denunţ cum că acordase ajutor medical - bătrânul era medic - unei familii ce era acuzată că, atât tatăl cât şi fiul activaseră în Partidul Naţional Ţărănesc. În urma unei anchete la Securitate este condamnat la 14 ani de închisoare, unde a cunoscut viaţa aspră de detenţie la: Văcăreşti, Valea Siretului, Piteşti, Râmnicul-Sărat, Aiud, Gherla, Canalul Dunăre-Marea Neagră şi din nou Gherla.

După eliberare i s'a oferit un post de medic internist la Băile Felix. Unii din familia lui muriseră, soţia emigrase în Israel, iar majoritatea prietenilor îl uitaseră sau îl părăsiseră. Patruzprezece ani, pierdut, fără nici o veste din afară, era complet uitat.

Aflând că profesorul era din Caransebeş, amintirile bătrânului se reîntorc în timpul petrecut în închisori.

*- Caransebeş! se exclamă bătrânul. Din Caransebeş am avut un **camarad de suferinţă**. Ion Obrejan, **un tânăr în floarea vârstei care a parcurs întreaga detenţie cu demnitate şi optimism necaracteristic vârstei lui, trăsături care pe mine m'au uluit.***

*L-am cunoscut la Canalul Dunăre-Marea Neagră, punctul de lucru Valea Neagră, unde eram medicul brigăzii de muncă. În această brigadă erau mulţi tineri. Acolo ne legau suferinţele şi chinurile dar şi caracterul. Unul dintre aceştia era şi Ion Obrejan. Mă împrietenisem cu el în ciuda diferenţei de vârstă între noi. Rar întâlneam un deţinut căruia să i te confesezi şi care să nu te toarne a doua zi pentru a-şi uşura cât de cât detenţia. Uneori simţeai nevoia unei confesiuni, a unei spovedanii pentru a te uşura psihic. **Ion Obrejan era un om cu totul deosebit. Când era bătut scrâşnea din dinţi, buzele crăpau şi sângerau de încleştarea dinţilor dar nu spunea niciodată nimic, despre nimeni sau de cele discutate seara în dormitor.***

*În urma unei sălbatice bătăi Obrejan a fost adus în baracă într'un hal de nedescris. Era o masă inertă de carne. L-am luat şi i-am curăţat rănile. La control s'a constatat o formă rară de hepatită şi i-am raportat comandantului lagărului, în faţa deţinuţilor adunaţi în faţa barăcii. Cu un ranjet animalic acesta mi-a răspuns: **"Ce mai contează unul în plus sau în minus dintre voi? Şi aşa nu aveţi nici o şansă de a pleca vii de aici"**. Cum starea sănătăţii lui Obrejan se agravase şi aproape trăgea să moară, comandantul lagărului în loc să permită îngrijirea lui, dă ordin să fie transportat la groapa de cadavre, unde în fiecare dimineaţă se stingea var şi apoi se arunca pământ peste ele. Aşa Obrejan a fost luat de doi deţinuţi şi transportat la groapa cu cadavre. Fiind primăvară, datorită aerului răcoros, probabil că Obrejan şi-a revenit puţin. Trecuseră mai bine de două ore dela stingere când în uşa barăcii am auzit pe Haiduc, câinele unui gardian, cum încerca să intre în baracă. Un deţinut i-a deschis. Haiduc a intrat în baracă, trăgând după el ceva. Când am aprins lumina, am înmărmurit cu toţii. Cel adus în baracă era Obrejan. Fusese târât până aici de acest câine. Nu mai cântărea decât vreo 30 de kg.*

Faptul a fost considerat în tot lagărul ca o minune a lui Dumnezeu. L-am îngrijit cu plante aduse de deţinuţi de pe locurile de muncă, ne având nici un medicament. O mobilizare a tuturor deţinuţilor care-şi dădeau din mica lor porţie de mâncare, o solidaritate atât de puternică, cum nu mi s'a dat să văd în viaţă. Astfel l-am salvat.

Dar el era dat ca mort. La un control apare Obrejan în plus de numărul din registre.

*- Ion Obrejan? **Dar el este mort**, zbiară comandantul. **Eu i-am semnat certificatul de deces. Vă daţi seama în ce belea m'aţi băgat?***

Desigur, moartea lui Obrejan i-a creat mai puţine probleme de conştiinţă, decât faptul că va trebui să modifice registrele. Ar fi fost capabil să-l ucidă de-a binelea pentru a avea dreptate că Obrejan era cu adevărat mort. Învierea lui din morţi în loc să-i trezească în suflet o rămăşiţă de sentiment uman şi să o accepte ca atare, în el apare revolta în contra minunii pe care nu o înţelegea.

Iată ce spune acelaşi doctor Weissman, adresându-se profesorului: "Dacă Dvs. aţi fi avut ocazia să fi văzut ceea ce s'a întâmplat numai într'un singur lagăr, v'aţi fi cutremurat... Dar bine că nu aţi avut această ocazie şi aşa oamenii nu cred cele întâmplate numai pe baza mărturiilor. Va mai trece mult timp până ce lumea dela noi va înţelege, cu adevărat, atrocităţile ce s'au săvârşit în închisori şi să se cutremure, căci timpul este supremul judecător al istoriei".

Am abuzat poate de texte, nu am făcut-o decât să dau cuvântul celor ce au pătimit. Suferinţele lor povestite de alţii îşi pierd din intensitate, din crezare.

Am făcut uz de mărturisirile doctorului Weissman pentrucă el nu va putea fi acuzat de părtinitor naţionalismului românesc. Om cinstit, adânc pătruns de umanitarism faţă de suferinţele acestor copii, care şi-au iubit atât ţara încât au acceptat calvarul în toată inocenţa lor, în constrast cu unii din coreligionarii săi: Nicolski, Zeller, Dulgheru, reprezentând ideologia urei împotriva făpturii umane. De-o parte omul, de cealaltă parte fiara.

Doctorul Weissman ştia bine cine a iniţiat aceste atrocităţi exercitate asupra copiilor şi totuşi a împărtăşit soarta lor, s'a solidarizat cu ei, cu toate că putea să evite chinurile, parcă el nu a fost zămislit din aceeaşi materie. Da, el se aseamănă altui umanitarist, Steinhardt care în aceleaşi împrejurări s'a apropiat de tinerii supuşi. aceloraşi atrocităţi şi a mărturisit lumii ceea ce a văzut şi simţit, odată liber, pentrucă şi el a fost pătruns de tragedia tineretului român. Ne rămâne în memorie cea mai zguduitoare scenă dintre un Evreu, Steinhardt şi martirul creştin, tânărul Gafencu, scenă evocată cu atâta pregnanţă de către Steinhardt.

Dar de ce au fost acuzaţi atât de grav aceşti copii, încât să le fărâme tinereţea în chinuri, până a fi azvârliţi de vii în groapa de cadavre?

Din declaraţiile lor la anchetă, smulse prin torturi, ar reieşi că ei au fost organizaţi în *"Mănunchi"* sau *"Fraţii de Cruce"*, fapt dezminţit atât de senatorul Mihai Buracu, cât şi de sora lui Ion Obrejan.

Iată ce declară senatorul Mihai Buracu la interviul luat de profesorul Gheorgheosu: *<<După ce am primit pedeapsa am făcut un circuit pe la Aiud, Jilava şi am ajuns la închisoarea Târgşor>>*. Această închisoare era rezervată elevilor - în majoritatea lor legionari -, precum Piteşti era rezervată studenţilor legionari în 80% de cazuri.

<<După Canalul Dunăre-Marea Neagră, continuă dânsul, *împreună cu **camaradul** şi colegul meu de suferinţă, Ion Obrejan, am fost trimis disciplinar la Piteşti, unde am trecut prin sistemul de reeducare, unic în felul lui în istoria suferinţelor umane".*

Senatorul Mihai Buracu a fost trimis dela Târgşor la Piteşti să îndure cele mai bestiale torturi, pentrucă inima lui bătea acelaşi ritm ca a celor 80% de deţinuţi.

<<Actul de acuzare spune că am făcut parte dintr'o organizaţie legionară. Adevărul este că noi nu aveam nici vârsta, nici cunoştinţele necesare... dar veneam din Făgăraş unde exista un cult al trecutului românesc... dintre foştii mei colegi la Făgăraş o parte au luat calea munţilor... Tatăl meu era de doi ani de zile în munţi. Când a fost prins a fost condamnat la Canal, unde a petrecut doi ani de detenţie. Deci aveam în sufletul meu aceeaşi dragoste pentru ţară, pentru pământul sfânt şi strămoşesc ca şi fraţii mei de fapt".

Inima lui Mihai Buracu bate încă viu, cu nostalgică amintire a unui trecut de care poate fi mândru, l-a trăit profund pentru Neamul său.

Nu ştiu dacă Dl. Buracu a făcut parte din organizaţia *"Frăţia de Cruce"* dela liceul *"Train Doda"*, dar ştiu că şi eu elev fiind, am participat la costituirea primei *"Fraţii de Cruce"* în acest liceu şi că s'a asigurat în continuare această tradiţie a liceului, atât sub Carol al II-lea, Antonescu şi chiar după instalarea comunismului în ţară. Când am fost paraşutat în ţară, la începutul lui Decembrie 1944, primii care s'au alăturat nouă au fost aceşti fraţi de cruce. Să dau nume, nu ştiu de am dreptul, fără a nu cauza prejudicii nedorite, comuniştii mai pot încă să lovească persoane fară apărare. Aşi mărturisi poate, istoricilor oneşti, pasionaţi întru aflarea adevărului, ca să rămână autenticul document.

În cursul anului şcolar 1946-47 fiind profesor la acest liceu, ştiam de existenţa acestei FDC, fără însă a fi căutat să iau contact cu ea, fiind o organizaţie aparte, cu conducere proprie, precum şi ei, aceşti fraţi de cruce, cunoşteau angajamentul meu, fără însă a lăsa măcar să se întrevadă această comună afinitate, manifestată totuşi, cu ocazia arestării mele din incinta liceului.

În toamna anului 1948, după a doua evadare dela

Continuare în pag. 14

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

NICOLAE CIACHIR

MARILE PUTERI ȘI ROMÂNIA 1856–1947

Editura Albatros

În 1996 a apărut la București în *Colecția Albatros* cartea istoricului Nicolae Ciachir, care cuprinde 91 ani din cea mai activă perioadă de istorie a României.

Cartea a fost lansată în premieră la *Centrul Cultural Nae Ionescu* din Hamilton-Canada, unde autorul a fost prezent, ca invitat la *Săptămâna Câmpului Românesc*, organizată de Asociația Culturală Română din Hamilton.

Abordarea informației istorice a unei perioade apropiate de prezent, presupune un curaj deosebit, mai ales când *"Istoricul trebue să fie obiectiv, să surprindă și să descrie evenimentele sine ira et studio"* cum mărturisește în *Introducerea cărții*, Nicolae Ciachir.

Este demnă de reținut această poziție de obiectivitate, pe care din fericire, au adaptat-o și alți istorici români de prestigiu ca Gh. Buzatu, care în *"Cuvântul înainte"* la lucrarea *"Radiografia Dreptei Românești"* scrie că: *"lucrarea noastră nu este una de propagandă... pe motivul că aceasta ar fi la modă ori că de aceasta ar depinde intrarea României în Europa (?!)*

După ani de intoxicare cu aberațiile slugilor Moscovei ca Mihai Roller și urmașii lui, unii istorici au înțeles că obligația lor este aceea de a-și face corect datoria, deși nu este deloc ușor să treci la trierea vastului material lansat de propaganda comunistă în scopul falsificării istoriei și meritul istoricului Nicolae Ciachir este că în cei peste 45 ani de activitate didactică universitară, a studiat pe lângă o bogată bibliografie și materiale inedite, aflate în arhivele românești sau străine, autorul fiind un bun cunoscător al mai multor limbi străine, în special balcanice.

Practica îndelungată în învățământ a autorului, a dat cărții o cursivitate deosebită, rodul unei bogate experiențe pedagogice. Personagiile și evenimentele din cei 91 ani analizați, apar pe imensa scenă a teatrului european într'o desfășurare de spectacol fără sfârșit. Cititorul trăiește în epocă împreună cu eroii ei, se bucură de succesele preferaților și suferă cu ei la căderi și înfrângeri.

Începând cu Marile Puteri și Principatele Române până la declanșarea Războiului Crimeei și sfârșind cu semnarea Tratatului de Pace dela Paris din 10 Februarie 1947, perioada tratată este împărțită în opt capitole, dela înlăturarea protectoratului exclusiv, al Rusiei țariste asupra Principatelor Române (1856), până la instalarea dominației imperiului roșu asupra României (1944-1947).

România, în analiza autorului, este țara întregită în 1918 și nu doar Principatele Române, Țara Românească și Moldova, cum apăreau ele în prima jumătate a secolului al 19-lea.

Pornind dela această premisă, Nicolae Ciachir tratează politica românească de supraviețuire și desăvârșire ca entități naționale, sufocată de cele trei imperii vecine, otoman, habsburgic și țarist, în granițele ei firești. După Tratatul dela Adrianopol din 1829, istoricul identifică patru tronsoane din care se forma și se consolida națiunea română:

1. Principatele Române din Țara Românească și Moldova, sub suzeranitatea otomană și protectorat rusesc din 1829;
2. Dobrogea, sub pașalâc turcesc;
3. Basarabia, anexată de Ruși în 1812 și
4. Transilvania, Banat și Bucovina, aflate sub dominația habsburgică.

Pornind dela politica Marilor Puteri în prima jumătate a secolului al 19-lea - bazată pe o puternică documentare - cartea ne prezintă conflictele și interesele acestor Puteri, în deciziile pe care le luau față de țările mici, cu preponderență România. Aflăm astfel că prima navă americană a intrat pe Dunăre în anul 1843, iar vice-consulul american W.W. Thomas își instalase sediul la Galați, tot atunci. Bineînțeles că Statele Unite, dominate de doctrina Monroe, nu se amestecau pe atunci în treburile politice ale Europenilor.

Revoluția Românilor dela 1848 a fost puternic sprijinită de Franța și Nicolae Ciachir ne documentează că *"sora"* noastră a promis lui A.G. Golescu 20.000 de puști, 100 tunuri și muniția respectivă, pentru reușita revoluției, dar aceste promisiuni n'au fost onorate niciodată, fapt care a dus la eșecul revoluției. *"Aliații noștri firești"* ne-au mai promis și altădată sprijin militar și garantarea frontierelor, dar și în Primul Război Mondial și mai cu seamă în al Doilea Război Mondial, am fost lăsați descoperiți în fața brutalei forțe rusești.

Tratând pe larg cauzele care au dus la Războiul Crimeii, un accent deosebit este pus pe Tratatul dela Paris din 30 Martie 1856, baza de plecare a întregii lucrări.

Deși la acest Congres, care a elaborat și semnat tratatul, au fost depuse memorii de către Sârbi, Muntenegreni, Bulgari și Greci, Congresul s'a limitat doar la discutarea problemei românești. Atunci s'a hotărît înlocuirea protectoratului rusesc cu *"garantarea puterilor contractante"* (Marea Britanie, Franța, Austria, Rusia, Sardinia și în final și Prusia). În favoarea României, Congresul a hotărît retrocedarea către Moldova a județelor din Sudul Basarabiei: Ismail, Cahul și Bolgrad, înlocuirea Regulamentului Organic și înființarea Divanurilor Ad-hoc, în Moldova și Țara Românească.

Privim cu nostalgie la politica României, ne unită încă pe atunci, și influența ei față de Marile Puteri și la situația actuală, când România nu este admisă în NATO.

Succesul obținut de Români s'a datorat în special activității Românilor din Exil, care au pledat cauza românească pe lângă cancelariile occidentale, unde au obținut un sprijin deosebit din partea contelui Walewski, Ministrul de Externe al Franței și în special din partea Împăratului Napoleon al III-lea, dovedit în timp, un mare prieten al Românilor.

Bazat pe lucrarea sa mai veche: *"Războiul pentru independența României în contextul european (1875-1878)"*, Nicolae Ciachir ne prezintă - cu o bogată documentație - contradicțiile care existau în Europa, care au dus la criza orientală sau Răscoalele din Bosnia și Herțegovina, conflictele dintre popoarele balcanice, poziția Marilor Puteri și frământările interne din societatea turcă, acțiuni care au dus în final la războiul ruso-turc, încheiat prin Tratatul de pace dintre Rusia și Turcia, semnat la 3 Martie 1878 la San Ștefano.

Marile Puteri: Austria, Franța și mai târziu s'a asociat și Italia, nemulțumite de conținutul Tratatului dela San Ștefano, convoacă o nouă întâlnire și rezultatele ei sunt cunoscute sub numele Congresului dela Berlin din 1878.

În urma hotărîrilor Congresului dela Berlin, României i se recunoaște independența declarată la intrarea în război împotriva Turciei și primește - în urma înfrângerii Turciei - teritoriul Dobrogei (Județele Tulcea și Constanța), insulele de pe Dunăre, Gurile Dunării și Insula Șerpilor. Pierde în schimb cele trei județe din Sudul Basarabiei, pe care le căpătase prin Tratatul dela Paris din 1856.

După cucerirea independenței, România se dezvoltă mult mai rapid decât celelalte state balcanice, ieșind din izolarea politică de care era amenințată.

La 30 Octombrie 1883, România a semnat la Viena Tratatul de alianță secret cu Austro-Ungaria, la care a aderat și Germania. Prestigiul țării a crescut într'atât, încât în urma conflictului armat dintre Serbia și Bulgaria din 1885, atât țările beligerante și Turcia care avea suzeranitate asupra Bulgariei, cât și Cancelarul de Fier, Bismark, au fost de acord ca tratativele de pace dintre cele două țări să aibă loc la București. Tratatul de pace s'a semnat la 3 Martie 1886 și toți delegații au mulțumit României pentru rolul jucat.

Animate de idealul independenței, popoarele balcanice se unesc pentru a scăpa de dominația turcească. Marile Puteri instigă la rândul lor aceste popoare creștine, căutând fiecare să obțină sfera sa de influență. După sporadice hărțuieli locale, în 1912 izbucnește Primul Război Balcanic și Turcia este înfrântă. La 30 Mai 1913 se semnează la Londra pacea dintre țările balcanice și Turcia, care a pus capăt Primului Război Balcanic și a eliminat stăpânirea otomană din Sud-Estul Europei.

Se părea că o pace pe termen lung se va stabili în Balcani, dar Bulgaria, încrezătoare în forțele ei militare, atacă trupele sârbe și grecești. În urma acestui act, Muntenegru și România declară la rândul lor război Bulgariei, iar Turcia învinsă în Primul Război Balcanic intră în război și cucerește Adrianopolul. Învinsă pe toate fronturile, Bulgaria cere pace. Tratativele au din nou loc în România și la 10 August 1913, se încheie Tratatul dela București, între Serbia, Grecia, Muntenegru și România pe de o parte și Bulgaria pe alta.

În aceste condiții este găsită România la izbucnirea Primului Război Mondial din 1914. Poziția țării noastre în acest conflict era foarte dificilă. Pe de o parte exista tratatul secret din 1883 de alianță cu Puterile Centrale, iar pe de alta șansa reîntregirii țării dacă am fi mers alături de Aliați.

Doi ani de zile politicienii români au reușit să mențină starea de neutralitate, dar, în final, idealul reîntregirii a biruit și România a declarat război Austro-Ungariei, pentru eliberarea Ardealului.

Folosind o bogată sursă de informații, cartea istoricului Nicolae Ciachir pune la îndemâna cititorului elemente dispărute în timpul celor 50 de ani de comunism.

Întregirea Țării, loialitatea Regelui Ferdinand, puterea de sacrificiu a Reginei Maria și întregul eșichier politic din România Mare sunt urmărite cu spirit obiectiv.

Cenzura instituită din timpul dictaturii regale, documentele ținute încă ascunse, iar multe altele distruse de dictaturile care au condus România, culminând cu cea comunistă, au lăsat încă multe goluri de umplut, dar meritul deosebit al istoricului Nicolae Ciachir, este acela de a fi scormonit tot ce a întâlnit în biblioteci și în afara lor și de a scormoni în continuare. Esențial rămâne faptul că istoricul și profesorul de istorie Nicolae Ciachir, a scăpat de apăsarea auto-cenzurii, de care sunt copleșiți încă unii istorici.

Recomandările acestui cercetător și lucid istoric bazate pe o îndelungă observație a fenomenului contemporan, le găsim în Epilogul cărții din care citâm:

"Dintre Marile Puteri care ar putea ajuta România, eu aș miza, în primul rând, pe Germania (81 milioane de locuitori, cu o suprafață de 356.000 Km².), a treia forță economică din lume, cu care am avut relații foarte bune până în 1916, anul intrării României în Primul Război Mondial. Iar dintre țările din zonă, m'aș referi la Republica Turcia (779.000 Km² și o populație de 55 milioane locuitori), fostul nostru suzeran. După proclamarea independenței de stat a României și retrocedarea Dobrogei (1878), am avut relații corecte, atât politice, cât și economice. Deși în Primul Război Mondial ne-am situat în tabere beligerante diferite, în perioada interbelică cele două țări au colaborat în cadrul Înțelegerii Balcanice"...

Cartea *"Marile Puteri și România (1856-1947)"* se poate procura dela Tudor Murgoci, P.O. Rockton, Ontario, Canada, L0R 1X0, contra cec sau money order în valoare de $20.00, plus expediția.

Zahu PANĂ

A Apărut:

Mircea Axente Boldeanu

"LUPUL N'A MURIT ÎNCĂ"

- Nuvele istorice -

Volumul conține cinci nuvele:

"Lupul n'a murit încă", care prezintă mișcarea de rezistență a Dacilor după ocupația romană; *"Bătălia dela Adrianopole"*, evocând victoria Valahilor, ajutați de Cumani, asupra Bizanțului; *"Bătălia dela Posada"*, pagini din istoria luptelor lui Matei Basarab și victoria sa asupra lui Carol Robert d'Anjou; *"Miron Barnovschi - Vodă"*, despre soarta tragică a bravului domnitor și despre practicile curții otomane, ale sultanului și ale demnitarilor săi; *"Constandin Vrânceanul"*, descriere a epocii lui Mavrocordat și speranțele aduse de celebrele sale "Pravile".

Cartea poate fi comandată pe adresa autorului, 4, rue du General Malleterre, Paris, 16 ème, France.

Costul: $20 US (costul volumului + expedierea).

"OASTEA DOMNULUI" ŞI PROBLEMA POLITICĂ

Sergiu GROSSU

De când Dumnezeu ne-a ajutat - soţiei mele şi mie - să declanşăm în Franţa, la Paris, activitatea noastră publicistică, editorială, radiofonică, precum şi organizarea de conferinţe în favoarea creştinilor persecutaţi în spatele Cortinei de fier şi de bambus, ne-a fost dat să fim acuzaţi adeseori (de către presa şi preoţimea de stânga, cucerite de sirenele marxism-leninismului de pe malurile Senei) că prin tot ce scriem sau vorbim, dar mai ales prin atitudinea antimarxistă a revistei ***Catacombes***, facem - pur şi simplu - politică: respectiv, ***o politică de dreapta***. Până şi un vechi abonat la publicaţia susamintită, om credincios, de confesiune catolic, mi-a scris să nu mai anunţ că ***mesagerul Bisericii Tăcerii***, atât de îndrăgit de el, este *"prin excelenţă anti-marxist"*. Şi mă sfătuia, frăţeşte, să public în ***Catacombes*** ştiri şi documente, dar numai atât, fără să le comentez, pentru a evita *"nuanţa politică"* a transmiterii evenimentului de către samizdatul sovietic sau, să zicem, polonez.

În felul acesta au procedat şi continuă să procedeze forţele subversive ale Răului, care n'au încetat să ia cu asalt poziţiile fragile ale unei creştinătăţi derutate, dând mari semne de involuţie spirituală şi depăşită, din plin, de către arzătoarele cerinţe ale acestui sfârşit de secol şi de mileniu. Ori de câte ori se pune în discuţie organizarea unei activităţi creştine mai vii, mai combative, în conformitate cu spiritul şi orientarea Evangheliei, ţâşneşte, invariabil, acelaşi reproş: ***se face politică***! (Politică, bineînţeles, *"burghezo-capitalistă"*, *"reacţionară"*, aservită nu mai ştiu cărei puteri imperialiste etc.) Ori de câte ori se încearcă o acţiune apologetică, de apărare a credinţei şi-a idealurilor creştine, combătând ideologiile marxiste, în mod agresiv ostile învăţăturii lui Hristos, apare şi eticheta de *"atac politic"*, cum ne-au imprăştcat cu noroi şi ziare de stânga şi militanţi ai partidului comunist francez, în cei 21 de ani de existenţă a revistei ***Catacombes***.

Ceea ce este mai dureros şi, întrucâtva, mai lipsit de discernământ evanghelic, este faptul că lupta spirituală, pe care a îngăduit-o Cerul să fie dusă, cu curaj şi demnitate, de două suflete de ostaşi ai Crucii, departe de hotarele ţării unde au avut de suferit prigoane şi întemniţări nedrepte, această splendidă şi mult preţuită luptă creştină n'a fost înţeleasă tocmai de mişcarea ortodoxă Oastea Domnului, adică tocmai de aceia cărora le luam apărarea, despre care vorbeam la radio *"Europa Liberă"* că sunt asupriţi şi hărţuiţi de organele Securităţii, pe care îi aprovizionam cu medicamente sau îi ajutam băneşte, de care ne aminteam cu drag în emisiunile săptămânale dela radio *Trans Europa Lisabona*, pentru libertatea cărora ne rugam cu duioşie şi lacrimi, în numele cărora am intervenit până şi la Consiliul Ecumenic al Bisericilor dela Geneva, numai la opt luni dela stabilirea noastră în Franţa.

Să mă explic. Din când în când mi se aducea la cunoştinţă, pe calea poştei, de unele *"reţineri"* ale fraţilor ostaşi, datorită *"implicării"* mele *"în politică"*. Este, de altfel, învinuirea pe care mi-a adus-o permanent poetul Traian Dorz, din conducerea Oastei Domnului, cerându-mi să nu mai fac politică în emisiunile radiofonice, în care atacam păcatul cel mai mare din lume: ***"păcatul minciunii comuniste"***. Iată ce-mi scria, de pildă în 1987: *"Acum ne bucurăm de un timp de libertate, ajutaţi-ne să-l folosim mai bine, ferindu-vă de aluzii la adresa Bisericii oficiale şi celei politice. Are Dumnezeu grija lor - nouă ne-a lăsat grija mântuirii lor. Să nu o compromitem pe asta."* Iar în Memoriul adresat Sf. Sinod la 4 Mai 1986, spunea: *"Prin suferinţele grele şi îndelungi pe care a trebuit să le îndurăm (...), nici unii nu ne-am părăsit nici credinţa noastră, cum am fi putut pe drept să fim tentaţi şi nu ne-am părăsit nici ţara noastră. Nici măcar nu ne-am plâns în scris sau verbal la nici o persoană sau instituţie din străinătate..."*

Oare se poate mândri un luptător creştin, un *ostaş* al Domnului, că această poziţie *apocaliptică* se conformează viziunii paulinice sau gândirii părintelui Iosif Trifa, fondatorul mişcării în chestiune? Mă durea sufletul când primeam din Uniunea Sovietică, şi chiar din România, documente semnate de baptişti, penticostali şi adventişti, prin care erau date în vileag şicanele poliţiei la adunări şi colaborarea ruşinoasă a pastorilor lor legali, cu puterea comunistă, iar din partea Oastei Domnului nu primeam nimic, sau mi se atrăgea atenţia să nu vorbesc despre nenumăratele amenzi prin care erau pedepsiţi fraţii mei de credinţă din ţară.

* * *

Prin această optică străinie, conducerea actuală a Oastei Domnului, preocupată de *"aluziile politice"*, se arată neştiutoare de felul în care gândea şi scria Pr. Iosif, marele nostru înaintaş şi duhovnic. Fiindcă ***el nu trecea cu vederea răul politic din vremea sa***, ci îl arăta cu degetul. Ba se interesa şi de ceea ce se întâmpla peste hotarele ţării. Să răsfoim, de exemplu, ***Iisus Biruitorul*** din 28 Februarie 1937. În acelaşi număr unde se vorbeşte de trecerea la Domnul a preotului Vasile Ouatu, găsim scris şi despre *"Ce mai e nou în lume şi ţară"*, adică despre ştiri şi întâmplări văzute în lumina Evangheliei. Denunţând Congresul celor fără Dumnezeu din Rusia, el îşi permite să scrie: *"Oare nici acum nu se va trezi creştinătatea să lupte împotriva bolşevismului? Antihristul comunist e unul pe lumea întreagă, iar creştinii se sfâşie între ei, împărţiţi în tabere. De aceea sunt slabi..."* Alte titluri ale aceleiaşi rubrici: *"Antihristul comunist lucrează şi la noi"*, *"Otrava comunistă a pătruns şi pe la sate"*, etc. În cărticica *"Spre Canaan"*, un capitol întreg se intitulează *"Despre bolşevism"*.

Dacă atunci, când comunismul era un bebeluş în scutece, păr. Iosif Trifa găsea cu cale să-l denunţe, fiind primejdios vieţii noastre în Iisus Hristos, cam cum trebuia denunţat în perioada lagărelor de exterminare din URSS, sau a nebuniei dictatoriale a cuplului Ceauşescu?

Ce trebuia să facem, aflându-ne într'o ţară liberă? Să tăcem, fiindcă unii din vârfurile Oastei Domnului, scuturaţi de organele Securităţii (mă refer la perioada de dinainte de 22 Decembrie 1989) sau obligaţi să-i calce pragul, s'au speriat până şi atunci când, în câteva emisiuni, am denunţat ateismul comunist ca prigonitor al copiilor lui Dumnezeu şi vrăjmaş al Evangheliei? Să nu mai scriem că în România sau în Uniunea Sovietică, *"diavolul are să arunce în temniţă"* pe unii dintre fraţii de credinţă, pe care îi cunoşteam şi pentru care nu încetam să ne rugăm, după cum citim în **Apocalipsa 2.10**? Să nu mai luptăm, precum ne sfătuieşte sfântul din Tars, *"împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac"*, ci să ne mulţumim că membrii Oastei Domnului pot cânta la întruniri *"încuviinţate"* de agenţii securişti? Să nu strigăm surzilor acestei lumi descumpănite, pentru a-i face să înţeleagă ce înseamnă comunismul şi cum caută să distrugă trupul lui Hristos care este Biserica? Să nu scriem în publicaţia ***Catacombes***, ceea ce i-am scris şi mitropolitului Nicolae Corneanu, ceea ce am dat în vileag în cartea ***"Calvarul României creştine"***, anume că ierarhia bisericească nu s'a putut nici când identifica pe deplin cu mişcarea Oastei Domnului, bazată pe apostolatul laic şi pe voluntariatul duhovnicesc, idealul nostru, al ostaşilor creştini, fiind nu o biserică aservită puterii temporale, respectiv puterii comuniste, ci, o Biserică *"slăvită, fără pată şi fără zbârcituri"*, aşa cum o dorea Apostolul Neamurilor? Să fim de acord că mai marii Bisericii, fie patriarhul Teoctist, fie mitropolitul sibian Antonie Plămădeală, împreună cu toţi confraţii lor de ruşinoasă slugărnicie faţă de regimul instaurat de armata sovietică de ocupaţie, n'au binevoit să se adreseze familiei duhovniceşti a Oastei Domnului, strigând: *"Fraţilor, iertaţi-ne pentru tot răul pe care vi l-am pricinuit ani de-a rândul, lepădându-ne de voi!"*

* * *

Într'o scrisoare din ţară, trimisă de către aceeaşi căpetenie ostăşească, mi se recomanda să nu amestec *"aurul cu noroi"*, făcând *"politică sub masca Evangheliei"*, ci mai degrabă să suferim *"pentru numele curat al lui Iisus"*. La care am răspuns (citez din memorie): *"Eu nu amestec aurul cu noroi, ci caut să pledez în favoarea "aurului", pe care "noroiul" duşmanilor lui Hristos încearcă să-l acopere de ruşine. Pentru această sublimă luptă creştină, personalităţi marcante din Franţa şi din restul lumii mă felicită şi mă aprobă. **Nu este vorba de a face "politică sub masca Evangheliei", ci de a elibera Evanghelia de sub apăsarea nefastă a unei politici care urmăreşte nu numai răsturnarea, dar şi anihilarea ei.***

Sunt nespus de neliniştit de confuzia care stăruie în capetele multor fruntaşi ai Oastei Domnului, cu privire la ***problema politică***. Este cu totul adevărat că păr. Iosif Trifa a interzis membrilor organizaţiei întemeiată de el, să facă parte dintr'un partid politic. Ceea ce nu înseamnă - cum am văzut din cele publicate în foaia mişcării, privind primejdia comunistă - că trebue să ignorăm activitatea politică şi scopurile ce şi le propune, stând nepăsători la tot ce se întâmplă în societatea în care trăim. Noi, ostaşii Domnului, nu facem politică, ***însă urmărim viaţa politică***, realizarea promisiunilor făcute în timpul alegerilor legislative şi prezidenţiale, precum şi comportamentul aleşilor poporului, râvna lor pentru ridicarea societăţii spre culmile dorite de noi.

Să ne amintim întotdeauna de actualitatea cuvintelor adresate de Moise oamenilor trimişi să iscodească ţara Canaanului: *"Vedeţi ţara, vedeţi cum este ea, cum este poporul care o locuieşte...."* Cum sunt, de pildă, cetăţile, oraşele? *"Vedeţi* - insistă Moise - *dacă sunt deschise sau întărite"*. Altfel spus, dacă au întăriturile morale sau pur şi simplu, sunt *"cetăţi fără ziduri"*, expuse mascaradei politice, afacerismului, vicilor, degradării umane.

Nu ni se adresează şi nouă, ostaşilor Domnului (atât celor din ţară, cât şi celor din lumea încă liberă) îndemnul Psalmistului: *"Războinic viteaz, încinge-ţi sabia, podoaba şi slava, dă slava ta! Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, blândeţea şi neprihănirea, şi dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate"* (**Ps.45**)? Dacă în sânul Oastei Domnului trona, din păcate sub Nicolae Ceauşescu, ***tactica unui compromis anti-evanghelic***, considerând anii de insuportabilă robie *"un timp de libertate"*, iar suirea *"în carul de luptă"* şi apărarea Adevărului, reducându-se la... *"ferirea de aluzii la adresa Bisericii oficiale şi celei politice"*, noi, odată ajunşi în Franţa, am considerat că avem o datorie sfântă să ne suim *"în carul de luptă"* al revistei ***Catacombes***, *"pentru a apăra Adevărul"*. Acesta era titlul editorialului primului număr, în care ne luam angajamentul - în faţa *"lipsei de iubire şi a tăcerii lumii libere privind creştinii care sunt oprimaţi şi captivi"* - să luptăm *"împotriva Răului care ne înconjoară şi ne pătrunde, cu legea absolută a binelui, a credinţei şi a iubirii, cu armele ofensive şi defensive ale dreptăţii şi luminii, cu Evanghelia lui Hristos, Mântuitorul"*.

* * *

Ce-a făcut proorocul Ioan Botezătorul, pe când Pilat din Pont era dregător în Iudea, iar Irod, cârmuitor al Galileii? A stat cu braţele încrucişate, sau a fost *"glasul celui ce strigă în pustie"*, glasul unui *luptător* ce se apleca peste rănile societăţii şi căuta să le vindece? Să călcăm pe urmele lui, să-l imităm. Ca unii care ne-am angajat, de bună voie, în lupta cea dreaptă credinţei, nu este cazul să suferim fiecare din noi, *"ca un bun ostaş al lui Hristos"* (**2 Timotei, 2.3**)? Şi suferind, privind la răutatea care macină fiinţa neamului căruia aparţinem, să arătăm mulţimilor ignorante, calea reconcilierii claselor sociale, sfătuindu-le: *"Cine are două haine, să împartă cu cine n'are nici una şi cine are de mâncare, să facă la fel"* (**Luca, 3.11**). Să le indicăm *"vameşilor"* administraţiei de Stat: *"Să nu cereţi nimic mai mult peste tot ce v'a fost poruncit să luaţi"* (**Luca, 3.13**). Să le spunem *"soldaţilor"*, adică reprezentanţilor puterii politice, care este calea ordinei şi a justiţiei sociale: *"Să nu stoarceţi nimic dela nimeni prin ameninţări, nici să nu învinuiţi pe nimeni pe nedrept..."* (**Luca, 3.14**).

Gestul lui Ioan Botezătorul nu este, oare, ***un gest de sfântă politică*** - nu o politică a lumii, ci o politică a Evangheliei *"în lume"*, o politică a iubirii şi a sacrificiului, pentru ca omenirea întreagă să fie adusă la Iisus Hristos, constrângând pe oamenii politici care ne guvernează ***să adopte un ideal politic în concordanţă cu idealul Împărăţiei lui Dumnezeu***. El, îndrăzneţul înainte-mergător, nu s'a mulţumit să rămână în ţinutul din împrejurimile Iordanului, ci s'a dus la curtea lui Irod, intervenind categoric în viaţa lui intimă şi apostrofându-l: *"Nu-ţi este îngăduit să ţii pe nevasta fratelui tau!"* Nu mai este vorba de o simplă *"aluzie politică"*. Din contra. Cu preţul libertăţii şi-al vieţii sale, Ioan Botezătorul îşi permite să se opună unui fapt imoral săvârşit de stăpânul ţării, unui păcat nepermis înaintea lui Dumnezeu. El n'a gândit: *"De ce să mă amestec în treaba aceasta? Ar fi o intervenţie politică..."* Nici nu le-a scris ucenicilor *"să se ferească de aluzii"* la adresa lui Irod, căci *"are Dumnezeu grija"* lui...

În acelaşi fel ar fi cazul să intervină şi credincioşii din Oastea Domnului, mai cu seamă cei ce fac parte din Sfatul frăţesc operativ, scrutând aspectele negative ale mediului social, cultural, religios şi politic în care trăiesc, deoarece lor le sunt adresate sfaturile *"politice"* ale Mântuitorului: *"Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneţi la lumină; şi ce auziţi şoptindu-se la ureche, să propovăduiţi de pe acoperişul caselor"* (**Matei, 10.27**). De ce această exortaţie din partea lui Iisus, cu privire la atitudinea noastră *"înaintea oamenilor"*, deci pe plan social? Deoarece, ne asigură Domnul, *"v'am dat putere să calcaţi peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului; şi nimic nu vă va putea vătăma"* (**Luca, 10.19**).

* * *

În slujba lui Dumnezeu, prin iubirea semenilor noştri, prin iubirea patriei şi-a pământului românesc - iată, după Evanghelie, care este (care ar trebui să fie) ***politica obligatorie*** a Oastei Domnului, urmând exemplul luminos al lui Ioan Botezătorul şi-al sfântului apostol Pavel. O mărturisesc fără nici un înconjur: şi noi, ostaşii Domnului, se cade să pretindem conducătorului Statului şi tuturor celor ce se află în parlamentul din Bucureşti, că *"nu le este permis"* să trăiască în păcat şi să nu-şi respecte angajamentele politice. Iar ierarhiei ecleziastice, care a cochetat cu regimul comunist, să-i reîmprospătăm memoria, zicându-i: *"Nu se poate turna vin nou în burdufuri vechi"*, conform sentinţei Domnului Iisus.

Da, şi noi, datornicii Crucii, avem dreptul să ne iritâm, la vederea tuturor oraşelor şi satelor româneşti *"pline de idoli"*, la vederea descompunerii morale nu a Atenei, ci a Bucureştiului şi a Clujului şi a Sibiului şi a multor alte *"cetăţi"*, în care bate vântul dezmăţului şi-al înstrăinării de Dumnezeu. Dar, mai presus de toate, avem datoria să combatem *"în piaţa publică"*, în mod deschis, creştineşte, chiar şi *"în mijlocul Areopagului"*, păgânismul şi idolatria societăţii *"creştine"* din România. Şi cum? Examinând, cântărind şi condamnând, apoi, după sugestiile sănătoase ale ucenicului lui Gamaliel, tot, dar absolut tot ce nu este agreabil lui Dumnezeu, toate devierile morale ale Irozilor politici, admonestându-i, prin toate mijloacele posibile: ***"Nu vă este permis să vă bateţi joc şi de Dumnezeu şi de poporul care v'a adus la cârma ţării!"***

În loc să politizăm Evanghelia, cum se silesc să facă pretinşii creştini catolici sau protestanţi - cu apetituri marxiste, din lumea occidentală, să ne avântăm, cu sufletul spălat, curăţit de lepra păcatelor de odinioară, în direcţia indicată de Iisus şi reluată de părintele Iosif Trifa - în direcţia Luminii şi-a Adevărului, evenghelizând viaţa politică, practicând politica Evangheliei, impunând - cu ajutorul Duhului Sfânt - preceptele ei axiomatice tuturor categoriilor sociale: şi miniştrilor şi slujbaşilor şi cărturarilor şi plugarilor (ca să folosim cuvintele gornistului dela Sibiu), pentru ca ţara noastră să devină ***îndată*** *"un Canaan dulce şi plăcut"*.

În încheiere, ţin să subliniez, cu tăria cuvenită, că niciodată nu m'am implicat în viaţa politică, refuzând atât invitaţiile oamenilor politici din Franţa, cât şi cele ale D-lui Ion Raţiu sau ale răposatului Horaţiu Comaniciu, din anii 1978 şi 1988.

"În ce ne priveşte - răspundeam unui interviu, dat ziaristei Silvia Constantinescu, din Suedia, şi publicat în ***Curierul Românesc*** (Aprilie - Iunie 1982) - *atât eu, cât şi soţia mea, fostă membră a Partidului Naţional-Ţărănesc, n'am aderat la nici un comitet naţional, la nici o acţiune politică, deoarece am considerat că perspectiva luptei spirituale este net superioară celei politice. O ţară "nouă" nu este cu putinţă de întrezărit dacă oamenii politici, care visează această înfăptuire, nu devin şi ei "făpturi noi"*, după învăţătura lui Hristos".

INAUGURAREA "MEMORIALULUI VICTIMELOR COMUNISMULUI ŞI AL REZISTENŢEI" DELA SIGHET

Cea de a V-a ediţie a Simpozionului Internaţional Anual, Sighet 20-22 Iunie 1997, cu tema "Anul 1947 -Căderea cortinei"

Vineri, 20 Iunie 1997, a fost sfinţit şi dat în folosinţă publică parterul *"Memorialului Victimelor Comunismului şi al Rezistenţei"* şi *"Spaţiul de Reculegere şi Rugăciune"* din incinta Memorialului, realizate prin grija Fundaţiei *"Academia Civică"*, sub egida Consiliului Europei.

Ana Blandiana, preşedinta Fundaţiei *"Academia Civică"* şi - în exerciţiu - al Alianţei Civice - cu glasul sugrumat de emoţie - a făcut un scurt istoric al Memorialului şi a dat citire mesajului Preşedintelui României, Emil Constantinescu.

Slujba religioasă a fost oficiată de părintele ortodox Constantin Voicescu şi părintele greco-catolic Eugen Popa, amândoi preoţi foşti deţinuţi politici.

Oficierea în comun a slujbei religioase - în închisoare unde au suferit împreună episcopii greco-catolici şi mari personalităţi ortodoxe, poate şi trebue socotită ca un simbol al unităţii celor două Biserici surori ale României si un exemplu de colaborare creştină. Preoţii C. Voicescu şi E. Popa au rostit *"Tatăl nostru"* împreună cu cei prezenţi şi au oficiat slujba de pomenire a tuturor celor care au suferit şi au murit aici.

După slujbă, o ţărancă din Maramureş s'a apropiat de microfon şi a recitat un impresionant poem, în versuri populare, o istorie a tragediei Bisericii Greco-Catolice în anii comunismului şi - în acelaşi timp - un îndemn la iubire, unitate şi toleranţă.

În timp ce maramureşeanca rostea epopeea suferinţei creştine, cei prezenţi au coborît în interiorul *"Spaţiului de Reculegere"*, unde au aprins lumânări în memoria celor care au suferit şi murit aici.

"Spaţiul de Reculegere şi Rugăciune" a fost realizat datorită generozităţii Domnului Mişu Cârciog şi al Doamnei Margareth Holms din Londra, în baza proiectului elaborat de Arhitectul Radu Mihăilescu, din Timişoara.

După inaugurare, participanţii s'au urcat în autobuze şi s'au deplasat la marginea Sighetului, pe malul Tisei, la cimitirul Cerda (al săracilor) unde au fost aruncaţi în gropi comune - morminte fără cruci - marile personalităţi ale României înterbelice, Iuliu Maniu, George Brătianu şi atât de mulţi alţii. În acest spaţiu dela marginea ţării, s'a oficiat o nouă slujbă de pomenire pentru toţi cei exterminaţi de regimul prosovietic. După cum a anunţat Domnul Gh. Mihai Bârlea, Inspectorul pentru Cultură al Judeţului Maramureş şi cimitirul Cerda va fi integrat în proiectul naţional al Memorialului, urmând ca Fundaţia *"Academia Civică"* să lanseze un concurs pentru proiectarea amenajării cimitirului.

Preoţii Eugen Popa şi Constantin Voicescu au pomenit numele celor ucişi de regimul comunist şi îngropaţi aici. Toţi cei prezenţi au cântat *"În veci pomenirea lor"* şi *"Imnul Eroilor"*. În acelaşi timp, Prefectul Maramureşului, Primarul Sighetului, alte oficialităţi şi reprezentanţi ai armatei au depus coroane de flori la troiţa lui Iuliu Maniu, a lui George Brătianu şi a eroilor maramureşeni, căzuţi în lupta de rezistenţă anti-comunistă.

La aceste momente emoţionante au fost prezente personalităţi politice şi culturale între care remarcăm pe Ion Diaconescu, Ana Blandiana şi Romulus Rusan, miniştrii Nicolae Boilă, Laurenţiu Ulici, Teodor Dunca, George Achim, surorile Domnului Corneliu Coposu, istorici din ţară şi din străinătate, alte oficialităţi locale şi dela Bucureşti, oameni de cultură, Români veniţi din Chişinău, din Cernăuţi, din Maramureşul de peste Tisa. Prin ei, România întreagă a cinstit memoria celor care s'au jertfit pentru apărarea principiilor morale ale României de întotdeauna!

În sala *"George Enescu"* au urmat apoi în zilele de 21 şi 22 Iunie 1997 lucrările celei de a V-a ediţie a Simpozionului Internaţional anual, cu tema *"Anul 1947 - Căderea Cortinei"*, unde au fost prezentate comunicări şi documente inedite referitoare la evenimentele neelucidate până în prezent şi mărturii ale supravieţuitorilor.

În încheierea Simpozionului, Ana Blandiana a anunţat organizarea - începând din 1998 - la Sighet a unor cursuri de vară pentru studenţi şi elevi, la care supravieţuitorii şi martirii evenimentelor vor sta faţă în faţă cu istoricii.

De reţinut că Fundaţia *"Academia Civică"*, prin grija lui Romulus Rusan, a editat şi va edita în continuare o serie de cărţi pentru a servi la recuperarea istoriei noastre în memoria celor care până în prezent au fost privaţi de adevăr.

În final a fost adoptată o scrisoare deschisă adresată domnilor:

- Emil Constantinescu, Preşedintele României;
- Petre Roman, Preşedintele Senatului;
- Ion Diaconescu, Preşedintele Camerei Deputaţilor;
- Victor Ciorbea, Primul Ministru al României.

• • •

Reamintim că iniţiativa transformării închisorii politice din Sighet în *"Memorialul Victimelor Comunismului şi al Rezistenţei"* aparţine unui grup de patrioţi în frunte cu Ana Blandiana, că tot ce s'a realizat până în prezent a fost posibil prin contribuţia voluntară a Românilor, în special a exilului din SUA, colectată de Asociaţia pentru Memorialul Sighet, colectată de Dr. Miron Costin din Los Angeles şi Ing. Vasile Cosma din New York, din Franţa colectată de Asociaţia pentru Memorialul dela Sighet condusă de D-na Maria Brătianu, din Germania, colectată de D-na Gabriela Carp şi Dr. Florin Mătrescu, din Elveţia, colectată de Dl. Andrei Mihăilescu şi - în mod deosebit - a D-lui Mişu Cârciog din Londra, care a sponsorat până în prezent cu peste 200 milioane lei realizarea *"Spaţiului de Reculegere şi Rugăciune"*.

Din ţară, contribuţii importante au adus Banca Română de dezvoltare, *"Tofan Grup"*, Banca Naţională, CEC şi Firma *"ABC Construcţii"*, ing Ţânţăreanu.

Din iniţiativa Ministerului Lucrărilor Publice şi Amenajării Teritoriului şi a Ministerului Culturii, a fost iniţiată o lege prin care *"Memorialul Victimelor Comunismului şi al Rezistenţei"* şi Cimitirul Cerda au fost declarate monumente de interes naţional, lege care a fost adoptată de Parlament şi promulgată de Preşedintele României.

În funcţie de posibilităţile financiare, urmează ca în:

- Iunie 1998 să fie date în folosinţă etajele I şi II, cu restul parterului;
- Iunie 1999 integral *"Memorialul Victimelor Comunismului şi al Rezistenţei"* cu Centrul Internaţional de Studii şi Cimitirul Cerda.

• • •

Au fost 3 zile de înaltă trăire sufletească, de reconciliere între Români, de reconciliere între Ortodocşi şi Greco-Catolici, de bună convieţuire cu toate minorităţile naţionale, pentru care mulţumim organizatorilor!

Fie ca acesta să fie începutul drumului care să ducă la renaşterea unei Românii liberă şi democrată, prosperă şi demnă, reintrată în civilizaţia occidentală, intrată în NATO şi UE - singurul drum care poate asigura României, Poporului Român prosperitatea şi demnitatea, că tragedia prin care a trecut în ultimii aproape 60 de ani nu se va mai repeta pe pământul românesc!

"NUMAI ÎMPREUNĂ VOM PUTEA REUŞI !"

Grupaj realizat de
Gh. ARVUNESCU

"VOI N'AŢI FOST CU NOI ÎN CELULĂ"

Urmare din pag. 11

Securitatea din Timişoara şi înainte de a părăsi din nou ţara, am avut o reuniune la Teregova, noaptea, în grădina lui Smultea, condamnat la 20 de ani de temniţă grea după bătălia dela Pietrele Albe. La această reuniune a participat Spiru Blănaru, căruia i-am trecut comanda regiunii şi încă 15 delegaţi din toate sectoarele. La această întâlnire, unde s'a decis planul de acţiune împotriva comunismului de mai târziu, a fost însuşi fratele senatorului Mihai Buracu, Heracle Buracu, inginer la ocolul silvic la Teregova.

Heracle nu era necunoscut pentru mine, el era un frate de luptă, mai mult, un prieten. Am locuit timp de un an de zile în aceeaşi casă, pe strada ce porneşte din centrul oraşului până ce se încrucişează cu strada Potocului. Eram profesor în acea vreme, în cursul anilor 1946-47. Camerele noastre erau despărţite doar de o uşă şi nu rareori comunicam împreună, în seri prelungite până târziu după miezul nopţii. Împărtăşeam aceleaşi griji pentru destinul acestei ţări răvăşite de trupele de ocupaţie care semănau panică şi groază, asasinând pe oricine, în goana lor nebună după alcool. Heracle era un anticomunist activ.

În familia maiorului Buracu, pe care l-am cunoscut foarte bine, sentimentul românesc, ataşamentul fără rezerve faţă de acest pământ, era o tradiţie, moştenită de pe valea Almajului, din Prigorul pământesc.

Revenind la Ion Obrejan, cel înviat din morţi, pe care l-am cunoscut de când era copil, în strada Potocului unde locuiam ca elev, la nr.36, iar el la 40. Am aflat din nou de el, profesor fiind şi de intimele lui afinităţi pentru acelaşi crez. Sora lui, întrebată de Dl. Gheorgheosu, dacă fratele ei a fost legionar răspunde: *"Fratele meu nu a fost legionar şi nu a împărtăşit ideile legionare, cum au încercat unii să-l denigreze"*.

Sora lui Ion Obrejan voia poate să-i apere memoria, legitim oarecum azi, când legionarii supravieţuitori ai genocidului bolşevic, sunt denigraţi atât de neocomunişti, cât şi de opoziţia zisă anticomunistă.

Dar să dăm cuvântul lui Ion Obrejan, intervievat de profesorul Gheorgheosu: *«Când se va schimba ceva în ţara aceasta, când lucrurile şi evenimentele vor lua o altă întorsătură, atunci lumea trebue să cunoască şi pătimirile noastre, să ştie că ne-am lăsat cei mai frumoşi ani ai vieţii, tinereţea noastră în închisorile comuniste. **Am avut un crez pentru care am luptat**.»*

Acest crez, o spun cu mâna pe cruce, a fost crezul nostru, al generaţiei noastre, transmis în vremuri de mare cumpănă pentru Neamul nostru, din generaţie în generaţie.

O spun cu strângere de inimă faţă de sora unui martir erou. Ion Obrejan pentru acest crez a acceptat să se dăruiască.

Da! e drept, lupta împotriva comunismului care ne pregătea robia, făcea parte din crezul nostru. Nu era esenţial, prioritatea era acordată educaţiei. Dragostea de Ţară, de Neam, credinţa în Dumnezeu, omul corect, cinstit, generos, forma strădania de căpetenie de a transforma omul ca atunci când Neamul era ameninţat, un impuls interior să-l mobilizeze spre frontul unde se hotăra soarta ţării.

Camaradul şi colegul lui Ion Obrejan, Mihai Buracu, întrebat la anchetă care a fost *crezul său* politic pentru acea perioadă, răspunde: *«N'aş putea să-l sintetizez într'o formulă însă era ŢARA mai presus de orice, NEAMUL meu cel românesc, mai presus de orice. Eram în stare să ne dăm viaţa pentru ŢARĂ şi NEAM. În acest spirit am fost educat şi eu şi regretatul meu coleg, Ion Obrejan»*.

«Am avut un crez pentru care am luptat», mărturiseşte Ion Obrejan cu puţin înainte de moarte, *«**În acest spirit am fost educat**»*, susţine Dl. Mihai Buracu...

După mărturisirile D-lui Mihai Buracu, un fapt anodin a declanşat arestarea lor. *«O întâmplare care nea îndurerat foarte mult,* afirma dânsul, *a fost arestarea profesorului Lazăr, de geografie. Când priveam la soţia dânsului şi la cele două fiice disperate, atunci când le întâlneam, fără nici un ban, ei bine, atunci am hotărît să le trimitem nişte bani, să le ajutăm noi elevii, prin eforturile noastre»*.

Profesorul Tiberiu Lazăr a absolvit FDC, la acelaşi liceu *"Traian Doda"* şi că arestarea lui a fost provocată de această acuză de a fi legionar activ. Arestarea profesorului lor desigur i-a afectat pe aceşti tineri pentrucă şi ei erau soldaţii aceluiaşi crez.

Las cititorului libertatea de a plasa acţiunea celor doi, precum şi a celor 20 de elevi implicaţi în acelaşi proces şi, mai presus, datorită cărui îndemn şi-au sacrificat cei mai frumoşi ani ai tinereţii lor.

Pentru cititorul doritor dă afle în detaliu declaraţiile celor 22 de elevi martiri, precum şi ale profesorului Atanasie Berzescu, şeful de grup FDC, al acestor elevi, cum reiese din anchete, cartea profesorului Ion Gheorgheosu: *"Voi n'aţi fost cu noi în celule"*, rămâne deschisă ca o carte de rugăciuni.

Filon VERCA

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN

- V -

Prof.Dr. Nicolae CIACHIR

Congresul dela Viena a creat un echilibru temporar în Europa, dar precizează Pierre Renouvin, incontestabil, Rusia era puterea continentală cea mai puternică şi îşi putea canaliza viitoarele acţiuni de politică externă în trei direcţii: 1. spre Balcani, Strâmtori şi Mediterana răsăriteană, unde miza pe ajutorul creştinilor balcanici, nemulţumiţi de stăpânirea retrogradă otomană; 3. spre Pacific, Asia Centrală şi Transcaucazia, sfere ce depăşeau Europa şi puteau doar nelinişti dintre marile puteri Anglia, care-şi păzea cu străşnicie India.

În politica externă, ţarul dispunea de puteri nelimitate, neavând nevoie de asentimentul poporului, în condiţiile unei mase ţărăneşti amorfe, a unei nobilimi care, cum mici excepţii, era devotată Coroanei şi a unei burghezii puţin numeroase, ce nu conta ca entitate politică. La o populaţie de 55 milioane de locuitori, putea ridica cu uşurinţă o armată de un milion, iar imensitatea teritoriului îi oferea posibilităţi nelimitate de manevrare a trupelor (**Pierre Renouvin**, *Le XIX-e siècle. De 1815 à 1871, Paris, 1954, p.7 şi urm.*)

Se pare că diplomaţia ţaristă era atrasă în primul rând spre Balcani, unde avea cele mai mari şanse de a-şi atinge obiectivele şi se bucura de simpatia popoarelor creştine din această zonă.

Anglia, Franţa şi Austria, ca să oprească penetraţia Rusiei spe Balcani şi Mediterană, erau nevoite să susţină integritatea Imperiului Otoman, căci această integritate era cea mai bună barieră de a stopa ţarismul.

Diplomaţia ţaristă considera că Turcia a fost tratată destul de blând, atunci când s'a încheiat tratatul de pace dela Bucureşti (1812), mizând pe faptul că acest lucru o va reţine de a ataca Rusia în clipa când trupele lui Napoleon vor ataca Imperiul Rus. De asemenea, Turcia urma să-şi dea concursul în medierea conflictului ruso-iranian (războiul izbucnise în 1806), lucru inclus şi în articolul 13 al tratatului de pace dela Bucureşti.

În plus, Rusia era iniţiatoarea Sfintei Alianţe, care avea ca mobil principal, reprimarea oricărei mişcări revoluţionare şi menţinerea statului quo, stabilit la Congresul dela Viena (1815).

Ţarul, ca să contracareze Anglia şi Austria, îşi apropie Franţa şi prin congresul Sfintei Alianţe dela Aix la Chapelle (Aachen) 1818, s'a hotărît să se pună capăt ocupaţiei străine şi evacuarea teritoriului. În plus, prin Congresul dela Verona, trupele franceze sunt mandatate de către Sfânta Alianţă, să pătrundă în Spania, să-l înlăture pe generalul revoluţionar Rafael Riego şi să-l repună în drepturi pe rege. O armată de circa 60.000 Francezi, la care i se alătură 35.000 de regalişti spanioli, condusă de ducele d'Angoulème, reprimă revoluţia, iar o serie de patrioţi în frunte cu Rafael Riego, sunt spânzuraţi (**Rafael Ballester**, *Histoire d'Espagne. Des origines à nos jours, Paris, 1938, p.274*).

Intelectualii din coloniile spaniole (cele 4 viceregate din America), urmaţi de creoli, indieni, metişi, mulatri şi negri au reuşit să se emancipeze, de sub stăpânirea Iberiei şi să-şi proclame independenţa în perioada 1810-1830. Văzând că Anglia nu a avut curajul să intervină în sprijinul Spaniei, Sfânta Alianţă a încercat să extindă intervenţia dincolo de Ocean. De altfel Rusiei - care poseda Alaska şi puncte pe coastele Pacificului - i-ar fi surârs ideea; dar atât Ministrul de Externe britanic, Canning cât şi diplomaţia SUA, s'au opus categoric unei asemenea intervenţii. Nu este întâmplător, că tocmai în 1823, deci cu ocazia acestor evenimente, a fost lansată *"doctrina Monroe"* (Decembrie 1823). Se cuvine să ne oprim puţin asupra acestui document, care a fost formulat în cadrul mesajului anual pe care-l adresa Preşedintele Monroe, Congresului american. Se fac referiri la propunerea Rusiei, acceptată de guvernul SUA, ca prin reglementări şi negocieri amicale, interesele celor două naţiuni să fie satisfăcute pe coasta nord-vestică a continentului american. De altfel, în 1825, se va încheia un tratat de delimitare a frontierelor între posesiunile americane, engleze şi ruse în Nord-Vestul continentului. Revenind la problemă, guvernul american, în 1823, salută prietenia ţarului, dar atrage atenţia că cele două continente americane (America de Nord şi de Sud) *"...nu pot fi de acum înainte, considerate ca obiect de viitoare colonizare din partea nici unei puteri europene"* (*Documents of American History*, ed. îngrijită de **H.S. Commager**, *New York, 1962, p. 236*).

Se afirmă, în termeni categorici, că orice intervenţie a oricărui stat în sfera continentelor americane, o consideră *"primejdioasă pentru pacea şi siguranţa noastră şi vom stopa orice încercare de dominare asupra oricărei părţi din această emisferă"*.

În această perioadă, în Estul Europei are loc revoluţia greacă şi cea română de sub conducerea lui Tudor Vladimirescu. Poporul român urmărea interese proprii, iar cărturarii noştri au respins grefa străină a neoelenismului, de-a pune în Principate bazele unei *"Noi Elade"* şi au reuşit prin Gheorghe Lazăr şi adepţii săi, să impună un învăţământ românesc (1818).

În 1821, Tudor Vladimirescu, timp de peste două luni, a fost adevăratul şi unicul conducător al Ţării Româneşti, căci după expresia unui cronicar contemporan bucureştean, Ion Dobrescu *"...câţi boieri mai era, toţi asculta şi ce le poruncea, aceia făcea. Boieri boierea, ispravnici punea, poştile la el venea, judecăţi făcea şi jălbi primea, boierii ca la stăpân slujea"*.

În Grecia, proclamaţia de independenţă din Ianuarie 1822, a dat un puternic impuls poporului, care era nevoit să facă faţă unor trupe otomane bine înarmate, fanatice şi unei conjuncturi internaţionale complexe.

Ţinem să precizăm, că voluntari şi subscripţii din majoritatea statelor europene, inclusiv SUA, luau drumul pământurilor greceşti, iar personalităţi ca Preşedintele Monroe, regele Ludovic al Bavariei, poetul Chateaubriand, filologul Thiersch s'au pronunţat pentru cauza greacă, iar alţii ca celebrul poet englez Byron, şi-au dat chiar viaţa. În urma intervenţiei marilor puteri, când flota turco-egipteană a fost scufundată la Navarino (1827) şi a războiului ruso-otoman (1828 - 1829), se va ajunge la independenţa Greciei, fapt consemnat în Convenţia dela Londra din 1830.

Astfel, Grecia devine primul stat independent în Balcani din epoca modernă, devenind un regat constituţional, sub regele Otton de Bavaria. Deşi a încercat să conducă autocrat şi a adus în Grecia câteva unităţi bavareze, care formau nucleul viitoarei armate, ţara a făcut progrese, a luat fiinţă Universitatea din Atena (1837), s'a introdus o legislaţie modernă şi s'a înteţit propaganda de a uni la statul grec Insulele Ionice, Creta, Ciprul, Tesalia, Acarnania, Epir şi Macedonia, deşi ultimele două, erau populate de Aromâni, Bulgari, Sârbi, Albanezi, Turci.

În Orientul Apropiat evenimentele se precipită în 1832, când Mehmed Ali, guvernatorul Egiptului, în spatele căruia stătea Franţa, se răscoală împotriva suzeranului său, Imperiul Otoman, îi zdrobeşte trupele în bătălia dela Konya (Decembrie 1832) şi se îndreaptă spre Istambul. Sultanul, în situaţie disperată, apelează la Rusia şi aceasta îşi debarcă trupele în Bosfor. Mehmed Ali este stopat, dar Rusia încheie cu Imperiul Otoman, tratatul dela Unkiar Iskellessi (1833), subordonând militar Turcia. Actul respectiv a însemnat apogeul politicii ruseşti în Orientul Apropiat. Puterile occidentale erau disperate, noroc că tratatul fusese încheiat numai pe 8 ani, iar sultanul a refuzat să-l prelungească.

Dacă lordul Palmerston şi-a manifestat iritarea pentru succesul dobândit de Ruşi în 1833 pe cale diplomatică, notând: *"Rusia este singura putere cu care noi am putea avea o adevărată ciocnire. Dar noi urmărim să păstrăm pacea, deşi este greu, din cauza caracterului ţarului şi al sistemului de guvernământ"* (**Lord Palmerston**, *Sa correspondance... I, p.117*), Metternich a adoptat cu totul altă tactică şi a reuşit ca în Septembrie 1833, la Münchengraetz, să întrunească un Congres al celor trei monarhii, Rusia, Austria, Prusia, unde să se adopte o linie comună în lupta împotriva revoluţiei, ca şi asupra problemelor majore ce puteau surveni în Europa.

Ţarul Nicolae I, era prea sigur pe situaţie, nu se temea de intrigile lui Metternich, încât a încheiat şi o Convenţie, ca ambele state să acţioneze în comun, cu privire la toate problemele ce se puteau ivi în Imperiul Otoman şi să-i respecte acestuia integritatea.

Palmerston, care intuia că Metternich este capabil de orice combinaţie, avea temeri că la Münchengraetz se dispută o eventuală împărţire a Turciei europene, încât a dat dispoziţie că trebue făcut totul *"ca Anglia şi Franţa să se opună cu toate forţele unei asemenea combinaţii"*. De altfel, nu întâmplător, s'a ajuns la Quadrupla Alianţă, în 1834 în care intrau Anglia, Franţa, Spania şi Portugalia, care să contracareze acţiunile blocului dela Münchengraetz, căci mai era vie amintirea oamenilor politici mai în vârstă, când cele trei puteri absolutiste, au lichidat statul milenar polonez (1795).

În Franţa, fostul şef al nobilimii emigrate, contele d'Artois, conservator notoriu, a urcat pe tron în 1824, sub numele de Carol al X-lea (1824-1830), dar după expresia lui Jacques Madaule, este ceasul imprudenţelor fatale, ce vor duce de râpă Restauraţia în mai puţin de 6 ani. Burghezia apelează la masele populare, căci guvernul, după expresia lui Thiers, prin măsurile luate, a făcut ca respectul faţă de autoritate să înceteze. Palatul regal Tuilleries este luat cu asalt, iar drapelul tricolor arborat pretutindeni. Marea burghezie pune efectiv mâna pe putere, şi-l proclamă rege, pe ducele de Orléans, sub numele de Ludovic Filip I.

(Va urma)

EMINESCU E BATJOCORIT, SĂ-L APĂRĂM !

Urmare din pag. 10

Zice Domnul Manolescu: *"În **România literară**, cartea (**Misterul morţii lui Eminescu** -n.n.) a fost comentată de Dl. Alex. Ştefănescu, într'o recenzie care a prilejuit autorului o replică. În momentul de faţă, Dl. Z. Ornea reia polemica dintr'un punct de vedere care nu este şi al meu"*. Dacă autorul *Misterul morţii lui Eminescu* îşi primea deja replica prin cuvântul criticului Alex. Ştefănescu, de ce era atât de necesar ca tocmai de ziua naşterii lui Eminescu, să se continue disputa dintre *România literară* şi Domnul Vuia?

La rubrica *"Cronica ediţiilor"* (numărul din 15-21 Ianuarie), alături de propriul său portret, istoricul literar Z. Ornea semnează articolul ***Un neurolog despre Eminescu***, în care arătându-se pe deplin satisfăcut de cercetările exegeţilor anteriori, care au socotit că *"poetul a fost luetic prin ereditate"* sau de faptul *"că boala, care ar fi lovit şi fraţii şi surorile lui Eminescu, ar fi fost adusă în familia Eminovicilor de către mama sa, Turascii fiind, şi ei, fiinţe stranii şi chinuite de boli"*, îl ceartă şi îl ironizează dintru început pe doctorul Vuia pentru îndrăzneala de a scrie *"o carte despre Eminescu, în care ridicolul stă mereu alături de efortul clarificării prin ştiinţă"*, ca şi pentru *"exaltarea naţionalistă - binişor ridicolă de care se lasă cuprins continuu..."* Şi iată că în locul aniversării lui Eminescu, cele patru coloane ale paginii ***României literare*** se revarsă ca nişte valuri furtunoase şi veninoase asupra unui Român, în sensul gândit de Eminescu, un intelectual şi un patriot exilat, care, cu slabele mijloace materiale şi cu neostenita trudă a inteligenţei sale, în condiţiile unei vieţi aspre de exil, şi-a asumat, şi a reuşit în bună măsură, să aducă prin cele scrise, o nouă şi convingătoare ipoteză privind *"Misterul morţii lui Eminescu"*, tocmai pentru a risipi supoziţiile anterioare, deloc favorabile, privindu-l pe Eminescu şi arborele său genealogic.

În finalul eseului său, Domnul Ornea ne previne că în studiile doctorului Vuia despre Eminescu *"ridicolul muşcă puternic şi definitiv"*. Cum? Sub ce formă? Nici măcar un exemplu din care cititorul să afle în ce constă canibalismul studiilor Domnului Vuia, căci după spusele Domnului Ornea, se pare că aceste studii i-ar fi ameninţat viaţa. Mai la vale, Domnul Ornea se simte *"mutat în zonele penibilului"* şi aflat în faţa unei *"nenorociri"* şi a unui *"dezastru total"*, stări provocate, chipurile, de îndrăzneala doctorului Vuia de a fi ieşit din spaţiul meseriei sale de psihiatru, comiţând delictul de a publica, în aceeaşi carte, studii şi poezii dedicate lui Eminescu. De parcă literatura română ar fi devenit o cetate intangibilă, strategic apărată de nişte smei necruţători. Nedumerit, m'am întrebat la sfârşitul lecturii, ce anume l-o fi supărat mai mult pe Domnul Ornea: forma de exprimare a poetului Vuia, sau inspirata idee de a vedea chipul lui Eminescu sculptat în piatra muntelui Caraiman?

Scriind toate acestea mă întreb cu uimire, dacă în România de azi tinerii îl mai citesc pe Eminescu, în afara obligaţiilor şcolare, şi dacă, precum odinioară Călinescu, Cioculescu, Perpessicius, Sanielevici, Streinu, Vianu, cineva se mai ocupă de exegeza manuscriselor eminesciene. Căci tonul dat la începutul acestui an de Uniunea Scriitorilor, din nefericire chiar prin unii dintre acei ce ocupă înalte fotolii de onoare, mi se pare, din nefercire, înfiorător şi descurajant. Unde or fi eminescologii noştri? Ce-or fi spunând ei acum? Unde sunt tinerii critici şi istorici literari? E atâta nevoie de mintea şi inima lor!

George BĂJENARU

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

ROMÂNISMUL BUCOVINEI

- XVII -

Nicolae LUPAN

Aşadar, *"răstimpul"* împreunării Bucovinei cu Galiţia dela 1786 până la 1850. O *"împreunare"* făcută pe baza unui nesăbuit şi fariseic decret împărătesc. O perioadă dintre cele mai nefaste de-a lungul tuturor celor 143 de ani de stăpânire austriacă. Un răstimp plin de fărădelegi ce începu cu aşa-zisa reformă a învăţământului public.

O pretinsă restructurare potrivit căreia *"diregătoria"* şcolilor din Bucovina era rebotezată în *"Consensul normal de studii"* şi mutată dela Cernăuţi la Lemberg. În fruntea acelui consens se afla *"Inspectoratul şcoalelor normale pentru Galiţia răsăriteană"*. Inspectorat ce nu mai depindea de guvernatorul dela Cernăuţi, ci de cel din Leov, cum începu să se numească Lembergul.

Prima măsură descriminatorie a acelui inspectorat a fost o dispoziţie, obţinută din partea gubernariatului, prin care, începând cu anul 1793, părinţii români din Bucovina nu mai erau obligaţi să-şi dea copiii la şcoală. Se menţiona chiar că rămâne la aprecierea satelor de a-şi face sau nu şcoli *"pe socoteală proprie"*.

Şi din nou acelaşi neobosit militant pentru trezirea naţională românească, pe nume Constantin Morariu, ticlui *"o pildă"* pe care o expunea ca predică: *"Să zicem bunăoară că este un om orb. Şi orbul acela are o avere tare frumoasă. Acuma eu sciu că l-aşi pute lecui pe orbul acela. I-aşi pute da lumina ochilor ca el să vadă şi să chivernisească cu averea sa. Dară, în loc să fac fapta creştinească, îmi gândesc aşa: Da lasă-l să rămână orb. Că cu atâta mai uşor voiu pune mâna pe averea lui şi mă voiu îmbogăţi eu"*.

Şi, într'adevăr, Românul nostru bucovinean de pe *"vremea împreunării era tocmai ca orbul din pilda"* preotului cernăuţean. Căci, din cele 32 de şcoli, cu învăţători băştinaşi români, câte număra Bucovina în anul 1792, în scurtă vreme rămăseseră doar 14!

Şi *"orbul nostru"*, adică întreaga suflare bucovineană românească, rămânea tot mai mult la cheremul *"leşilor galiţieni, cari nuşi bătură capul cum să-l lecuiască, ci îl lăsară să orbească şi mai tare"*. Şi, parcă în bătaie de joc, Iosif al II-lea le veni în ajutor *"orbilor români"* cu un sfat împărătesc:

"Pe voi părinţilor bucovineni nu vă silesc să vă daţi copiii la şcoală. Pe voi comunelor din Bucovina nu vă silesc să vă faceţi şcoale. Orbi sunteţi, orbi să rămâneţi. Şi, când cineva a căuta să va lecuiască, noi ne-om împotrivi". Şi orbirea continua: 9 şcoli româno-germane, una ungurească, una armenească şi doar două curat româneşti. La Siret şi Suceava.

Şi cum, adesea, un rău nu vine singur, la 1812 amintitul Consistoriu dela Leov mai obţinu un decret dela Viena prin care marea majoritate a şcolilor româneşti *"fură prefăcute în şcoale catolice"* şi puse sub directă oblăduire a unui alt consistoriu numit catolic.

Un adevărat dezastru amplificat printr'o *"poruncă specială"* a Leovului ce cuvânta fără drept de apel: *"Nici un învăţător român să nu fie primit la o şcoală din Bucovina, dacă nu va trece mai întâiu la legea catolică"*.

Parcurgând o serie de scrisori ale timpului constat cu satisfacţie că nu s'a găsit niciun învăţător român care să-şi părăsească legea strămoşească. Dar, după cum se spune, bătul având dintotdeauna două capete, toţi zişii *"dascăli autohtoni fură daţi în lături"* şi în locul lor puşi învăţători ruteni şi polonezi. Toţi aleşi în aşa fel ca să nu cunoască nici în cea mai mică măsură limba română. Astfel, începu prigoana copiilor de Români prin a-i obliga să înveţe *"leşeasca şi nemţeasca"*.

"Leşii galiţieni", scria la un moment dat Revista Politică din Bucovina, *"ne-au fost mai mari duşmani decât Turcii şi Tătarii, pentrucă Turcii şi Tătarii nu s'au atins niciodată de legea şi limba noastră"*.

Şi începu acea luptă *"pe viaţă şi pe moarte"* a Consistoriului din Cernăuţi cu cel dela Leov. O luptă ce dură 35 de ani! Până când, în 1850, se obţinu *"binecuvântarea"* Vienei: *"Privighierea asupra şcoalelor ortodoxo-orientale are s'o poarte Episcopul şi Consistoriul din Cernăuţ"*. Iar primele şcoli româneşti care au reuşit să iasă din strânsoarea ruteano-polonezâ au fost cele din Cernăuţi şi Suceava, urmate de cele din Roşa, Broscăuţi, Cuciurul Mare, Mologhia, Zvineacea, Ciudei, Bucşoaia, Şirăuţul de Jos, Arborea, Tereblecea şi altele.

Momentul cel mai delicat şi mai dificil de zisă revenire la normal era că învăţătorii români nu vroiau să-şi ia posturile în primire înainte de a fi plecat *"uciteli catolici"*. O acţiune curajoasă şi demnă de toată lauda susţinută de Consistoriul din Cernăuţi.

Era, deci, câştigată o luptă, dar nu şi războiul. Pentrucă Leovul se opune luntre şi punte în calea ridicării de şcoli româneşti, forma lui de acţiune fiind şantajul în faţa mînisterului respectiv dela Viena: Românii vor să-şi facă şcoli prin închiderea celor cu predare în limba germană! Se dădea şi un exemplu concret: *"Nu-i de dorit nici de trebuinţă să se facă în Suceavă o şcoală capitală românească deosebită de şcoala cea capitală nemţească"*. Şi numai datorită insistenţei şi personalităţii Mitropoliţilor Vasile Ianovici şi Silvestru Morariu, Viena a respins insinuările preoţilor catolici Anton Holinschi din Sadagura, Johann Vacovschi din Siret şi Anton Brezinschi din Gura Humorului.

(va urma)

ANUNŢ

Din considerente de ordin financiar *"REÎNTREGIREA"*, revistă de istorie, cultură şi informare a *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* Mondiale, cu sediul la Paris, după 42 de numere scoase pe parcursul ultimilor 7 ani, îşi încetează apariţia.

REDACŢIA

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

DREPTUL NOSTRU LA ISTORIE

Un popor care nu ştie de unde vine, nu ştie încotro merge, zice o veche înţelepciune.

De aceea, naţiunile, ca orice subiect de drept internaţional, sunt puse, nu arareori, în situaţia de a-şi apăra dreptul la propria istorie.

Din acest punct de vedere, Naţiunea Română, timp de veacuri fărâmiţată prin grăniţuiri nefireşti, a fost una dintre cele care şi-a ilustrat cu perseverenţă dreptul de aducere la matcă a părţilor ei risipite sub stăpâniri străine.

"Penetraţia romană" în Dacia, zicea George Călinescu, *"n'a făcut să se nască un popor nou, ci, un popor foarte vechi s'a modificat sub înrâurirea altuia mai nou"*.

În acest context, Românii au rămas până la urmă Daci şi, prin urmare, Geţi (după regula că noul născut vorbeşte limba maternă), Românii deci, ca *"unul din cele mai vechi popoare autohtone ale Europei, contemporan cu Grecii, Celţii, cu grupurile italice anterioare imperiului roman"*, etc.

"Pro Basarabia şi Bucovina" Mondială, clădită în Exil, în urmă cu 22 de ani, de mari patrioţi anticomunişti şi unionişti, a luptat şi luptă consecvent pentru a realiza în plan intern, dar mai ales în cel extern, perspective de care reîntregirea Ţării are nevoie.

Acţiunea lăudabilă ce, spre mâhnirea noastră a tuturor Românilor de bună credinţă, se desfăşoară într'un context sumbru şi după evenimentele din Decembrie 1989, inclusiv apariţia zisei Republici Moldova şi recunoaştera ei nesăbuită, atât de diriguitorii dela Bucureşti ai timpului respectiv, cât şi de cei de după 17 Noembrie 1996!

Termenul de *"Moldova"*, în viziunea lui Piotr Lucinschi şi Emil Constantinescu, nu poate însemna, de fapt, decât cel mult o mică parte din Moldova de totdeauna şi chiar de cea avută în vedere de Sigismund de Luxemburg şi Vladislav Jagello cu aproape cincizeci de ani înaintea lui Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Cât despre febrila şi mult trâmbiţata intrare cu orice preţ a României în NATO şi Uniunea Europeană, părerea noastră, a celor dela *"Pro Basarabia şi Bucovina"*, este că ar fi mult mai cuminte să ne grăbim încet!

Guvernele dela Bucureşti, de orice culoare ar fi, sunt trecătoare, pe când Ţara Românească trebue să rămână veşnic întreagă, aşa precum ne-au lăsat-o bunii şi strămoşii din negură de vremi şi până la cei dela 1944.

Gheorghe TATOMIR

Purtător de cuvânt la "Pro Basarabiei şi Bucovinei" Mondiale - Petroşani.

MĂRTURIE

Era de Sf. Petru şi Pavel când lumea din satul meu natal Pilipăuţi, comuna Lunca, plasa Herţa, judeţul Dorohoi, actualmente raionul Herţa, regiunea Cernăuţi, a aflat dela preot că armata rusească a intrat în Herţa.

Martori oculari asistaseră la împuşcarea capitanului Boroş, comandantul Bateriei a II-a a Regimentului 16 Artilerie Bacău, pe motivul că refuzase să se dezarmeze.

A doua zi ne-am refugiat în satul vecin Orofteana de Sus, care este astăzi pe teritoriul României.

Frontiera din dreapta Prutului a fost modificată în detrimentul Ţării noastre pe o lungime de vreo 7 kilometri şi o adâncime de circa 2 kilometri, satul Frunze fiind evacuat şi demolat.

În Mai 1948, fiind în ultima clasă de liceu, am fost arestat *"pentru activitatea anticomunistă"*. Arestat şi condamnat de Tribunalul Militar Iaşi la patru ani de închisoare!

După ispăşirea pedepsii, în Ianuarie 1959, am fost arestat din nou, la Piatra Neamţ şi condamnat de Tribunalul Militar Bucureşti la 20 de ani de muncă silnică *"pentru politică duşmănoasă faţă de regim!"*

Abia în 1969 am reuşit să revăd casa părinteasă şi pe fratele Mihai care rămăsese acolo şi care, între timp, fusese deportat în regiunea Lacului Onega unde a lucrat din greu la nişte fortificaţii militare.

Ultima vizită la Pilipăuţii mei dragi am făcut-o în Decembrie 1990, când am participat la înmormântarea amintitului frate.

Dorinţa mea ce mai arzătoare e să merg, odată şi pentru totdeauna, în locurile natale fără paşaport, adică prin lichidarea consecinţelor Pactului Ribbentrop-Molotov.

Pintilie IACOB

Membru al "Pro Basarabiei şi Bucovinei" din Piatra Neamţ.

RUGĂ

Miluieşte, Doamne, iară
Petecul cernit de ţară
De sub poale de Carpaţi
Unde ne-ai lăsat uitaţi!

Varsă mila Ta cea mare
Peste sfintele hotare,
Dă-ne tihnă şi tărie
Şi cântări de ciocârlie...

Dă-ne nouă pâinea bună
Şi virtutea cea străbună
Gândul, pasăre măiastră,
Peste zarea cea albastră.

Codrului să-i dai verdeaţa
Şi izvorului dulceaţa,
Muntelui, asemene,
Dă-i puteri de cremene.

Pe ai Tăi creştini români
Fă-i pe glia lor stăpâni
Că din Nistru până'n Tisa
Jalea'n suflet strânsu-ni-s'a!

Basarabia furată
Bucovina'nlăcrimată
Stau ca florile'ntre spini
Ofilite prin străini...

Miluieşte, Doamne, dorul,
Limba, datina, ogorul,
Gândurile ce pătrund
Visul nostru cel rotund!

Ion ENE

Asociaţia rurală
22-23 Decembrie Pro Basarabia
şi Bucovina - Plosca Teleorman

FARA ARMÂNEASCĂ

UN PRINȚ AL CULTURII AROMÂNE

Mihai STERE DERDENA

Auzisem de Zahu Pană, încă din anii '50, când mă aflam încarcerat la Gherla. Deținuții politici, care avuseseră șansa să-l întâlnească, fie în timpul uneia dintre cele trei detenții ale sale, fie în războiul nostru sfânt, pe linia I, vorbeau despre el numai cu respect și cu admirație, ori de câte ori se refereau la comportarea sa demnă față de inamicii din închisori și de pe front.

După mulți ani, prin 1976, l-am cunoscut și eu pe Zahu, însă nu pe îndelete - dată fiind vitregia circumstanțelor, ci în mare grabă. Ne găseam amândoi la ICLPP (Întreprinderea pentru Construirea de Locuințe în Proprietate Personală), pe Calea Victoriei din București, lângă CEC (sediul central), el - ca să predea statului apartamentul său, ca un cadou confiscat, iar eu, ca să-mi achit integral locuința. Eram grăbiți, deopotrivă, fiindcă urma să stăm la câteva "cozi" și să ne izbim de indolență și de absența solicitudinii, însușiri care îi caracterizau pe birocrații dela ghișee în eliberarea actelor solicitate. Fiind presat de timp și, nemaiputând răbda pasarea mea dela un hârțogar la altul, am lăsat mânia să izbucnească prin strigătul "Cunoțagilor !" Așa avea să mă țină minte Zahu Pană.

Însă adevărata cunoștință aveam s'o facem dela distanță, începând din 1992, când, devenind și eu colaborator permanent la *Cuvântul Românesc*, voi primi la Piatra-Neamț, apoi la București, ziarul acesta care pentru mine înseamnă întâia și cea mai seducătoare iubire publicistică. Astfel, număr de număr, citesc cu nesaț tot ce apare în cea mai prestigioasă publicație a exilului românesc. Absolut toți colaboratorii, în cap cu admirabilul editor George Bălașu, își onorează cu brio menirea sfântă de slujire exemplară a Adevărului și a Cuvântului, dar acum doresc să mă refer cu deosebire doar la unul dintre ei, la Zahu Pană.

Lună de lună sporește, îndeosebi printre Aromâni, cota popularității ca poet, ca publicist și ca integru caracter a lui Zahu Pană. Lirica sa, de mare virtuozitate, în impecabil metru clasic, abordează cu aplomb toate temele majore ale omenirii dintotdeauna, iar, prin apropierea de Mântuitorul nostru, devine tot mai mult o operă mesianică, profund cristianică.

Lui îi datorăm antologia *"Poezii din închisori"* din 1982, în care sunt prezenți 29 de poeți în frunte cu marii maeștri ai genurilor liric și epic, Radu Gyr și Nichifor Crainic. Sunt incluse în această impresionantă culegere, prefațată de Vintilă Horia și bazată exclusiv pe reproducerea din memorie a tuturor celor aproape șase sute de pagini de versuri, și 14 poezii de autori necunoscuți. Din lirica lui Zahu sunt alese 18 poeme de mare ținută artistică. Tot la editura *Cuvântului Românesc* îi apare, în anul (crucial pentru destinul neamului românesc) 1989, volumul integral original *"Cu acul pe săpun"*, cuprinzând nu mai puțin de 103 poeme structurate pe capitolele tematico-biografice: *Cu acul pe săpun*, *Cadrilater*, *1944*, *Interludii* și *Din exil*. Întregul volum a fost dedicat angelicei sale soții, Marica. Mutându-se, la 18 Mai 1996, în sfera îngerilor, unde-i este locul, Marica îl va ocroti pe Zahu ca un real înger păzitor și va continua să-l inspire ca o muză, îndemnându-l să ardă neîncetat, ca flacăra, pe tărâmul creației artistice pentru care din naștere a fost dotat cu har și cu chemare din belșug, probate cu prisosință prin cele două volume de versuri profund originale și reușite. Al doilea volum este scris în aromână și poartă titlul *"Avnânghipsiri"*, termen polisemantic care înseamnă, printre altele, *"priveliști"*.

Opera lui Radu Gyr devine tot mai accesibilă publicului larg ca urmare și a studiului exegetic al lui Zahu Pană, apărut în *Cuvântul Românesc*, prin care Zahu, un subtil cunoscător al literaturii beletristice, îndeosebi al poeziei, se arată un fin estet și un pătrunzător critic literar, ceea ce adaugă noi dimensiuni la statura acestei personalități.

Sigur că fără acordul generos al corifeului publicistic George Bălașu n'ar fi prins viață nicicând inițiativa excepțională a lui Zahu Pană ca, în corpul *Cuvântului Românesc*, să ființeze permanent o pagină specială pentru Aromânii de pretutindeni. Astăzi, ctitorul Zahu poate privi înapoi cu satisfacție și cu jubilație, meritând a fi felicitat pentru longevitatea de invidiat a paginii *"Fara armânească"*, de care se îngrijește cu toată dăruirea și competența încă din 1976, de când datează și debutul său publicistic la cea mai îndrăgită gazetă românească din străinătate.

Foștii deținuți politici din țară îl adoră pe Zahu Pană mai ales pentru fermecătoarele și nepieritoarele sale pamflete dela rubrica *"Efemeride"*, pe care le așteaptă, de fiecare dată, ca pâinea caldă.

Prin pamflete, mai ales, care sunt deosebit de gustate și apreciate în România, Zahu Pană s'a impus ca un gazetar de temut, de mare calibru. De-ar ști toți cititorii *Cuvântului Românesc* că publicistul, care semnează George Augustin, e tot Zahu Pană, admirația lor, și-așa destul de mare, ar spori fără încetare.

Și-atât de mult se interesează Zahu de realitățile din țară încât a ajuns să fie mai bine informat decât cei ce viețuim în patrie. Articolul de pe prima pagină a numărului din Septembrie 1996, purtând titlul *"În preajma alegerilor"*, semnată cu pseudonimul George Augustin, constituie cea mai recentă și mai elocventă probă în acest sens.

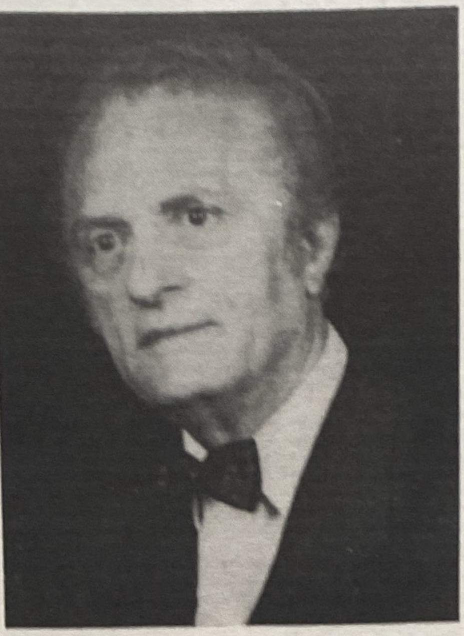

Fiindcă și-a iubit Țara mai mult decât orice și pentrucă n'a conceput să se înfrățească cu Satan în nici o clipă a vieții sale, în trei rânduri a fost încarcerat de guvernanții antonescieni și cei comuniști (între anii 1941-1943, 1948-1953, 1958-1964), totalizând 13 ani de temniță grea, iar în 1943 și 1944 a participat la războiul nostru sfânt, pe întâia linie a frontului antibolșevic, dorindu-se moartea lui și a altor tineri-martiri - cu miile -, creștini și patrioți înflăcărați cum n'au mai existat în acest secol pe pământul nostru mioritic. El și atâția alți voinici, discipoli ai neasemuitului Căpitan, n'au avut tinerețe *"cu blonde iubiri diafane"*, ci, jertfindu-se pentru Hristos și pentru Țară, prin pușcării și prin tranșee, *"prin moarte-au trecut, nu prin viață"*. În poezia *"Prefață"*, care deschide volumul *"Cu acul pe săpun"*, autorul ne prezintă, extrem de condensat, doar o parte a martiriului său din infernalul Aiud, nu și odiseea faptelor de armă ale aceluiași spirit juvenil de jertfă:

"Anii mei,
de trei ori în necazuri trăiți,
dar în bucurii niciodată,
odihnesc aici"

Convingerea că aparține cu totul și pentru totdeauna neamului românesc reprezintă pentru Zahu Pană un crez fundamental, indiscutabil. E necesară relevarea acestei credințe deoarece tocmai acum, în perioada aceasta postrevoluționară, este tot mai frecvent pusă în discuție chestiunea desprinderii Macedoromânilor de Dacoromâni, curent care prinde consistență crescândă. Chiar de s'ar întâmpla ca aproape toți Aromânii să-și însușească această concepție separatistă, în sensul de a se considera o etnie distinctă, sunt sigur că, cel puțin trei mari cărturari - în ordine alfabetică: Hristu Cândroveanu, Zahu Pană și Ionel Zeana - ar rămâne până la capăt pe vechile poziții, adică Români 100%.

Ziua de Duminică 13 Octombrie 1996 va rămâne o data fastă, memorabilă, pentru mine, pentrucă atunci mi-a fost dat să-l revăd pe Zahu și să nu mă satur ascultându-l. Șase ceasuri - dela 11 la 17 - s'au scurs în ritm alert, iar eu doream, asemenea romanticului Lamartine, dar cu o motivație puțin diferită, să implor timpul să se oprească pentrucă aveam atâtea să mai învăț dela acest admirabil reprezentant al spiritualității române dela Sud de Dunăre, în special din domeniile lexical, etimologic, istoric și prozodic, pe care le stăpânește mai autoritar decât cei mai mulți dintre profesorii de istorie și de limbă română, cu toate că el este licențiat, nu în litere, nici în istorie, ci al Academiei de Studii Economice.

Nu's puțini Românii care, umblând pe mări și pe oceane, prin țări străine, ar avea destule de povestit, dar nu mi s'a mai întâmplat să dau de un cozeur atât de fermecător ca Zahu. Plăcându-mi nespus cum vorbește, m'am lăsat sedus și plimbat prin toată Macedonia noastră ancestrală, mirifică asemenea Arcadiei, apoi prin Lumea Nouă, la Hamilton, pe la redacția plină de vrajă a *Cuvântului Românesc*, și mai apoi, în cele din urmă, pe la *Câmpul Românesc*, unde am trăit senzația că mă aflu în țara minunilor, însoțit de Alice și călăuzit și de Ariadna, nu numai de Zahu.

Plăcerea de a-l asculta a fost favorizată nu doar de talentul său de narator neîntrecut, ci și de ambianța spirituală de confort sporit, pe care au știut s'o creeze ospitalierii amfitrioni Lucica și Petre Bațu, cel din urmă fiind nepot de soră al lui Zahu și, totodată, frate al distinsei poete Florica Bațu-Ichim.

Fiind transportat de interlocutor într'o lume feerică, de basm, am uitat cu totul pățania tristă - am fost buzunărit și "ușurat" de 33.000 de lei - din tramvaiul 11, care, ticsit ca o cutie de sardele, mă ducea în cartierul bucureștean Berceni, la eroul care, întors din cruciadă, în August 1944, ieșit din temnițele comuniste, în 1964, și revenit în patrie după 20 de ani de exil, a avut de fiecare dată, temei să țină capul sus și să zică:

"Iar dacă azi, zâmbind, ieșt toate
E că, din cruntele fiorturi,
Eu n 'am ieșit târâș, pe coate,
Ci fulgerând de noi armuri"
(Radu Gyr)

A ieșit, mereu biruitor, ca războinicul din Itaca, și demn, ca un prinț. Și este chiar prinț al culturii aromâne, atât prin opera sa poetică și publicistică, deja impresionant de vastă și bogată, cât și prin caracter. Iar caracterul la un cărturar este și mai important decât talentul. Căci, așa cum prezisese regele nostru Carol I, încă din 1906, *"mai mulți decât talentele, caracterele hotărăsc soarta popoarelor"*. Or, neamul românesc în care intră, negreșit, și Aromânii, este foarte bogat în talente, dar și în lichele, în iude și în hoți. Din păcate, caracterele, în rândul intelectualității noastre, se răresc tot mai mult, spre regretul perpetuu al puținilor patrioți autentici, și, mai ales, spre nimicirea speranței de regenerare morală a neamului nostru atât de încercat.

Un caracter integru și rar, de veritabil prinț - se știe doar că nu atât sângele, originea, cât calitățile morale înnobilează realmente ființa morală -, cum este Zahu Pană, merită a fi sărbătorit, a i se acorda toată cinstirea ce i se cuvine nu doar la împlinirea vârstei de trei sferturi de veac, ci an de an.

Este cât se poate de îndreptățit, chiar salutar, îndemnul lansat de Hristu Cândroveanu ca Zahu Pană să purceadă de îndată la scrierea memoriilor sale, de nu cumva a și început să le aștearnă pe hârtie cu același meșteșug cu care le istorisește.

Ține-l, Doamne, pe Zahu în excelenta formă fizică și intelectuală de acum, încă cel puțin cinci lustri spre a deveni centenar și a putea să ne prezinte, în scris toată viața-i extrem de tumultuoasă și interesantă, precum și cât mai numeroase pamflete, evocări și poezii!

AV̂NÂNGHIPSIRI

Trec puil'i chiruț pi ninga seara –
curuñi di steali ma se-adara.
Si-aprindi dzeana dipriună,
cu foc di lună.

Mași cliputa izvurlu-n cali,
și-un picurar plîndzi cu jali
mușata lui, ți l'i-iasti armasă
diparte, acasă...

Luțeafirl'i stau tuț arada,
cu ocl'i di somn vahi plîndzi dada
giunarlu-a l'ei – di mult fudzit,
niminduit!

O! Dado vrută – dit chilimi,
cu fața suptă ș-per di-asimi,
cu mîna ta – rug – di lucrari,
cu ocl'i di vreare...

Cu luna nopților – poștaș,
dit dipărtari eu ți baș,
s-ți ţină Dumnidză cu ghini –
pînă s-ṽin ș-mini!

Zahu PANĂ

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

BISERICA SFÂNTA MARIA DIN NEW YORK

De mai mult timp, în parohia Sfânta Maria din New York, existau fricţiuni între membrii parohiei şi Pr. Casian Fetea, impus împotriva voinţei enoriaşilor, ca paroh, de către P.S.S. Episcopul Nathaniel.

Agresivitatea Pr. Casian Fetea a crescut pe măsură ce timpul trecea, ajungând să terorizeze parohia, prin racolarea în jurul său de persoane imorale, oportuniste şi incompetente, pe care le-a promovat în Consiliul Parohial. (Noul Statut al Episcopiei, modificat în 1994, a introdus în comitetul de nominalizare în consiliile parohiale şi pe preotul paroh, care are de-acum întreaga latitudine să aleagă doar oamenii care îi sunt devotaţi lui şi nu bisericii).

Acum un an, Pr. Casian Fetea şi încă doi preoţi din Episcopia dela Vatra au constituit un *"Comitet de iniţiativă"*, la care au aderat încă 9 preoţi, pentru a se rupe de Biserica Ortodoxă Americană. Iniţial, Episcopul Nathaniel a declarat că nu are cunoştinţă de această schismă, dar Vlaicu Ionescu, într'o scrisoare trimisă Consiliului Parohial al Bisericii Sf. Dumitru din New York - nedesminţită de Episcopie - scrie că respectiva schismă era făcută cu acordul Episcopului Nathaniel. Cert este că nici unul din preoţii schismatici nu a fost sancţionat, în timp ce alţi preoţi, pentru culpe imaginare, au fost aspru pedepsiţi.

Revenind la Biserica Sfânta Maria din New York, pe ziua de 2 Februarie 1997 a avut loc Adunarea Generală Parohială Anuală, pentru descărcarea de gestiune a anului precedent şi alegerea noului consiliu parohial. Pr. Casian Fetea, care trebuia să prezideze şedinţa - conform statutului - ştiind că este în culpă şi canonic şi administrativ, temându-se de tragerea la răspundere, sub un pretext pueril, s'a dus la Episcopie, iar Vlaicu Ionescu, *"preşedintele"* consiliului parohial, a dezertat.

Întrucât erau îndeplinite condiţiile legale, şedinţa s'a ţinut şi a ales legal un nou consiliu parohial, dar... P.S.S. Episcopul Nathaniel, ascultând sfaturile Pr. Fetea, n'a vrut să recunoască noul consiliu şi a stabilit o nouă Adunare Generală pe data de 23 Februarie 1997, care urma să fie prezidată de C.S. Pr. Richard Grabowschi.

Deoarece Pr. Casian Fetea nu era convins că Pr. Grabowschi va valida ilegalităţile sale, l-a chemat urgent pe P.S.S. Episcopul Nathaniel să-l salveze, şi astfel, la 23 Februarie, deşi îi dăduse puteri depline Pr. Grabowschi, Episcopul a venit personal să influenţeze alegerile în favoarea Pr. Fetea. Acest fapt i-a surprins pe membrii parohiei, care nu s'au lăsat intimidaţi şi au cerut îndepărtarea Pr. Casian Fetea din parohie şi recunoaşterea consiliului parohial legal ales la 2 Februarie 1997.

Cu regret, trebue să spunem că orgoliul a fost mai mare decât dreptatea şi P.S.S. Episcopul Nathaniel a spus: *"cine nu este mulţumit, să plece la altă biserică"*. Enoriaşii, profund şocaţi de această atitudine, au rămas stupefiaţi de declaraţia de mai sus şi au rezistat oricăror presiuni venite dela Episcopie, care dorea să le impună un alt consiliu parohial.

Conflictul între credincioşii dela Biserica Sfânta Maria continuă, conform Declaraţiei noastre de mai jos:

DIN PARTEA COMITETULUI DE SALVARE A BISERICII ORTODOXE SFÂNTA MARIA DIN NEW YORK

Sâmbătă 31 Mai 1997 a avut loc în biserica Redeemer din Astoria şedinţa specială a Parohiei Sfânta Maria. Au participat peste o sută de membri şi invitaţi, presa şi televiziunea. Adunarea a început cu o rugăciune făcută de părintele George Cojan, căruia i s'a alăturat părintele Viorel Dumitrescu dela Biserica Pogorîrea Sfântului Duh. Părintele Viorel Dumitrescu, a cărui luptă anticomunistă şi pentru biserică din România ceauşistă i-a adus ani de persecuţie în România, a devenit în America o victimă a Episcopului Nathaniel. Cazul este similar cu cel al părintelui Ion Vesa, tot anticomunist, care a fost expulzat cu edict secret dela Sfânta Maria. Lista preoţilor care au primit sancţiuni dela Episcopul Nathaniel e mult mai lungă, şi în mod foarte curios, cuprinde în special nume de celebri luptători pentru credinţă, neam şi biserică, cum ar fi părintele Gheorghe Calciu.

Şedinţa a fost deschisă de Dl. Constantin Barbu, preşedintele Consiliului Parohial. Vorbitorii au analizat cauzele conflictului din biserică, arătând cele întâmplate, şi şi-au exprimat încrederea că acţiunile hotărîte ale întregului Comitet de Salvare vor duce la soluţionarea conflictului. Au fost comunicate acţiunile legale întreprinse de Consiliul Parohial pentru a se reinstaura ordinea şi normalitatea. Apoi au fost discutate acţiunile ilegale ale unui grup de persoane lipsite de calificare, care la ordinele fostului preot paroh Fetea şi autointitulatului profesor Ionescu, ocupă ilegal clădirea şi care au provocat daune şi distrugeri ale structurii ce periclitează însăşi stabilitatea ei, expunându-se singuri la primejdia de prăbuşire.

Adunarea parohială a decis că toate distrugerile şi lucrările neconforme cu proiectul original aprobat, vor fi imputate persoanelor în cauză, prin justiţie.

Adunarea a votat o serie de decizii importante, printre care şi plângerea adresată Consiliului episcopesc dela Vatră. De menţionat, că toate moţiunile au fost aprobate în unanimitate şi că, în afara celor prezenţi, şi-au trimis adeziunea faţă de cauza noastră, numeroase persoane şi două organizaţii româneşti din New York.

Comitetul de Salvare apreciază adunarea ca fiind un succes deplin şi o probă a coeziunii întregii comunităţi în lupta de a se debarasa de elemente antisociale de factură comunistă infiltrate printre noi.

ITALIA

PREZENTAREA ANTOLOGIEI DE POEZIE ROMÂNEASCĂ A PROFESORULUI MARCO CUGNO

În editura italiană Dell' Orso, a apărut antologia intitulată *"La poesia romena del novocento"* (Poezia românească începând dela 1900). Autorul, Marco Cugno, profesor la Universitatea din Torino, a lucrat la această antologie timp de douăzeci de ani. În prima parte, arată influenţa pe care a exercitat-o Eminescu asupra poeţilor români ai secolului XX, începând cu Bacovia, Minulescu, continuând cu Arghezi (pe care îl consideră, ca şi pe Eminescu, un inovator al limbii poetice), Vasile Voiculescu, Nichifor Crainic, Blaga, Radu Gyr, Geo Bogza, Horia Stamatu, Ştefan Baciu şi continuând cu Ana Blandiana, Marin Sorescu, Nicolae Prelipceanu şi alţii. Întrebat în legătură cu criteriile selecţiei sale, profesorul Cugno a explicat că i-a ales, după părerea sa, dincolo de generaţii, pe cei mai reprezentativi.

Prezentarea antologiei profesorului Cugno a avut loc la 20-21 Mai 1997, la Universitatea de litere din Padova, în cadrul Societăţii de studii *"Miron Costin"*. Iniţiativa acestei mese rotunde îi revine lui Roberto Scagno, profesor la Padova. Participarea a fost numeroasă, fiind prezenţi profesori italieni, specialişti în literatura română, dela Roma, Milano, Pisa, Florenţa. Din România, au fost prezenţi Laurenţiu Ulici, Ana Blandiana, Romulus Rusan, Denisa Comănescu, Nicolae Prelipceanu şi Eugen Uricaru.

S'a subliniat fidelitatea traducerilor în italiană, unanim apreciate, a profesorului Cugno, grija de a respecta stilul fiecărui poet, aşa cum se cuvine din partea unui bun traducător, precum şi sensul poemelor traduse.

Totodată, s'a arătat că poezia, fiind obiect de interpretare, trecea mai neobservată prin cenzura regimului comunist. După cum spune Ana Blandiana *"dincolo de cortina de fier, metafora era ca o bombă care exploda la jumătatea drumului între scriitor şi cititor, când jumătate de adevăr al unuia se completa cu experienţa trăită de celălalt într'o înţelegere complice. În felul acesta, poeţii au devenit plămânii prin care popoarele încercau să respire aerul din ce în ce mai rarefiat al libertăţii şi, în felul acesta să se salveze"*.

Întrunirea dela Padova, la care s'a discutat antologia profesorului Cugno, a fost încă o dovadă a activităţii intense şi a realizărilor instituţiilor culturale italo-române.

COLOCVIUL INTERNAŢIONAL LA GORIZIA ÎNTRE 7 ŞI 8 MAI 1997, CU TEMA "ITALIA ŞI ROMÂNIA 1948-1958"

Al patrulea congres de istorie, organizat de profesorul Lauro Grassi, cu participarea Asociaţiei pentru Relaţii Culturale între Italia şi România (ARCIR), din Milano, Universităţii de ştiinţe internaţionale diplomatice, din Trieste, Centrului de studii şi cercetări asupra Europei contemporane, din Milano, şi a Institutului de sociologie internaţională din Gorizia, a fost deschis de către Domenico Coccopalmerio, preşedintele Facultăţii de ştiinţe politice din Trieste.

La acest congres au participat şi profesori români dela Universităţile din Cluj şi Bucureşti, printre care Laurenţiu Ulici, Vasile Puşcaş, Ion Bulei, Marius Bucur.

Printre temele discutate au fost *"Primii ani de regim comunist în România"*, *"Stalinismul în România"*, *"Politica şi cultura în România comunistă"*, *"Primul exil român în Italia după al Doilea Război Mondial"*.

Încă odată, se cuvin a fi subliniate preocupările continue ale profesorilor italieni, în legătură cu cultura şi istoria română.

Letizia CIFARELLI

Nicolae Doru Popescu
Dental Technician, B.Sc.

- Removable Appliance
- Orto Appliance
- Same Day Repair
- Temporary Bridges

• 3171 Bathurst St.
#203 - M6A 2B1
North York

Tel: H - 782-5407
Office - 244-3491
Cel - 725-1351

DATORIA AMINTIRII

Prietenul şi colaboratorul nostru din Franţa, Sergiu Grossu, a hotărît înfiinţarea unei asociaţii franceze, intitulată *"LE DEVOIR DU SOUVENIR"* (Datoria amintirii). Este un vis, o dorinţă pe care a legat-o împreună cu soţia sa (decedată în luna Ianuarie a anului trecut), odată ce ziarul CATACOMBES şi-a încetat apariţia acum 5 ani.

Pe data de 12 Aprilie crt., *Jurnalul Oficial al Republicii franceze* face cunoscută aprobarea acestui nou organ de luptă şi trezire spirituală, a acestei asociaţii sui-generis, creată de un Român pe malurile Senei şi care nu urmăreşte nici obiective materiale, nici obiective politice. Scopul fondării ei este exclusiv religios şi umanitar. De altfel, articolul 2 din Statutul asociaţiei arată care îi sunt obiectivele prioritare:

(a) să aducă la cunoştinţa lumii libere occidentale ceea ce s'a petrecut şi, din păcate, se mai petrece încă în ţările fostului univers concentraţionar sovietic şi asiatic;

(b) să denunţe orice încălcare violentă a drepturilor omului şi orice injustiţie care loveşte, din când în când, popoare sau indivizi, sub privirea indiferentă a Organizaţiei Naţiunilor Unite;

(c) să amintească uitucilor din guvernele democratice zecile de milioane de victime nevinovate, care au suferit persecuţia religioasă sau politică, şi să influenţeze mass-media din Franţa, în vederea aducerii la cunoştinţa opiniei publice a crimelor comise în numele luptei de clasă şi a dictaturii proletariatului, începând cu Revoluţia din Octombrie 1917 şi până la prăbuşirea zidului din Berlin.

În sfârşit, asociaţia *"Datoria Amintirii"* se vrea ecoul imparţial al strigătelelor tuturor acelora care, din străfundul imensei lor suferinţe şi strâmtori, ne-au implorat ani de-a rândul să nu-i uităm, să nu ignorăm jertfa lor, ba chiar să ne însuşim rănile lor de altădată şi lanţurile purtate de acest *"nor mare de martori"* ai Luminii şi-ai Adevărului.

Pentru Sergiu Grossu, un suflet de Român deşărat, care a cunoscut ororile comunismului în România şi-a trecut prin cuptorul de foc al închisorilor şi lagărelor de exterminare, *nu poate* să nu-şi amintească, n'are dreptul să dea uitării acest trecut detestabil, luând ca exemplu de imitat pe Evreii din lumea întreagă, care, an de an, vorbesc şi glorifică pe victimele holocaustului din perioada celui de-al Doilea Război Mondial; sau pe Francezi, retrăind în filmele şi cărţile care apar cu duiumul, de mai bine de 50 de ani, eroica rezistenţă a unor combatanţi pentru libertatea patriei lor. *"Dar noi, Românii, de ce să uităm ceea ce s'a întâmplat în România comunistă şi în celelalte ţări satelite"*, -ni se adresează Sergiu Grossu-, *de ce să lăsăm să se aştearnă mucegaiul nepăsării şi al amneziei peste cele 60 de milioane de Sovietici, dispăruţi în temniţele şi lagărele siberiene; sau peste 140 de milioane de Chinezi, răpuşi de nebunia lui Mao-Tze-Tung şi-a clicii sale de iresponsabili?"*

Poetul spaniol Federico Garcia Lorca scria că *"nimic nu e mai viu decât o amintire"*. Să procedăm în aşa fel, încât amintirea victimelor comunismului, de dincolo de absurda şi inumana Cortină de fier şi de bambus, să rămână mereu vie în mintea şi sufletul Exilului românesc.

Cei dintre cititorii *Cuvântului Românesc* care doresc să participe la lupta contra uitării, lansată în Franţa de Sergiu Grossu, devenind membri activi sau simpatizanţi ai Asociaţiei DATORIA AMINTIRII (printr'o cotizaţie minimă de 100 FF), se pot adresa lui Sergiu Grossu, scriind la adresa: LE DEVOIR DU SOUVENIR, 39, bd. Georges Clemenceau, 92400 Courbevoie, France.

CORESPONDENT

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

VATRA: LA ŞASE DECENII

Se împlinesc 60 de ani dela cumpărarea Vetrei şi 53 de ani de când s'a ars ipoteca (mortgage) pe spatele părintelui Glicherie Moraru. Există şi un film pe care l-am făcut şi predat celor ce conduceau atunci Vatra.

Părintele Glicherie Moraru n'a ţinut un secret şi a spus cu mândrie că banii pentru achitarea Vetrei au fost donaţi de Regele Carol al II-lea. Filantropia fostului Monarh faţă de intrat, işi are tâlcul ei. Marele Ţintaş, Arcaş şi mare în multe altele, era în Mexic şi spera că datorită influenţei Românilor de aici, în frunte cu Biserica, va putea obţine o viză de intrare în Statele Unite.

Ex-Carol al II-lea n'a intrat în Statele Unite, în schimb preotul Moraru împreună cu preotul Ştefan Opreanu şi ziaristul Gheorghe Zamfir au intrat în puşcărie, pe motivul că nu s'au înregistrat ca *"agenţi străini"*, acuzaţi fiind: au primit bani dela ex-Regele, au înfiinţat organizaţia *"Free Romania"* şi au editat publicaţii cu scopul de a sprijini întoarcerea în ţară.

Întrebat de ziarişti despre condamnarea părintelui Moraru, ex-Regele a răspuns că habar n'are de mişcarea *"Free Romania"* şi că el a dat bani aşa cum a dat şi altor cerşetori ce-i bat la uşă.

Nu ştiu câţi mai sunt în viaţă din cei care ne-am întâlnit acum 53 de ani la Grass Lake, Michigan şi am sărbătorit împlinirea unui vis de a avea un loc, la iarbă verde, ce ne reaminteşte de satul natal de acasă şi unde să ne întâlnim, ca Români, indiferent dacă suntem ortodocşi, catolici etc.

Alegerea locului s'a făcut cu gândul ca Vatra să fie cam la aceeaşi depărtare de Chicago şi Cleveland, şi să fie aşezată în mijlocul centrelor româneşti din Ohio, Vestul Pensilvaniei, Michigan, Indiana şi Illinois.

O plimbare cu *"carul"* de maximum 4 ore!

•••

ŞI TOTUŞI NU S'A DESTRĂMAT

Evreul Steinhardt, autorul volumului *"Jurnalul Fericirii"*, descrie cum în închisoare legionarii din celulă cu el renunţau la o parte din hrană ca să-l ajute să se vindece de ulcer.

Ion Ioanid în cartea *"Închisoarea noastră cea de toate zilele"* povesteşte că la eliberarea din închisoare au ieşit mai mulţi legionari decât au fost închişi. Unii, condamnaţi pentru acte anticomuniste, văzând purtarea legionarilor, au hotărît să declare şi ei că's legionari.

Recent, în cadrul unor conferinţe consacrate *"Doctrinelor politice"* sub egida *"Societăţii Academice din România"*, s'a hotărît să se discute, dar nu s'a discutat, *"Cum s'a destrămat Mişcarea Legionară"*. Spre surprinderea tuturor sala a fost plină, ca niciodată, şi printre ei tineri îmbrăcaţi în cămăşi verzi, dovedind că *"Mitul Destrămării"* nu-i decât un...*"mit"*. Iar cel desemnat să vorbească în numele Mişcării, n'a fost legionar, ci chiar Dl. Dan Pavel, un adversar cunoscut al Mişcării. De notat că la conferinţele anterioare, un liberal, Dl. Al. Paleologu, a vorbit despre liberalism; un minoritar, Dl. Marko Bela, a vorbit despre minorităţi; un monarhist, Dl. A. Pippidi, despre monarhie etc. Numai în numele legionarilor a vorbit un antilegionar! Academicienii de pe timpul *"Savantei cu renume mondial"* au rămas pe aceeaşi traiectorie.

Ca explicaţie de ce *"Mitul Legionar"* provoacă migrene celor cu trandafiri la butonieră, reproducem următorul paragraf din articolul D-lui Adolf Vasile, apărut în *"Puncte Cardinale"* (Mai 1997), unde subliniază cele mărturisite în cadrul conferinţei de:

"... o doamnă, octogenară ce a declarat că nu a fost legionară, dar a cunoscut mulţi legionari, pe care şi-i aminteşte ca pe nişte oameni de mare caracter; ea nu se pricepe la «doctrine» dar i se pare că nu de «doctrine politice» duce lipsa România de astăzi, ci de oameni de caracter; dar a Mişcarea Legionară, dincolo de anumite neîndepliniri sau devieri ale ei, a reuşit să fie cândva o astfel de «şcoală de caracter», atunci ea rămâne legitimă şi actuală".

Asta-i cartea de vizită a *"Mişcării Legionare"*.

•••

PREA FERICITUL E PREA SUPĂRAT

Un grup de parlamentari PNŢCD au iniţiat o lege, aprobată de Senat, care prevede: în localităţile rurale unde există mai multe biserici ortodoxe, dar care până'n 1948, au aparţinut Bisericii Greco-Catolice, cel puţin unul, dintre aceste lăcaşuri de cult să fie retrocedat Greco-Catolicilor, la cererea Bisericii Române Unite cu Roma (Noul nume dat *"Bisericii Unite"*).

Prea Fericitul consideră legea care dă păgubaşului ce i s'a furat că ar *"încălca în mod evident libertatea credincioşilor asupra «proprilor bisericii»* şi consideră legea un *"dictat"* ce poate avea urmări pentru pacea Transilvaniei.

Prea Fericitul gândeşte că-i tot sub comunişti când se dădeau *"dictate"*. Parlamentul actual a corectat actul unui regim ateu.

Cine-i mai bun creştin: cel care refuză să-ţi dea un lucru luat cu forţa, ori cel care-ţi spune: frate, întru Hristos, îţi înapoiez lăcaşul Domnului, ca să ai unde să te rogi lui Dumnezeu?

Am fi dorit ca protestele IPF să le fi auzit când Ceauşescu dărâma bisericile şi cimitirile de-a lungul ţării, dar în loc de proteste IPF îi trimitea *"Domnului Ceauşescu"* felicitări şi-i mulţumea că ne-a blagoslovit cu *"Epoca de Aur"*.

•••

STUDIOUL DE TEATRU "CORTINA"

din cadrul Centrului Cultural Român din Montreal

Într'o seară rece cu ploaie nemiloasă (3 Mai), la Centrul Cultural Român, în prezenţa a unui destul de numeros public montrealez român, cortina se ridică peste o scenă cu un decor improvizat în chip miraculos din mai nimic, dar surprinzător cu farmec. Un salon, o masă, în jurul căreia *"Gaiţele"*, trei surori - Aneta, Lena şi Zoia Duduleanu - s'au strâns la un joc de cărţi.

Piesa *"Gaiţele"*, o satiră care s'a numit iniţial *"Cuibul de viespi"*, a fost scrisă de Al. Kiriţescu în 1922 şi a fost reprezentată pe scena Teatrului Naţional din Bucureşti.

Primită la început cu răceală de public, ca şi piesele lui Caragiale, a fost apreciată ca exagerând trăsăturile unor clase (mici moşieri, mici burghezi).

Dar ce este satira dacă nu exacerbarea unor însuşiri - negative mai ales - care, scoase în evidenţă, sunt conştientizate şi fac astfel posibilă înlăturarea lor.

Scriitorul a luptat pentru crearea unei dramaturgii originale contemporane, pentru promovarea unui nou repertoriu în teatrul românesc.

Ca şi Caragiale - care s'a născut în satul Haimanale şi a trăit printre *"burtă-verzime"* şi *"coate-goale"* ori negustori cu figuri de Farfuridi, Trahanache, Brânzovenescu - Kiriţescu a cunoscut deaproape societatea Dudulenilor, suferind până la silă şi ură defectele lor ireversibile.

Făcând parte din, aşa numită de autor, *"trilogia burgheză"* piesa *"Gaiţele"* înfăţişează lumea proaspeţilor parveniţi, ţărani îmbogăţiţi, în opoziţie cu clasa moşierilor săraciţi. Ei nu au viciile acestora din urmă, dar nici educaţia lor. Viaţa Dudulenilior sunt mahalagismele, pretenţiile şi vulgaritatea. Dar ca orice clasă care se ridică de jos, e viabilă, apucătoare şi dominatoare. Un triptic de o rară expresivitate socială reprezentând resturile destul de trainice încă ale unei clase care mai are destulă forţă pentru a-şi menţine privilegiile. Şi cât de actuală este această piesă astăzi, când noii îmbogăţiţi ai fostei nemenclaturi se grăbesc să intre în posesia bunurilor foştilor moşieri şi industriaşi ori ale statului comunist (zise ale poporului, sireacul) şi să împrumute obiceiuri burgheze, limbile Occidentului şi mai ales viciile acestuia, convinşi că parvin astfel pe o treaptă superioară, dacă nu morală, măcar materială.

Realizăm astăzi cât de eronată era aprecierea lui Lovinescu care susţinea că în 200 de ani Caragiale şi Eminescu vor fi depăşiţi, aşa cum am văzut deja că aprecierea lui Gh. Călinescu despre Kiriţescu care, spunea el, *"a scris piese fără răsunet deosebit"*, a fost în jumătate de secol infirmată de realităţile zilei.

Kiriţescu l-a admirat pe Caragiale. Ca şi acesta, nu se mulţumeşte a fi doar un martor al societăţii şi întâmplător în mijlocul cărora s'a aflat, ci selecţionează ceea ce le caracterizează; el extrage esenţialul din general şi fixează detaliile cele mai grăitoare care conturează umanul personagiilor devenite credibile prin arta sa.

Revolta sciitorului se manifestă prin ridiculizarea lor, prin verbul său incisiv. Permanenţa ideilor comercializate asigură perenitatea operei. În fiecare societate situaţia economică în veşnică prefacere ridică alte pături de îmbogăţiţi care la rândul lor vor să parvină să ia locul celor dinainte, imitându-i şi înlocuindu-i.

Comedia *"Gaiţele"* e bazată pe demascarea tarelor mediului descris, a ironizării metehnelor (jocul de cărţi, asistarea de după gard la înmormântările urbei), a prejudecăţilor sau meschinăriilor Dudulenilor.

Conflictul piesei se defăşoară între cele trei surori, cei trei copii ai Anetei (ţata mare) şi ginerele acesteia, Mircea Aldea, un ziarist sărac care spera să găsească în căsătoria cu Margareta, fiica psihopată a Anetei, tihna unei vieţi la moşie. Spre disperarea lui, soţia pătimaşă şi devorantă, îi deposedează de propria identitate. Între ei apare o rudă tânără aventurieră dela Paris, Wanda, care-i deschide soţului decăzut orizontul spre o libertate răvnită şi către care se va îndrepta în final, părăsind o lume putredă şi bol

Doamna Constanţa Lerca, de numai doi ani în Canada, venită aici dela Teatrul Naţional din Iaşi, unde a jucat peste două decenii, a avut ideea şi cutezanţa să înjghebeze la Montreal un Teatru de Amatori şi să pună în scenă piesa lui Kiriţescu.

Talentul şi perseverenţa sa, dar mai ales capacitatea de a găsi, de a întui în lumea din jurul său interpreţi pe măsura personajelor, sunt însuşiri rare, care o situează printre oamenii de excepţie.

Personajele au fost interpretate de doamnele:

Angelica Ilie, care a dat ţatei Aneta întreaga virulenţă a avarităţei, trufiei şi cinismului păturii sociale al cărei exponent este, desfăşurând o gamă largă a acestor însuşiri cu o mimică senzaţională şi o voce de tunet;

Constanţa Lerca, în sora mică, face o adevărată creaţie, îngemănând un joc contradictoriu, când blândă când indignată, nuanţând expresii alternative dela alintarea trupului şi a glasului, până la impulsivitatea mahalagească, caracteristică familiei;

Alexadra Dinu (Vanda), reprezintă cu mult har frumuseţea la propriu şi la figurat: ea e chiar frumoasă, tânără şi mlădioasă, aristocratică şi calmă (în contrast cu agitaţia celorlalţi, dar ea este şi Aventura, femeia venită dela Paris să-şi vândă ultima moşie spre a o risipi pe Coasta de Azur. Această frumuseţe are însă o pată: patima, stricăciunea, pe care interpreta mizează lotul cel mare şi câştigă cu succes... aplauzele;

Gabriela Ungureanu a intrat surprinzător de abil în psihicul Margaretei Aldea, fiica Anetei, făcând un joc firesc, dar gradat dela dragostea absurd posesivă până la sinuciderea fulgerătoare în faţa evidenţei pierderii amprizei asupra bărbatului ei; precum şi de:

Dl. Vania Atudorei (Mircea Aldea, ginerele ţatei Aneta şi soţul Margaretei), este convigător de nefericit în această familie. El desfăşoară cu naturaleţea unui mare actor o detaşare totală faţă de Duduleni şi rătăcirea lui printre ei pare aproape spectrală;

Dl. Cristian Păvălucă (George, fratele mare) este şi el reprezentativ, căci nu seamănă cu nimeni în scenă, aducând elemente noi de gestică şi compoziţie deosebit de reuşite;

Dl. Marian Costache (fratele mai mic) e debordant de umor şi impetuozitate, în notă;

D-na Norica Tudoroiu în Lena, sora ponderată şi liniştită, a fost perfectă în rol;

D-ra Elena Tudoroiu a dat viaţă unei *"Fräulein"* ţâfnoasă şi intrigantă, cu colorate accente de limbă nemţească, care alterează comic cuvintele româneşti;

D-ra Irina Dinu, servantă, a compus un rol în totalitatea etnică de ţigăncuşă, deosebit de vioi, proaspăt ca o pictură pe care pasta încă lucreşte;

D-na Lorela Drăghici cu căţeluşa, aduce în mod fericit al treilea colorit de limbă, amestecată cu franţuzisme de data aceasta, în rolul Colettei Duduleanu, ofuscată de soacra tiranică şi hapsână.

Întreaga echipă a jucat magistral, cu vervă, isteţime şi comic, realizând o unitate rar întâlnită chiar la actorii teatrelor de profesionişti. Dar atenţie, succesul îmbată şi există pericolul ca un entuziasm depăşit să ducă la un joc caricatural, şarjat.

Şi vorba lui Blaga, *"oh vreau să joc cum niciodată n'am jucat"*, aşa au jucat actorii noştri amatori. Căci arta este făcută în primul rând de om şi apoi de artist. Iar lumea este o vastă scenă. Teatrul apropie oamenii, este prielnic celor mai fecunde legături spirituale. Fiecare dintre noi jucăm rolurile diverse şi pitoreşti ale propriei noastre personalităţi.

Cu o tenacitate greu de imaginat, echipa formată s'a supus unei discipline riguroase de peste opt luni. Toţi cei 11 actori amatori sunt oameni ocupaţi care au răspuns acestei chemări cu entuziasm. Totul s'a făcut sub semnul benevolatului.

Ne întrebăm ce îndeamnă oare pe adulţii ocupaţi, ingineri, arhitecţi, bilologi, funcţionari, să consacre puţinul lor timp liber unei activităţi artistice? Pentru unii este poate continuarea unei pregătiri din adolescenţă, pentru alţii o veche preocupare, un vis sugrumat care răbufneşte prin ferestrele vârstelor. În Renaştere exista ideea că un om trebue format multilateral şi pregătirea lui profesională să fie completată cu una artistică, de amator măcar.

"Lumea îi numeşte amatori - scria Tudor Vianu - *dar mie mi se pare că sunt adevăraţi artişti şi că tocmai lipsa de profesionalizare a artei vădeşte în acei care o practică, cu grele sacrificii de timp şi osteneală, puterea unei înclinaţii capabile să dea rezultate uimitoare"*.

Amatorii sunt agenţi activi la răspândirea culturii şi la ridicarea nivelului artistic al teatrelor şi al publicului. Caracteristica acestor spectacole este spontaneitatea şi micile imperfecţiuni ori neajunsuri fac parte din hazul spectacolului.

Succesul deplin al piesei a constat mai ales în aceea că sala a uitat cu desăvârşire că se află la un teatru de amatori. Stadiul la care s'au produs atât actorii, cât şi regia şi ilustraţia muzicală de epocă, a fost la un înalt nivel profesional.

Ferice de ţara ai cărei creatori exprimă atâta bucurie de viaţă, spunea un străin martor al unor manifestări artistice româneşti.

Să ne bucurăm alături de ei şi să le dorim, atât lor cât şi nouă, ca poştalionul care aduce acel domn de seamă: Timpul, să ne aducă cât mai multe spectacole reuşite.

Livia NEMŢEANU

COMITETUL pentru PROPRIETATEA PRIVATĂ
P.O.Box 103, POMPTON PLAINS, NJ 07444
Tel: (201) 616-7711; Fax: (201) 616-9444

Comitetul pentru PROPRIETATEA PRIVATĂ s'a format pentru a sprijini efortul de revendicare al proprietăţilor confiscate, naţionalizate sau luate în alte moduri abuzive şi ilegale de regimul comunist. Numai prin retrocedarea rapidă, fără condiţii, fără judecăţi a tuturor proprietarilor se va face dovada esenţială că în România proprietatea privată este respectată şi garantată. Comitetul va prezenta periodic Preşedintelui şi Guvernului României lista proprietăţilor revendicate de către Românii Americani şi va lupta activ pentru a contrabalansa acţiunile comuniştilor *"chiriaşi"* care în prezent sunt în posesia proprietăţilor noastre.

Vă rugăm să ne contactaţi la adresa de mai sus pentru a forma o listă completă a proprietarilor.

Preşedinte,
Ing. Mihai A. Vânătoru

Vicepreşedinte,
Avocat Florina A. Moldovan

ALEGERILE DIN FRANŢA

Rezultatul neaşteptat, de aproape nimeni, al alegerilor din Franţa (25 Mai - 1 Iunie 1997)

Niculae GHIOAGĂ

ISTORIC

Pentru a înţelege ultima *"aventură politică"* a Franţei, credem că este nimerit să facem o incursiune în istoria acestei minunate ţări care, timp de secole, a fost un far al culturii şi civilizaţiei europene.

Încă dela începutul istoriei lor, ştim că strămoşii Francezilor de astăzi - Galii - au fost învinşi şi ocupaţi de trupele lui Cezar în anul 51 a.Chr. numai datorită dezbinării dintre triburile celte care ocupau pământul Franţei de astăzi. Pe fondul colonizării romane, invaziile ulterioare ale acestui teritoriu - începând din secolul V - de către nenumărate triburi barbare, în majoritate de seminţie germanică (printre care şi Francii!), după dispariţia Imperiului Roman de Vest, nu au făcut decât să dezvolte spiritul de discordie dintre ocupanţii locului. Exemplele acestui fenomen sunt vădite de-a lungul perioadei de formaţie a naţiunii franceze, până la epoca contemporană.

De multe ori, oricine se poate întreba dacă filosoful Descartes (1596-1650), care a enunţat principiul *"cogito ergo sum"* (gândesc, deci exist), a fost într'adevăr o sorginte sigură pentru urmaşii săi.

Mai aproape de noi, istoria modernă şi contemporană ne demonstrează fenomene politice şi sociale care de cele mai multe ori se contrazic, se bat cap în cap. Nu pomenim decât câteva exemple:

- Faimoasa Revoluţie Franceză din 1789 care a enunţat *"Biblia"* drepturilor omului, opera clasei burgheze împotriva monarhiei absolute, având ca lozincă *"Libertate, egalitate* (civilă, dar nu economică şi socială), *fraternitate"* instaurând *"dictatura revoluţionară"*, s'a încheiat cu teroarea genocidelor dela Paris, Lyon şi Vendeea (pentru a nu pomeni decât de acestea) impuse de masele populare conduse de Robespierre şi acoliţii săi. Zece ani după decapitarea acestuia, Napoléon Bonaparte s'a uns *"Împărat"* (1804) sub numele de Napoléon I !?!;

- Revoluţia din 1830, având ca scop întemeierea unei republici, s'a soldat cu înscăunarea *"regelui burghez"* Louis-Philippe!;

- Revoluţia din 1848 care a pus capăt domniei lui Louis-Philippe şi a declarat Franţa republică a dus la înscăunarea (1852) lui Napoléon III!

De asemenea nu trebue să uităm contradicţiile contemporane de ordin politic:

- *"Frontul Popular"* compus din comunişti şi socialişti, precum şi alte partide de stânga au zămislit guvernul lui Léon Blum (1936) fără participarea comuniştilor care trăgeau sforile din umbră. Guvernul Blum a susţinut până la căderea lui (Aprilie 1938) că Franţa nu trebue să se înarmeze, ceea ce a şi făcut, în timp ce Hitler, în Germania, făcea exact contrariul.

Această luare de poziţie, opusă intereselor Franţei, la acea epocă, nu a împiedicat pe Daladier - urmaşul lui Blum - să declare război, împreună cu Anglia, Germaniei, la 3 Septembrie 1939. Rezultatul îl cunoaştem: începând ostilităţile la 10 Mai 1940, trupele germane au distrus armatele franceze în mai puţin de două luni;

- de Gaulle, la început singur, la Londra unde se

refugiase, întreţinând flacăra rezistenţei contra inamicului, după ce a participat în mod esenţial la eliberarea Franţei şi a format primul guvern provizoriu al Franţei de după război (Noembrie 1945), a fost obligat, urmare a intrigilor partidelor de stânga (socialişti şi comunişti) să demisioneze în Ianuarie 1946.

Între 1946 şi 1958, o puzderie de guverne născute din toate combinaţiile politice posibile au făcut Franţa de râsul lumii. În această perioadă guvernele succesive au pierdut războiul din Indochina, au început cel din Algeria, au provocat eşecul expediţiei contra naţionalizării canalului de Suez şi au asistat, impotenţi, la o inflaţie galopantă.

Ne mai găsind nici o soluţie politică pentru conducerea Franţei Preşedintele, la acea vreme, R. Coty face apel în 1958 la generalul de Gaulle *"pentru a pune ţara pe picioare"* (n.b. propriile declaraţii ale preşedintelui).

Acesta, patriot înflăcărat, acceptând această grea misiune, a contribuit cu tot talentul său la reconstrucţia ţării şi la redobândirea faimei ei de altădată. Este ales Preşedintele ţării în 1959, funcţie din care îşi dă demisia în 1969, urmare a unui referendum negativ privind modificări în funcţia senatului şi a regiunilor administrative.

După Preşedinţii Pompidou şi Giscard d'Estaign, cetăţenii Franţei au găsit cu cale - în 1981 - să facă şi o experienţă de *"stânga"*, alegându-l ca Preşedinte pe Fr. Mitterrand, şeful partidului socialist care, în prealabil, făcuse pact de guvernare cu partidul comunist francez.

Mitterrand a fost ales de două ori preşedinte: în 1981 şi în 1988, de fiecare dată pe termen de 7 ani. După plecarea lui, în 1995, a lăsat statul îndatorat cu 350 miliarde de fanci, 3.000.000 şomeri şi o droaie de afaceri veroase, care nici până astăzi nu au fost toate judecate sau elucidate.

Cât priveşte versatilitatea electoratului francez, este de semnalat faptul că în timpul celor două mandate ale lui Mitterrand, alegerile legislative care au avut loc în acest răstimp au dat partidelor de dreapta - timp de doi ani, de fiecare dată - majoritatea în parlament: 1986-1988, Prim-ministru J. Chirac şi 1993-1995 Prin-ministru E. Balladur!

ALEGERILE LEGISLATIVE, pentru Camera deputaţilor, din 25 Mai - 1 Iunie 1997

Cum am menţionat mai sus, alegerile pentru camera deputaţilor din 1993 (legislatura fiind de 5 ani) au dat partidelor de dreapta o majoritate absolută, largă, pe care acestea nu o mai avuseseră de aproape 30 de ani.

După sfârşitul ultimului mandat al lui Mitterrand (1995) alegerile pentru preşedinţie au desemnat pe J. Chirac (dreapta), cu un mandat până în anul 2002.

Deci anul acesta Chirac este (în principiu) Preşedintele Franţei pentru încă 5 ani, având o majoritate de dreapta absolută în camera deputaţilor până la anul viitor, în 1998.

Chirac, ales Preşedinte a numit ca Prim-ministru pe Alain Juppé, vechi colaborator al lui, preşedintele partidului R.P.R., principalul partid de dreapta. Pe parcurs, acesta s'a dovedit a fi mai mult un funcţionar superior decât un om politic, în sensul pozitiv al cuvântului. Pragmatic, muncitor neobosit, riguros, el nu a reuşit să facă reformele necesare Franţei de astăzi datorită - în special - unei lipse de informare adecuată a populaţiei în timp util. Oricare din propunerile lui de schimbare, de redresare a conceptelor învechite, arhaice, care încă mai persistau în aproape toate domeniile esenţiale ca economia, învăţământul, protecţia socială, cea medicală, transporturile în comun, pletora de funcţionari ai statului şi multe altele s'au izbit de zidul tradiţional, indestructibil, cel al refuzului unei mase importante a populaţiei de a consimţi anumite sacrificii, temporare, pentru realizarea reformelor strict necesare. Autorii şi susţinătorii acestui refuz au fost sindicatele de stânga C.G.T., cureaua de transmisie a partidului comunist francez şi F.O., condus de o adunătură de trotskişti care au sabotat în permanenţă - prin greve nenumărate, în general de lungă durată - orice intenţie sau propunere de reformă.

Preşedintele J. Chirac şi Primul-Ministru care dispuneau de o majoritate absolută în Camera deputaţilor, până în 1998, temându-se să nu mai aibă, anul viitor această majoritate, au decis să facă alegeri legislative anticipate fiind convinşi că şi de data asta partidele de dreapta vor obţine o majoritate confortabilă. Numai că, de data asta, socotelile de acasă nu s'au potrivit cu cele din ţară!

În mod incredibil, Preşedintele, guvernul şi majoritatea deputaţilor de dreapta habar n'au avut care este opinia majorităţii alegătorilor!! Rezultatul, după al doilea tur de scrutin, a fost total favorabil partidelor de stânga, care, astăzi, au o majoritate confortabilă în Camera deputaţilor. Şi astfel Franţa are, dela începutul lunii Iunie, un guvern de stânga, Prim-ministru fiind Lionel Jospin care, după ce în prealabil făcuse un pact de guvernare cu partidul comunist, a numit în guvernul său şi 3 comunişti, Preşedintele ţării fiind Jacques Chirac, de dreapta!

Lipsa de spaţiu nu ne permite să facem o trecere în revistă a comentariilor apărute în presa franceză şi în special cea internaţională, în marea lor majoritate, exprimând nedumerire şi lipsă de logică în atitudinea electorilor francezi. Am arătat mai sus că acest fenomen nu este unic în istoria Franţei.

Menţionăm totuşi numai câteva promisiuni făcute de Lionel Jospin, în timpul campaniei electorale, confirmate în declaraţia de politică generală făcută în parlament în ziua de 19 Iunie curent: angajarea a 700.000 şomeri în administraţia staului, reducerea timpului de lucru săptămânal dela 39 la 35 ore a tuturor salariaţilor fără reducere de salariu, ceea ce înseamnă de fapt o mărire a tuturor salariilor cu 8% (!), mărirea salariului minim cu 4%, suprimarea alocaţiilor pentru copii la familiile care au un venit superior de 25.000 fr. pe lună (clasa medie) etc., etc. Toate aceste promisiuni au fost făcute de socialo-comuniştii fără ca nimeni dintre ei să ştie care este starea finanţelor publice, de astăzi. De asemenea, nimeni nu a pomenit nimic de felul cum se va echilibra bugetul securităţii sociale care suferă de un deficit cronic de miliarde

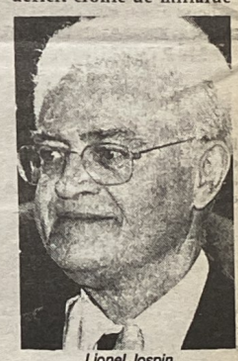

Lionel Jospin

de franci. În schimb privatizarea (care aducea miliarde de franci în vistieria statului) marilor societăţi naţionalizate ca France Telecom, Air France ş.a., a fost anulată.

Cu temeri, ne întrebăm de asemenea, cum va putea face faţă Franţa la prevederile bugetare, restrictive, impuse de tratatul dela Maastricht?

Se pun de asemenea alte nenumărate probleme de ordin economic, financiar şi social, la care guvenul nu a indicat nici o soluţie!

Faţă de această situaţie dificilă a Franţei, avem impresia că ţara noastră nu va avea şansa să fie ajutată, aşa cum a promis Preşedintele Chirac, cu ocazia vizitei făcută la Bucureşti, acum câteva luni.

Dorim Franţei, sora noastră întru latinitate, care ca altădată dă din nou dovadă de dezbinări, să iasă, cât se poate de repede, cu faţa curată.

În majoritatea cazurilor, echivocul nu este o soluţie pozitivă.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

TRĂIM ÎN ANUL 1997, ORI ÎN 1938?

Se pare c'am avansat cu politica până'n anul 1938, când Premierul Angliei, Neville Chamberlain, înapoindu-se din München, după o întâlnire cu Hitler, ne-a dat solemna asigurare:

"Bunii mei prieteni, pentru a doua oară în istorie, Primul ministru al Angliei s'a întors din Germania, aducând pace cu onoare (peace with honor) pentru timpurile noastre. Duceţi-vă acasă şi dormiţi liniştiţi" (Get home and get a nice quiet sleep).

Comparaţi Europa de acum şase decenii cu Asia de azi: înlocuiţi Germania cu China şi pe Chamberlaine cu Preşedintele Bill Clinton:

Atât în Germania de ieri ca şi'n China de azi avem dictatură: una cea şi alta hăis; dar extremităţile se aseamănă: cenzura, opoziţia e strivită şi poruncile din *"vârf"* sunt infailibile; mai adaugaţi şi alte *"coincidenţe"*: atât Germania de ieri cât şi China de azi şi-au înghiţit vecinii: Alsacia, Tibetul, Sudeţii etc., iar acum Chinezii, după ce şi-au recăpătat Hong-Kongul se gândesc la Taiwan şi alte insule care o înconjoară şi la fel ca şi Germania de ieri, China de azi se'narmează de dragul de a ne oferi *"...pacea cu onoare pentru timpurile noastre"*.

În 1938 vapoarele încărcau şi descărcau mărfuri prin porturile germane întru îmblânzirea lui Hitler.

În 1997 Statelor Unite i-au prelungit Chinei Statutul de naţiune favorizată, în speranţa că va îmblânzi dragonul, dar dragonul îşi face liniştit siesta: împarte bombe atomice, îşi clădeşte submarine şi se înfurie dacă dai bună ziua unui Taiwanez.

Cu toate acestea, avem speranţe: Denver nu e München, iar admiterea Rusiei în *"Clubul celor şapte"* înseamnă că vom avea şapte ţări şi un sfert industrializate, deoarece Elţin, ca să ţină pas cu economiile din Apus, trebue dus cu căruciorul; în plus scopul lui NATO e să-l asigure pe Ivan că în cazul unui atac din partea Chinei îşi are *"dosul"* acoperit. Ar fi şi alte metode de menţinerea păcii, dar asta ar cauza falimentul industriei de război şi ar rămâne prea multe guri de hrănit.

(Notă: Un război între Rusia şi China s'ar putea numi şi războiul dintre rasa albă şi rasa galbenă).

MĂRTURISIREA AVERILOR

O nouă lege va impune ca demnitarii, magistraţii, funcţionarii publici şi unele persoane cu funcţii de conducere să-şi declare averea obţinută în anul precedent.

•••

VOM PUTEA RECUPERA CE NI S'A FURAT?

Parlamentul din Moscova (controlat de comunişti) a votat ca bunurile confiscate de armata sovietică să nu mai fie înapoiate şi să rămână proprietatea Rusiei. Elţin, în urma protestelor ţărilor din Europa, a respins legea.

•••

UNDE ERAM DACĂ ÎI REALEGEAM

Este vorba de realegerea PDSR-iştilor în frunte cu DL Iliescu.

Într'un interviu acordat *"Gazetei de Argeş"*, Preşedintele Emil Constantinescu a afirmat: *"România era foarte aproape de a fi condusă de structuri ale crimei organizate. Practic, ţara noastră a fost foarte aproape de acest lucru, care ar fi reprezentat dezastrul României"*. *"Preşedintele, a continuat Dl. E.C., trebue să-şi asume cele mai mari responsabilităţi pe linia luptei împotriva corupţiei, începând de sus şi până la nivelul local"*.

•••

CORUPŢIA A DAT O ABUNDENTĂ RECOLTĂ

Până acum, precizează Premierul Victor Ciorbea, s'au recuperat în ultimele 4 luni 1.000 miliarde lei şi în următoarele luni vor fi recuperate alte 2.000 miliarde.

•••

MOLDOVENII "ÎNDULCESC" PE BUCUREŞTENI

Primarul Capitalei, Viorel Lis, a vizitat Chişinăul şi fabrica de bomboane şi ciocolată *"Bucuria, SA"*, unde lucrează peste 3.000 inşi. Dl. Lis a hotărît să ofere fraţilor moldoveni un spaţiu comercial în Bucureşti.

•••

ÎN PRIMELE LUNI CAM CÂT ÎN ŞAPTE ANI

Nu s'a prezentat niciodată înaintea judecătorilor un număr mai mare de hoţi, tâlhari, excroci, infractori în domeniul silvic, delapidatori, luare de mită, dare de mită, corupţie, trafic de influenţă, de criminalitate economică, crimă organizată etc. Aproape 20.000 de cazuri în care sunt prinşi în undiţă şi unele feţe simandicoase, majoritatea aparţinând clicii PDSR-iste.

•••

EXPLICAŢI VĂ ROG

A fost arestat Florea Niculescu, patronul firmei *"Aero Special Service"*, care are de explicat cum şi-a acumulat 10 milioane lei, $50.000, imobile etc.

•••

RĂMĂŞIŢE COMUNISTE

Procesul celor acuzaţi că au ucis în 1991 pe tinerii Crăiniceanu şi Frumuşanu, se amână din 1991. Sunt 136 de martori, fotografii etc., care identifică pe criminali, dar în loc de a stabili adevărul, 4 procurori şi 5 judecători au preferat să demisioneze. E un proces uriaş şi, probabil, unii din rândul celor vinovaţi că au dat ordin să se ucidă, se află în galeria celor cu imunitate.

•••

GREUTATEA CUVINTELOR

Recent, cu prilejul inaugurării *"Monumentului durerii"*, închinat victimelor teroarei comuniste importate în România de slugile Moscovei, Preşedintele ţării, profesorul universitar Emil Constantinescu s'a adresat naţiunii, subliniind importanţa păstrării unui loc de marcă, în memoria neamului, acelora care s'au jertfit pentru libertate şi democraţie.

Desigur, aşa cum se procedează îndeobşte, discursul va fi fost pregătit de altcineva, dintre consilierii prezidenţiali. Asta nu-l scuteşte, însă, pe Domnul Constantinescu, de orice *"pieptănare"* a textului. Cu excepţia cazului în care nu găseşte nimic de îndreptat.

Am regăsit, astfel, în discursul preşedintelui, teoria potrivit căreia vina de a fi răbdat ororile comuniste ar fi, mai mult sau mai puţin, una colectivă. Domnia sa ne cere să analizăm în ce măsură am fi vinovaţi fiecare pentru faptul de a nu-i fi răzbit pe alde Gheorghiu-Dej, Ana Pauker şi compania, cu toate tancurile sovietice din spatele lor, sau pe Ceauşescu cu Securitatea lui...

Cu alte cuvinte, vinovat e cel în lanţuri, că nu le-a rupt...

Nici Iliescu n'a prea spus altceva în 1990!

BENZINĂ, ŢIŢEI LA... ROBINET

Un nou sistem de a cumpăra *"energie"*: te apropii, de preferat în timpul nopţii şi într'un loc izolat, de o conductă de benzină ori ţiţei. Faci o gaură în ţeavă şi instalezi un robinet prin care, curge la alegere, benzină sau ţiţei; marele pericol e că te prinde poliţia ori poţi fi victima unui incendiu sau explozii.

•••

POPORUL ARE UN AVOCAT!

Pentru a fi *"La pas cu legislaţia europeană şi cea a ONU-lui privind apărarea drepturilor omului"*, Senatul l-a numit pe judecătorul Paul Mitroi (60 ani) în funcţia de *"avocat al poporului"*. Dl. P.M. , ca student, a executat în 1956 opt luni de închisoare pentru activităţi politice, a lucrat după aceea ca lăcătuş şi mai târziu i s'a dat voie să-şi termine studiile.

•••

AJUTORAREA MICULUI AGRICULTOR

O nouă lege va permite ţăranilor să împrumute bani cu o dobândă pe jumătate - balanţa o plăteşte Statul - şi pe un termen de 10 ani.

•••

S'AU REDUS IMPOZITELE

Până la alte reforme ce trebuesc discutate, amendamentate şi votate s'a hotărît ca dela 1 August să se micşoreze impozitele cu 25%.

•••

BĂNCILE SUB SUPRAVEGHERE

Guvernul a cerut Parlamentului să voteze o lege prin care nici o bancă să nu poată funcţiona fără autorizaţia Băncii Naţionale. Se va pune o frână fraudelor de până acum.

•••

PĂRERILE CETĂŢEANULUI

Întrebări adresate publicului de agenţia IRSOP:

Câtă încredere aveţi în personalităţile publice:

Emil Constantinescu - 67%; Victor Ciorbea - 62%; Gavril Dejeu - 60%.

Încrederea în instituţiile publice: Armata - 86%; Biserica - 81%; TV şi Radio - 62%, Ministerul de Interne - 62%; Preşedinţie - 60% etc.

Ce-i îngrijorează: creşterea preţurilor - 62%; scăderea salariilor - 42%; locurile de muncă - 39%; criminalitatea - 29% etc.

•••

386 DE FIRME FANTOMĂ

Arabii şi Chinezii s'au specializat în firme *"fantomă"* pentru evaziunea taxelor. Apartamentul lui Vasilescu Teodor este adresa a 18 firme comerciale chineze, iar biroul dactilografei Paraschiv Elena este sediul comercial a 41 de societăţi. Unele firme au reşedinţă prin hoteluri. Costul înregistrării unei societăţi particulare - $100.

•••

ŞI GRĂNICERI ŞI CONTRABANDIŞTI

În comuna Milcoveni (Caraş Severin) au fost arestaţi şeful pichetului de grăniceri, un locotenent şi ajutorul lui, un sergent care, în acelasi timp, păzeau graniţele şi făceau şi contrabandă.

•••

PORTRETUL UNUI IMUN PDSR-IST

Ne referim la Dl. Gabriel Bivolaru, zis şi *"Gaby"*, deputat de Ialomiţa, pe care Ministrul de Interne Gavril Dejeu l-a acuzat public şi trimis în judecată pentru:

1. A păgubit, între 1994-96, Banca Română de Dezvoltare (BRD) cu 75.269.149.305 lei (A împrumutat şi n'a plătit); 2. Prin subevaluarea firmei *"Eforie"* şi supraevaluarea firmelor sale *"Belona"* şi *"Union"*, având ca rezultat noua firmă *"Atlas Turism"*, ce-a păgubit firma *"Eforie"* cu sute de milioane de dolari; 3. A declarat că n'are nici un ban depus în străinătate, în timp ce s'a dovedit c'a trimis la *"The Royal Bank of Scotland"*, 40 de ordine de plată în valută, în contul său şi al complicelor Mona de Freita, alias Mona Socec, şi Paulla Plazzotta, fugite din ţară şi căutate de INTERPOL.

Ministrul Justiţiei Valer Stoica a trimis o cerere Parlamentului, cerând ridicarea imunităţii deputatului Gabriel Bivolaru (PDSR) dar votul n'a obţinut două treimi.

(Notă: *"Gaby"* spune că-i nevinovat dar, până acum, dovezile de nevinovăţie le ţine la secret).

•••

SCRIITORII PREMIAŢI

Uniunea Scriitorilor a decernat premiile pe anul 1996: Ştefan Bănulescu, - literatură; Mircea Horia Simionescu - proza; Ştefan Augustin Doinaş - dramaturgie; Alex. Ştefănescu - publicistică-memorialistică.

Premiul scriitorilor din Basarabia a fost oferit lui Mihai Cimpio, pentru *"Istoria literaturii române din Basarabia"*.

•••

S'au mărit taxele la importul ţigărilor şi băuturilor alcoolice.

•••

În ajutorul populaţiei: guvernul va subvenţiona preţul gazelor naturale şi al energiei termice.

•••

"Dacia Felix", cunoscută în trecut pentru afacerile dubioase, a fost cumpărată de un grup de Americani.

•••

Bell Helicopter Textron a cumpărat 70% din acţiunile I.A.R., iar I.A.R. a primit o comandă de 96 de elicoptere de atac AH I RO.

•••

Din 1980 şi până acum, numărul copiilor a scăzut cu un milion.

•••

Dl. Marcel Ivan, fost preşedinte la Credit Bank, a primit dela Tribunal un *"cec"* de cinci ani închisoare. Alţi funcţionari au primit *"cec"*-uri de patru, trei şi doi ani.

•••

Un transport uriaş de droguri (2.022 kg.) venit din Grecia cu destinaţia Slovacia, a fost descoperit de vameşii români.

•••

Dela Ministerul comunicaţiilor: până în 1998 va exista un telefon public în fiecare sat.

•••

A apărut un nou săptămânal: *"Soluţia Şic"*.

•••

În toată ţara sunt 3.470.000 de maşini înmatriculate. 30% din ele se găsesc în Capitală şi judeţele: Cluj, Argeş, Constanţa şi Timiş.

•••

Un alt avion de vânătoare, MIG 21 (Fabricat de Ruşi, n.n.) s'a prăbuşit lângă Moineşti, judeţul Bacău. Pilotul a reuşit să se catapulteze.

•••

A murit doctorul Petrişor Groza, fiul fostului premier Petru Groza; printre îndoliaţi: Mia Groza, fiica şi Petru Roman, finul.

•••

"TAROM poate fi salvat" dela faliment doar sub administraţia unui străin, a declarat Sorin Dimitriu, preşedintele FPS.

•••

În Slovenia salariul mediu e $869, în Bulgaria de $56, iar în România de $92. Din 12 ţări din Europa de Sud-Est, România ocupă locul 11.

•••

A fost destituit Comisarul General al Gărzii Financiare, Gică Dănilă care, în loc de rămas bun, a declarat: *"Mafia nu poate fi ruptă de putere"*! Are dreptate.

•••

La Ambasada Franţei din Bucureşti, i s'a decernat artistului Ion Caramitru, Ministrul Culturii, titlul de *"Chevalier de l'Ordre des Artes et des Lettres"*.

•••

Pe lângă un împrumut de $550 milioane dela Banca Mondială, vom primi şi un împrumut de $400 milioane dela F.M.I.

•••

Se va restaura *"Coloana fără sfârşit"* a lui Constantin Brâncuşi.

•••

Se prevede graţierea colectivă a 5.800 de condamnaţi care n'au avut o sentinţă mai mare de doi ani. Nu ştim motivul: economic, sau se aşteaptă un nou contingent de puşcăriaşi?

•••

A apărut *"Naţional"*, un supra cotidian ce apare în acelaşi timp la Bucureşti, Timişoara, Cluj şi Iaşi. Tipărit în condiţii excelente şi scris de o echipă de ziarişti dela *"Evenimentul"*.

•••

Foştii proprietari din judeţele cedate Bulgariei în 1940, vor fi despăgubiţi.

•••

Nicolae Ulieru (55 ani), vorbăreţul oficial al SRI a fost pensionat.

•••

Un licean dintr'o mie consumă droguri. S'a avansat dela haşiş si marijuana la heroină şi cocainâ.

•••

Nava *"Călăraşi"* s'a scufundat în Oceanul Indian; din 21 de marinari, 20 au fost salvaţi.

•••

TAROM-ul e subvenţionat din buget, funcţionarii publici sunt plătiţi tot din buget, aşa că funcţionarii publici trebue să călătorească numai cu TAROM-ul.

•••

Începe sezonul de vânătoare. Ca să împuşti un urs, te costă 20 milioane lei.

•••

S'a tipărit, pentru prima dată cartea lui Soljeniţin, *"Arhipelagul Gulag"*.

•••

Pentru realizarea unui produs de $1.000, România consumă de două şi trei ori mai multă energie decât celelalte ţări din Europa.

•••

În şase luni, Fondul Proprietăţii de Stat (FPS) a mai vândut acţiunile a 778 societăţi.

•••

S'a deschis în Bucureşti, pe Bulevardul Magheru, primul restaurant *"KFC"* (Kentuckv Fried Chicken).

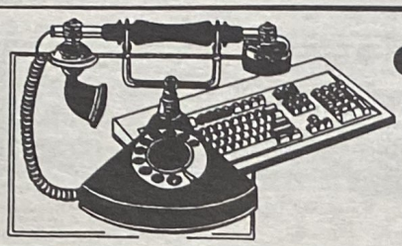

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

HONG KONG A REVENIT LA CHINA

Dependenţa britanică Hong Kong a revenit la China pe data de 1 Iulie, ca Regiune Administrativă Specială, conform Declaraţiei Comune Chino-Britanice semnată la 10 Decembrie 1984, după 23 de runde de negocieri ţinute între 1982 şi 1984. Ea nu este doar o insulă, cum am putea crede la prima vedere. Cea mai mare parte a acestui teritoriu este situată pe coasta de Sud-Est a Chinei, la Sud de provincia Guangdong, cuprinzând Peninsula Kowloon, aşa-zisele Noile Teritorii. Suprafaţa totală a teritoriului este de 1.076 km², dintre care insula Hong Kong deţine doar 75 km². Cea mai mare parte o formează Noile Teritorii, 945 km², din care face parte şi Insula Landau. Exista în zona marină peste 200 de insule.

Englezii au devenit interesaţi în privinţa Hong Kongului la începutul sec.19 pentru a îmbunătăţi condiţiile de negoţ de-a lungul coastei chineze, cât şi pentru a avea un punct naval de aprovizionare asemănător cu Singapore. Comerţul cu opiu care era foarte profitabil Englezilor, dar ilegal în China, a dus la Războiul Opiului, uşor câştigat de Anglia, care a ocupat insula Hong Kong în 1841. Peste un an s'a semnat Tratatul dela Nanking, care ceda definitiv insula, Angliei. În 1856 a început al Doilea Război al Opiului, câştigat tot aşa de uşor de Anglia, iar în 1861, prin Tratatul dela Tianjin aceasta a primit şi teritoriul de pe Peninsula Kowloon. În 1898, China a încheiat Marii Britanii Noile Teritorii, pe o durată de 99 de ani.

Insula Hong Kong, care este vizavi de Portul Victoria din Peninsula Kowloon este sediul guvernului şi centrul comercial. Până acum Hong Kongul a fost condus de un guvernator reprezentând Coroana britanică, care a condus guvernul şi a exercitat autoritatea civilă şi militară. El a prezidat asupra unui Consiliu Executiv format din 14 membri, cu care se consulta. Consiliul Legislativ, format din 60 de membri, a emis legi şi a supravegheat bugetul, fiind ales prin vot popular. Ultimul şi al 28-lea guvernator al Hong Kongului a fost Chris Patten, care a părăsit teritoriul pe data de 30 Iunie, puţin înaintea orei 24.

Tung Chee-hwa

Noul guvernator şi Consiliul Legislativ Provizoriu, din care mai mare parte a acestui teritoriu este situată pe coasta de Sud-Est a Chinei, la Sud de provincia Guangdong, cuprinzând Peninsula Kowloon, aşa-zisele Noile Teritorii. Suprafaţa totală a teritoriului este de 1.076 km², dintre care insula Hong Kong deţine doar 75 km². Cea mai mare parte o formează Noile Teritorii, 945 km², din care face parte şi Insula Landau. Exista în zona marină peste 200 de insule.

Englezii au devenit interesaţi în privinţa Hong Kongului la începutul sec.19 pentru a îmbunătăţi condiţiile de negoţ de-a lungul coastei chineze, cât şi pentru a avea un punct naval de aprovizionare asemănător cu Singapore. Comerţul cu opiu care era foarte profitabil Englezilor, dar ilegal în China, a dus la Războiul Opiului, uşor câştigat de Anglia, care a ocupat insula Hong Kong în 1841. Peste un an s'a semnat Tratatul dela Nanking, care ceda definitiv insula, Angliei. În 1856 a început al Doilea Război al Opiului, câştigat tot aşa de uşor de Anglia, iar în 1861, prin Tratatul dela Tianjin aceasta a primit şi teritoriul de pe Peninsula Kowloon. În 1898, China a încheiat Marii Britanii Noile Teritorii, pe o durată de 99 de ani.

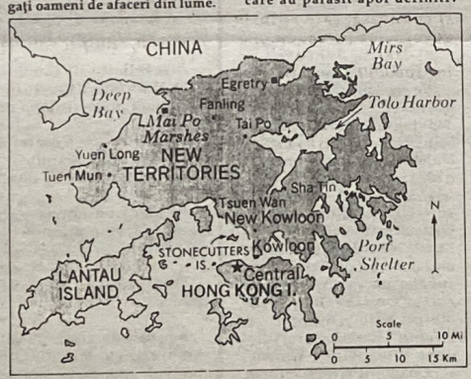

După cel de-al Doilea Război Mondial, Hong Kongul a căpătat repede statutul unui mare centru comercial al Orientului Îndepărtat. În urma instaurării regimului comunist în China, un mare număr de imigranţi au sosit în Hong Kong. Dacă în 1947, populaţia era de 1,8 milioane, astăzi ea a ajuns la 6,3 milioane. Populaţia este formată 98% din Chinezi, cu numai 25.000 de nativi britanici. Încă dela începutul deceniului mii de cetăţeni bogaţi şi bine educaţi din Hong Kong s'au mutat în ţări ca Australia, Statele Unite şi Canada, dar o parte s'au reîntors şi probabil că vor rămâne dacă condiţiile se vor menţine stabile. Învăţământul copiilor între 6-15 ani este gratuit, iar 90% din populaţie este alfabetizată.

Hong Kongul are una din cele mai importante poziţii economice mondiale. Aceasta se datorează în primul rând faptului că este situat la jumătatea drumului între Singapore şi Japonia, ca şi la răscrucea rutelor marine principale ale Pacificului de Vest. De asemenea, el a reprezentat poarta de intrare majoră şi de comerţ a Chinei, care a utilizat Hong Kongul ca principala sa legătură cu economia mondială. Peste 60% din investiţiile externe în China vin din Hong Kong, care aduce Chinei peste 20% din produsul naţional brut (China: 845,2 miliarde dolari; Hong Kong: 155,5 miliarde). Produsul naţional pe cap de locuitor este de 24.639 de dolari (M. Britanie: 18.700; SUA: 26.434). Hong Kongul are o bogată industrie de îmbrăcăminte, textile, jucării, materiale plastice, electronică şi ceasuri şi este unul din centrele comerciale cele mai active din lume. Hong Kong a reuşit cu succes să menţină în echilibru exportul cu importul. Multe din exporturile sale sunt de fapt reexporturi, produse care sunt fabricate în China, Japonia, Taiwan, Statele Unite şi Coreea de Sud, dar distribuite prin Hong Kong. În Declaraţia Comună Chino-Britanică semnată în 1984 se stipulează că Hong Kongul este o Regiune Administrativă Specială care va continua să utilizeze aceeaşi monedă valutară (dolarul Hong Kong, 7,8/1 faţă de dolarul SUA) timp de încă 50 de ani.

În China, pentru a sărbători evenimentul, s'au făcut pregătiri speciale. Încă cu doi ani în urmă, în faţa Pieţii Tiananmen a fost instalat un mare ceas electronic care a făcut numerotarea inversă a zilelor şi secundelor până la ora 24 a zilei de 30 Iunie, când în mod oficial, Hong Kong a revenit la China. Peste 60.000 de participanţi au prezentat programe de dansuri în după amiaza zilei de 30 Iunie până la miezul nopţii. Seara, pe Stadionul Muncitorilor din Beijing, pe cinci scene separate, mii de actori costumaţi, au făcut repetiţii zilnice de câteva luni şi au prezentat programe speciale.

La Hong Kong, în seara zilei de 30 Iunie, a avut loc ceremonia de adio a administraţiei britanice, care a inclus cuvântul de rămas bun al guvernatorului Patten, ca şi parada militară cu tradiţionalele fanfare ale trupelor care au părăsit apoi definitiv Hong Kongul.

La ora 21, au sosit 509 de soldaţi chinezi, care vor face parte din trupele speciale de menţinere a ordinei ale Armatei Populare de Eliberare. După câteva ore au sosit alţi 4.000 care s'au cantonat în fostele barăci ale armatei britanice.

Ceremonia oficială de predare a Hong Kongului dela 1 Iulie, a avut loc în faţa a 4.000 de invitaţi, printre care Preşedintele Chinei Jiang Zemin şi Prim-ministrul Li Peng. La ora 23.30, Prinţul Charles a prezentat mesajul de adio al Reginei Elisabeta II. Câteva secunde înainte de ora 24, steagul M. Britanii a fost coborît, iar în locul lui s'a ridicat steagul Chinei şi noul drapel al Hong Kongului. Din delegaţia M. Britanii au făcut parte Prinţul Charles, Primul-ministru Tony Blair şi Ministrul de Externe Robin Cook. Din cauza faptului că Beijingul a hotărît să facă parte din continuarea ceremoniei, depunerea jurământului guvernatorului Tung şi a noului Consiliu Legislativ Provizoriu, ales mai mult de China, în locul Consiliului Legislativ ales prin vot popular, unii reprezentanţi occidentali au hotărît să boicoteze această parte a ceremoniei.

În privinţa viitorului, Hong Kongului, Deng Xiao Ping a asigurat că se va aplica formula *"o ţară două sisteme"*, promisiune repetată şi de Jiang Zemin în cuvântarea sa dela ceremonia de retrocedare a Hong Kongului şi ulterior de guvernatorul Tung.

SUMMIT-UL CELOR "OPT", O NOUĂ CONCESIE

Nu au trecut decât trei luni dela întâlnirea Clinton-Elţin dela Helsinki şi încep să răsară pe rând compromisurile şi cedările pe care le-a făcut Preşedintele american Ruşilor. Dacă la Yalta în 1944 Franklin D. Roosevelt a fost îmbrobodit de Iosif Stalin şi *"Frank"* s'a lăsat înşelat de *"Joe"*, căruia i-a cedat practic jumătate din Europa, acum aistăm la aceiaşi tragicomedie dintre *"Bill"* şi *"Boris"*.

Pentru a atenua mărâielile Ruşilor şi a răsplăti pe Boris Elţin că a fost *"înţelegător"* pentru o extindere NATO (aproape sigur numai limitată), şi a continuat reformele acasă, preşedintele american a decis cu dela sine putere să includă în rândul celor mai industrializate stat din lume şi pe Rusia, cu economia ei dezastruoasă şi o industrie hodorogită şi depăşită. Această manevră a îngrijorat în primul rând Japonia care susţine că aducerea Rusiei în rândurile celor mai industrializate ţări din lume va degrada importanţa economică a şedinţelor anuale ale acestei grupări.

Astfel, la Denver (20-22 Iunie) al 23-lea summit G-7 a devenit *"summitul celor opt"*. Preşedintele Clinton a declarat fericit şi triumfător: *"Rusia este acum deplin inclusă. Este pentru prima dată când avem o întâlnire în care Ruşii participă dela început până la sfârşit."* După cum se ştie, Elţin a fost invitat în ultimii doi ani din curtoazie, să participe numai la o parte a şedinţelor G-7, fără ca Rusia să fie membră a acestui puternic grup mondial. Bill Clinton i-a mai oferit lui Boris alte două prăjiturele. Astfel, el a promis că Rusia va intra anul viitor în Organizaţia Mondială de Comerţ, ceea ce va facilita exporturile sale prin scăderea tarifelor puse asupra bunurilor ruseşti. A doua prăjiturică din care Ruşii se vor putea înfrupta chiar până la sfârşitul acestui an, este intrarea în Clubul Parisului, un grup de elită format din 18 ţări bogate, care negociază plata datoriilor ţărilor în curs de dezvoltare. Astfel Rusia va putea colecta câteva din datoriile în valoare de 120 miliarde dolari pe care unele ţări în curs de dezvoltare le datorează Moscovei din perioada războiului rece. Secretarul de Stat al Trezoreriei (Ministerul de Finanţe american) Lawrence H. Summers a declarat: *"Într'un sens, acest lucru marchează sfârşitul financiar al războiului rece. El reflectă scopul noastre de a aduce Rusia în comunitatea internaţională, care a fost ţinta noastră de mai mulţi ani de zile"*.

Tony Blair, R. Hashimoto, H. Kohl, B. Elţin, Bill Clinton, J. Chirac, J., Chretien, Romano Prodi

Summitul dela Denver a dat un comunicat final de 18 pagini, care arată că acum grupul a părăsit tradiţia sa economică, angrenându-se mai mult în cea politică. Astfel s'a cerut Chinei să păstreze libertăţile civile în Hong Kong după retrocedare şi să ţină alegeri libere pentru noua legislatură. S'a subliniat din nou nevoia de colaborare pentru stârpirea crimei şi a terorismului.

Mai interesante par problemele în care Statele Unite au avut dezacorduri cu ceilalţi participanţi. Astfel a continuat dezacordul dintre Preşedintele Clinton pe deoparte şi Preşedintele Chirac şi Premierul italian Romano Prodi pe cealaltă parte, în privinţa extinderii NATO. Clinton, probabil conform promisiunilor făcute lui Elţin la Helsinki, este ferm pe poziţia includerii în primul val a numai trei ţări. Franţa şi Italia vor şi introducerea României şi Sloveniei în această etapă care pare să fie şi ultima. După cum se ştie a deranjat atitudinea Statelor Unite care la Bruxělles, fără să ţină seama de majoritatea celorlalţi reprezentanţi NATO a hotărît ferm că nu vor fi invitate decât trei ţări în aşă-zisa primă rundă de noi membri. *"Când, exact, au trecut Americanii dela îndrumare la hegemonie?"*, a întrebat un oficial francez. Decizia finală se va lua la Madrid pe 7-8 Iulie.

Statele Unite au fost criticate de ţările europene şi pentru faptul că au refuzat până acum să ia măsuri mai energice pentru protejarea mediului înconjurător, prin reducerea poluării cu bioxid de carbon şi alte gaze care crează un îngrijorător efect de seră din ce în ce mai resimţit. Europenii consideră America, cea mai mare sursă de poluare şi cer standardul de reducere de 15% faţă de nivelul din 1990, până în 2010. Congresul american presează să nu se facă nimic care ar impune noi cheltuieli pentru industria grea.

Au existat oarecum dezacorduri şi în privinţa Orientului Mijlociu, în care Americanii se complac în a nu întreprinde nimic, respingând propunerea Franţei şi a altor lideri ca să intervină pentru a aduce pe Palestinieni şi Israelieni la masa tratativelor.

CLINTON A DECIS: "NUMAI TREI"

Cu numai câteva zile înainte de începerea conferinţei NATO dela Madrid, Preşedintele Clinton s'a declarat categoric pentru invitarea în prima rundă a organizaţiei numai a trei ţări, Cehia, Polonia şi Ungaria şi nu şi a României şi Sloveniei, probabil conform unor compromisuri şi concesii făcute de Clinton lui Elţin la Helsinki. *"Să le dăm câţiva ani ca să-şi stabilizeze democraţia şi să-şi dezvolte economia şi pe urmă să mai vedem"*, a declarat preşedintele. El a spus că România a păşit de-abia de mai puţin de un an în mod ferm pe calea democraţiei şi a economiei libere. Opoziţia Statelor Unite s'a văzut încă mai dinainte.

Astfel, reprezentanţii NATO s'au întâlnit pe data de 12 Iunie la Bruxělles ca să discute problema viitoarelor admiteri în organizaţie. Ministrul Apărării Statelor Unite, William Cohen, a surprins pe ceilalţi membri când a declarat că guvernul american a hotărît definitiv să fie invitate în organizaţie numai trei noi membre (Polonia, Cehia şi Ungaria) şi nu cinci, cum au propus majoritatea reprezentanţilor, incluzând România şi Slovenia în primul grup. El a spus că deşi s'au făcut progrese în ultimul timp în ceea ce priveşte democraţia, este nevoie de un termen mai lung pentru a se ajunge la condiţiile de admitere. El a respins din nou cererea Franţei ca sectorul sudic al alianţei să fie comandat de un general european.

După două zile dela declaraţiile lui Cohen, Primul-ministru al Canadei Jean Chretien, Preşedintele Frantei Jacques Chirac şi Cancelarul Germaniei Helmut Kohl au făcut cunoscut că vor susţine candidatura României şi Sloveniei, cu toate obiecţiile americane şi că nu consideră problema încheiată înainte de întâlnirea la vârf dela Madrid. Se pare că motivul principal al opoziţiei lui Clinton este teama ca nu va obţine în senat cele două treimi necesare pentru ratificare, din cauza opoziţiei pentru noile cheltuieli necesare extinderii NATO, care ar depăşi cifra de 30 miliarde dolari. Mai există şi grupuri de fricoşi care intervin împotriva extinderii pentru a nu supăra pe Ruşi şi a crea astfel tensiuni ca în perioada războiului rece.

Primul-minisru român Victor Ciorbea a fost la Washington unde a întâlnit pe Vicepreşedintele Al Gore, Secretarul de Stat Madeleine Albright, Secretarul Apărării William Cohen şi o serie de senatori, pentru a pleda cauza României. *"Avem o datorie faţă de noi înşine, pentru poporul nostru şi pentru ţările care ne sprijină, ca să luptăm până la capăt. Nu uităm şi nu putem ierta faptul că am aşteptat pe Americani în România mai bine de 50 de ani. Cred că a sosit momentul ca acest vis şi dorinţă a poporului român să devină o realitate"*, a declarat premierul român.

Preşedintele Clinton şi Secretarul de Stat Madeleine Albright au anunţat că vor face o vizită în Polonia şi România, imediat după întâlnirea dela Madrid.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

NOUA ORDINE

-II-

——Vasile VRÂNCEANU——

Încă din cele mai vechi timpuri, viaţa socială era orânduită prin legi. Codul Hammurabi (1750 A.C.), Legislaţia Solou (sec. VI A.C.), Dreptul Roman, Codul justinian, Codul Civil al lui Napoleon ca şi următoarele legi inspirate din cele precedente, reglementau numai raporturile dintre oameni, dintre oameni şi formele social-politice constituite nu şi relaţiile dintre popoare, ţări, state diferite, limitate în timp, localizate în spaţiu geografic, care puteau fi anulate de semnatari după voie şi împrejurări. Mii de ani, interese, ambiţii de cuceriri au aruncat omenirea în războaie distrugătoare.

Conflagraţiile apocaliptice din prima jumătate a secolului 20 - declarat secolul naţionalităţilor - au evidenţiat necesitatea urgentă, imperativă a unei *"noi ordini"*, o ordine universală pentru a se asigura pacea atât de mult dorită.

Liga Naţiunilor, întruchiparea *"Noii Ordine"* după Primul Război Mondial, a eşuat şi prin izolarea Americii de conflictele, de certurile europene şi prin viciile de fond, care i-au surpat temelia. Din Liga Naţiunilor a rămas o experienţă, o arhivă, o amintire şi un palat la Geneva.

"Noua Ordine" a lui Hitler, *"Ordinea comunistă"* a lui Stalin - absurde şi inumane - s'au încheiat cu dezastre şi pentru Germania şi pentru Uniunea Sovietică, ba chiar şi pentru alţii.

Chiar dacă acum pe ici, pe colo mai sunt încă erori locale aducătoare de suferinţe şi mizerie, lumea civilizată s'a săturat de sânge şi moarte. Numai în ultimul război mondial 60 milioane de morţi, imense cimitire, unele risipite prin stepe şi păduri, pe fundul mărilor şi oceanelor.

Omenirea, în unanimitate, vrea pace, linişte, ordine. *"O nouă ordine în lume"*. Războiul sabiei, ca mijloc de rezolvare a litigiilor dintre state, a fost înlocuit cu războiul economic. Dictatura imperatorului - oricare ar fi fost - înlocuită cu dictatura banului: *"Manifestatea Sa Aurul"*.

În confruntarea dintre ŢTUN şi AUR, învingător a fost bancherul, stăpânul aurului. Acum bancherul hotărăşte, politicianul, generalul se conformează. N'o fac? Sunt schimbaţi.

Benjamin Disraeli, politician englez, înnobilat cu Rangul de Conte de Beaconsfield pentru serviciile aduse poporului şi Imperiului Britanic a afirmat clar şi conchis: *"Lumea este guvernată de personagii foarte diferite de acelea pe care şi le închipuie cei care nu sunt în culise"*.

Publicaţia *"The Spotlight"* (Vol.XXI, Nr.11) informează că la 27 Septembrie 1995 se proiectase la San Francisco un forum cu personalităţi alese pentru a considera cum să fie guvernată *"Noua Ordine a Lumii"*.

Şi tot *"Spotlight"* evidenţiază că la Baden-Baden, în Germania, în anul 1991 - deci cu un an înainte de alegerile prezidenţiale din 1992 - o adunare secretă la nivel înalt a Grupului Bilderberg a selectat pe Bill Clinton - prezent la acea adunare - pentru postul de Preşedinte al Statelor Unite ale Americii.

Poporul american l-a votat în Noembrie 1992.

A spus Disraeli un *"Adevăr"*? Cine sunt înţelepţii care hotărăsc *"Noua Ordine"*?

"Noua Ordine" are de rezolvat probleme acute, fierbinţi, urgente: agresiunea; proliferarea armelor atomice, creşterea alarmantă a populaţiei, sărăcia şi foamea - în ţări bogate, oamenii sunt săraci şi flămânzi - sănătatea publică a mediului, a apei şi a aerului.

Pentru rezolvarea lor este nevoie de *"Pace şi Ordine"* pe toate continentele, Pace şi ordine bazată pe *"Dreptate şi Lege"*.

În Estul Europei - timp de 400 de ani Rusia a fost principalul permanent agresor; lozinca sovietică: *"Din tunuri să facem pluguri"* s'a dovedit a fi o gogoaşă propagandistică.

Rusia regimului comunist - prăbuşit prin propriile lui erezii şi păcate - este încă puternică. Ţara e bogată în resurse naturale, are o populaţie numeroasă, mai bine educată ca sub regimul ţarist. Ce e grav, periculos, este că posedă un bogat arsenal nuclear. Parlamentul rus încă n'a ratificat tratatul de limitare a armamentelor încheiat cu USA. Obiectivele, pretenţiile ruseşti nu se încadrează într'o ordine universală bazată pe lege şi dreptate.

În 1905, Gobineau a emis teoria *"Pericolului galben"*. Avertismentul său a fost ignorat, uitat. După 90 de ani, China - ţară cu 1.200 milioane de locuitori - cca. 1/3 din populaţia globului, cu o creştere anuală de încă 14 milioane - a readus în atenţia lumii problema semnalată de Gobineau.

O alianţă între Rusia şi China poate fi un pericol major pentru *"Noua ordine"*.

De aceea, Vestul tratează pe succesorii URSS-ului cu mănuşi, cu concesii, concesii pe spinarea ţărilor mici.

În Europa - prea multă vreme teatrul unor repetate războaie - s'au creat în alianţă cu USA premisele pentru *"Unificarea Europei"*, preambul la *"Noua Ordine"*: Piaţa Comună, Comunitatea Europeană, NATO, Parteneriatul pentru Pace şi Securitate.

Este înţelept ca ţările mici, între ele şi ţara noastră, să dorească, să ceară a se adăposti sub acoperişul puternic al NATO-ului. Încorporarea României în NATO nu este o povară pentru această organizaţie, ci dimpotrivă, prin poziţia sa strategică, prin nivelul pregătirii ostaşului român, este, fără exagerare o achiziţie de valoare, un *"asset"* cu un termen american. România face parte organică din Europa, geografic, istoric, cultural, moral.

Condiţiile cerute pentru a fi acceptat în NATO implică şi consecinţe neplăcute, neconvenabile. Preşedintele României a avertizat - ştim, cu inima strânsă - că vom fi siliţi să facem şi *"sacrificii istorice"*.

România a fost întregită în hotarele ei istorice şi etnice sub doi regi mari: Carol I şi Ferdinand I. Sub un rege ticălos - Carol II - trupul armonios al ţării noastre a fost ciuntit şi 3 milioane de Români au intrat sub stăpânire străină, tiranică, mai odioasă decât cea dinainte de Marea Unire, dar chiar aşa ticălos cum era, Carol II şi guvernul său, n'au recunoscut *"De Jure"* noua răpire a Basarabiei şi Bucovinei de Nord. Au retras administraţia sub ameninţarea forţei pentru a evita un război, în care ne-am fi aflat în inferioritate. ATÂT! Nu recunoaştere.

În 1997, Adrian Severin, Ministru de Externe, a acceptat hotarul nedrept cu Ucraina prin tratat diplomatic.

Sute de ani strămoşii Românilor - printre ei desigur şi strămunii D-lui Emil Constantinescu - au apărat hotarul pe Nistru, dela Mare la Hotin. Mă îndoiesc că printre ei erau cumva şi strămoşi de ai D-lui Severin, dar sunt sigur că pe acela n'a fost nici unul din cei ai D-lui Petre Roman, decât în trecere spre şi dela Moscova.

În Ungaria s'au produs manifestaţii şi proteste vehemente împotriva achiziţionării de pământ de către străini, fie prin cumpărare, fie prin arendare pe termen lung, fie prin eludarea legilor.

În România Senatul, prezidat de Dl. Petre Roman, a votat o lege pe baza căreia investitorii străini pot cumpăra pământ, nu cu traista, cu sacul, ci cu hectarul, cu moşia.

Sunt vizate unele foste întreprinderi agricole de stat - IAS-uri, constiutite sub regimul comunist din proprietăţile confiscate dela proprietarii mici, mijlocii şi moşieri.

Românii nu le pot cumpăra pentrucă n'au bani nici pentru plata pământului, nici pentru utilajele necesare cultivării lui. Şi Românii şi Ţara au fost sărăciţi în cei 40 de ani sub regim comunist ca şi în cei 7 ani sub regimul I. Iliescu, cu Romanii şi Văcăroii săi. Cei câţiva îmbogăţiţi prin fraude şi corupţie sub şi de regimul I. Iliescu - au alte obiective, alte preocupări.

Creditul cu dobânzi de 130-200% pe an este un atentat la libertatea, la independenţa economică a debitorilor, o sinucidere.

Dl. Ciumara, Ministru de Finanţe, o minte luminată şi curajoasă, care a lipsit guvernelor precedente, a avertizat că dobânzile la împrumuturile externe vor adăuga sarcini noi la greutăţile deja existente. Sfătuieşte la moderaţie.

Prin investiţii străine, investitorii devin implicit proprietari în întreprinderile pe care le finanţează.

Trebue să nu uităm că în anii 1925-1940 economia românească nu era românească, ci aveau pământul în datorii crescânde la bănci, statul avea numai apele, drumurile, pădurea fără lemnul ei, calea ferată, instituţiile publice şi armata.

Avem acum ogor străbun de vânzare? Cine-l vinde? Cine-l cumpără?

Cine stăpâneşte pământul, stăpâneşte ţara.

N'avem nici suflet, nici ţară de înstrăinat. ***Nimănuia Cu nici un preţ Niciodată.***

Pământul nu e numai al nostru. Este al copiilor, al nepoţilor noştri. Este temelia ţării.

În ultimile zile s'a comunicat public că România a fost scoasă din cursa pentru NATO. Nu va fi invitată la Madrid în Iulie. I s'au dat promisiuni şi condoleanţe.

Vom afla peste ani că acceptarea României în NATO a fost blocată din culise sau târguită cu Boris Elţin?

D. Disraeli, ***"Earl Beaconsfield"*** a spus un adevăr valabil şi în zilele noastre.

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

EFEMERIDE

EUROZONELE

Oricum am privi, Tratatul cu Ucraina tot o inutilă capitulare necondiţionată rămâne.

Ceea ce pare curios, este faptul că acest tratat este susţinut în egală măsură şi de opoziţia comunistă din trupa lui Iliescu, cei care acum şapte ani nu conteneau cu lozinca *"Nu ne vindem ţara"*.

Basmul cu intrarea în NATO care vrea să justifice acest tratat, este bun doar de adormit copiii. Putea România să intre sau să nu intre în NATO, fără acest păgubos tratat. În definitiv, de cine se teme acum România că ar fi atacată? De Ruşi? I-am avut în ţară din 1944 şi dacă voiau ne anexau în întregime ţara şi nici o putere apuseană n'ar fi sacrificat un soldat pentru a ne apăra. Au lucrat mult mai *"ştiinţific"* şi au obţinut rezultate mai bune. Ne-au ocupat nu cu armata lor, ci cu cetăţeni români - străini de neam dar şi neaoşi - care le-au fost mai fideli decât ciolovecii puşi pe votcă şi guleai.

Ruşii au acum problemele lor, dar cu cârjele pe care i le dă Occidentul şi NATO se ţin pe picioare şi în curând vor fi înzdrăveniţi cu nişte vitamine *"Made in USA"*. După aceea vor trece la *"construirea capitalismului"*.

Ucrainenii sunt încă ameţiţi de bucuria independenţei căpătată după cutremurul care a dărâmat urssul şi nu le ajungi cu prăjina la nas de fudulie. Pentru aceasta, nu era nevoie să ne grăbim să semnăm un tratat cu ei, ci era necesară o lungă perioadă de statu-quo, pentru a fi testaţi de evenimente, în evoluţia lor. De ce nu s'a aşteptat rezultatul diferendului pe care îl au cu Ruşii în problema Crimeii? Isteria NATO, în care au fost împinşi Românii, a fost atu-ul de care s'au folosit Ucrainenii la tratative.

O anecdotă amară care circulă recent, spune că, gelos pe succesul Ucrainenilor, Arpad Goencz l-ar fi întrebat de Leonid Kucima: *"Cum aţi reuşit să-i păcăliţi pe Români să semneze acest tratat?"* la care Kucima ar fi răspuns *"Prin cultură"*. *"Cum adică?"* a întrebat Goencz. *"Noi* - a răspuns Kucima - *pe lângă Mioriţa Românilor am studiat şi literatura lor şi acolo am găsit o poezie scrisă de un Român în care spunea: "Fie-a voastră'ntreagă ţară, / şi de cereţi, vă mai dăm, / numai daţi-ne voi graiul / Neamului..."*

Am stat noi şi am cugetat şi când a fost să ne întâlnim la tratative cu Adrian Severin, i-am spus că noi le dăm şi le garantăm "graiul" şi de comun acord am semnat tratatul. Păcat - a mai spus Kucima - *că Molotov nu cunoştea literatura română, că aveam acum întreaga Bucovină. Poetul de care am pomenit este din Transilvania* - a mai spus Kucima. *Cum de n'aţi ştiut?"*...

Tratatul cu Ucraina s'a semnat şi parlamentarii care au fost întrebaţi despre el, vorbesc la superlativ, ca şi când am obţinut o mare victorie. Vom vedea rezultatul la ratificare. Ceea ce aduce nou acest tratat, este crearea Euroregiunilor sau Eurozonelor.

În cadrul Articolului 8 din tratat, Părţile contractante vor colabora la crearea a două eurozone: *"Prutul de Sus"* şi *"Dunărea de Jos"*.

Cum vor fi create şi cum vor funcţiona aceste eurozone, încă nu se spune nimic, sau nu ştiu nici Părţile contractante.

Se pare că *"Eurozonaţii"* din Prutul de Sus vor fi cetăţenii care se nasc Români, trăiesc Ucraineni şi mor Polonezi. Cei din Dunărea de Jos se nasc Români, trăiesc Ucraineni şi mor Găgăuţi. Cu numele deja ajunşi în Europa înaintea altora, Eurozonaţii speră să aibă acces la Eurodolarii tipăriţi deja, dar ţinuţi la copt, la care nu au acces nici toate ţările din Comunitatea Europeană.

Eurozonaţii vor fi nişte privilegiaţi. Căsătoria cu o Eurozonată te aruncă direct în Europa, chit că te găseşti în Europa dela începuturilor, dar alta este când îţi prezinţi soţia *"Eurozonată"* sau când femeile spun, ca să le facă în ciudă colegelor: *"Ştii, mă căsătoresc cu un Eurozonat"*.

Ce de limbi scâlcite la bietele bunici, până să pronunţe noul întrat în familie, dar face.

Nu ştim dacă Eurozonele vor adera sau nu la NATO, sau de pe poziţia lor de privilegiaţi vor spune: *"Mai daţi-o dracului cu NATO ăsta, că am văzut ce a păţit România"*.

Impresionat de *"puterea"* lobby-ului românesc, organizat de ciracii securisto-sereişti, Preşedintele Clinton a decis să sprijine doar Polonia, Ungaria şi Cehia, la intrarea în NATO. *"Poziţia Statelor Unite este fermă"*, a declarat în acest McCurry, purtătorul de cuvânt al Casei Albe.

Infiltraţii dezagregării Exilului Românesc, au început campania de reeducare a Românilor din Lumea Liberă, prin posturile de televiziune în limba română.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

A ÎNCEPUT ÎNSENINAREA VIEŢII POLITICE DIN ROMÂNIA

Ion BOIERU

După învolburarea de nori pe care au produs-o schimbările politice din Noembrie 1996, şi odată cu ele fenomenul de tranziţie, cerul României a început să se însenineze. Aşa m'a încredinţat un prieten pe care l-am întâlnit la întretăiere de drumuri, într'un aeroport.

Toată înseninarea a început odată cu dezbaterile Parlamentului în legătură cu prezentarea raportului, pe care l-a citit Primul ministru Victor Ciorbea, desemnând o parte din realizările făcute până acum, precum şi planurile definite ale acţiunilor viitoare pentru reformele care au fost adoptate de guvern şi urmează să fie puse în aplicare, după ce au fost articulate şi chibzuite în structura lor. Firește că în condiţiile actuale guvernul nu putea să realizeze mai mult, căci venirea lui după alegeri a găsit starea haotică pe care a lăsat-o nomenclatura lui Iliescu şi trebuia pusă o ordine în părţile esenţiale ale diferitelor sectoare ale vieţii sociale, adică *"peste tot"*, deoarece totul era în stare de vraişte.

Din această cauză, adică deoarece guvernul nu pusese încă în aplicare măsurile necesare de redresare a ţării, acest lucru apărea ca o *"ezitare"*, care i-a supărat îndeosebi pe cei din Opoziţie şi le-a dat apă la moară, încât au deschis un atac violent împotriva *"nepricepe-rilor"* acelora din guvern şi au cerut chiar demisia lui. Mai concret, au prezentat Parlamentului două moţiuni de cenzură, pe care sperau ca Parlamentul să le voteze şi deci guvernul să plece.

Dezbaterile care au avut loc au fost animate şi cu multă acuitate, dar în toate acestea a excelat răspunsul ferm şi de o frumoasă cuprindere a Primului ministru, care n'a ezitat deloc să pună la punct lucrurile. Adică a vorbit cu claritate şi cu o logică care nu puteau fi înfrânte. Ciorbea a explicat motivele pentru care nu s'a putut trece la îndeplinirea unor reforme generale mai devreme, pentrucă nu vroia ca guvernul să se grăbească şi să repete greşelile grave ale guvernărilor trecute, care au jecmânit, nu au guvernat această ţară. Întâi trebuiau identificate sectoarele de urgenţă şi problemele de bază, cu indexul corectivelor, ca ţara să adopte un plan cât mai complet şi sănătos de refacere şi, numai după aceea, urma să se treacă la acţiune şi să se aplice planurile şi programele pe temeiul cărora era necesar să se facă viitoarele reforme generale.

Cuvântarea lui Ciorbea în faţa Parlamentului a fost o pildă de autenticitate politică, de guvernare, de responsabilitate fără rezerve în faţa naţiunii. Unde aţi fost voi până acum şi ce aţi făcut, ce aţi realizat în cei 6-7 ani de guvernare, afară de ruinări, de planuri fictive şi fără nici o realizare majoră în viaţa ţării noastre? De unde aveţi curajul de a ne da lecţii, nouă, celor care am înfăptuit într'un timp atât de scurt o serie întreagă de acte legislative prin care să corectăm aberaţiile voastre şi să deschidem căi noi de orientare şi de înfăptuiri solide şi serioase pentru ţară şi pentru viitorul ei. Voi nu aveţi cu ce să ne impresionaţi din guvernările voastre, pentrucă nu aţi făcut absolut nimic constructiv, care să rămână.

Din partea lui Iliescu au vorbit câţiva deputaţi şi senatori. Senatorul Coşea, de exemplu, a făcut notă distonantă şi a declarat că apreciază părţile bune ale programului lui Ciorbea şi ale guvernului şi a vorbit cu multă decenţă, inclusiv cu respect pentru principiul actului de guvernare, ca responsabil pentru soarta ţării în momentul în care se desfăşoară juridic şi politic fiinţarea guvernării.

Ceilalţi vorbitori ai nomenclaturii lui Iliescu, inclusiv Iliescu însuşi, au demonstrat prin intervenţiile lor o mediocritate subliniată şi o vădită amărăciune că au pierdut *"puterea"*. Este nefiresc să se aştepte dela noul guvern să rezolve dificultăţile pe care le-a întâmpinat după Noembrie 1996 în societatea românească, după o *"ne-guvernare"* organizată a nomenclaturii lui Iliescu. Întreg sistemul lui Iliescu era o acumulare de *"pretinse"* proiecte, care erau în realitate planuri ascunse cu obiective nemărturisite, ce nu aveau nimic de-a face cu starea de lucruri din România. Şi, absolut toate aceste planuri statale erau inefective, nu dădeau roade de nici un fel. Adică a fost o guvernare care n'a fost guvernare, ci un talmeş-balmeş de fantezeii ideologice şi politice.

Votul Parlamentului a fost zdrobitor în favoarea Primului ministru şi deci moţiunile de cenzură au căzut.

AJUTĂ-TE SINGUR, ŞI NATO TE VA AJUTA

Nic COLDAN

Necuprinderea României în *"primul val"* al lărgirii Pactului nord-atlantic, mai ales ca urmare a unei decizii luate, pentru motive, desigur, întemeiate, de Administraţia americană, tinde să ia proporţiile unei tragedii naţionale. Stare de spirit alimentată, în principal, cam de aceleaşi surse binecunoscute.

Fără îndoială, absenţa unei *"umbrele"* precum cea a NATO, poate crea destul stress într'o ţară, şi într'o populaţie care trece dintr'un şoc în altul. Dar să nu exagerăm.

Unul din principalele argumente vehiculate în favoarea intrării României în Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord a fost - şi este, în continuare - acela că, rămasă pe dinafară, ţara ar reintra la iuţeală în sfera de atracţie a Rusiei. Chiar aşa să fie?

Mai întâi Rusia, chiar primită în *"Grupul celor şapte"*, devenit *"al celor opt"*, ca să aibă şi Elţin cu ce se lăuda în faţa electoratului, mai are mult până să poată reprezenta un pol de atracţie - economic, politic, militar, cum doriţi Dumneavoastră - câtă vreme cerşeşte şi bretele ca să nu-i cadă pantalonii rămaşi prea largi...

Apoi, şi ăsta-i lucrul cel mai important, ***ce-ar căuta România sub aripa Rusiei?*** Ca să se apere, de cine? De Americani, cu care, spre deosebire de Nemţi şi de Japonezi, a pierdut şi războiul şi pacea? De Nemţi, care ar veni peste România doar plătiţi de cineva? Păi de ăştia se teme România?

România se teme, cel puţin aşa spun şi guvernanţii şi opoziţia, de Ruşi. De *"influenţa Moscovei"*. Şi cine-i opreşte pe guvernanţii României să ia toate măsurile spre a frâna, sau împiedica influenţa Moscovei? Lucrul s'a făcut cu deplin succes între cele două războaie mondiale, fără nici un NATO.

Totul este să vrei. Adică să manifeşti voinţa politică potrivită.

Şi să nu mai umbli după alibiuri...

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL ?

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

DIRECTORUL SRI A FURAT DE-A RUPT

La 9 Aprilie, anul curent, cotidianul *"ZIUA"* prezenta dezvăluiri în legătură cu *"căsuţa"*, cum însuşi o numeşte, a D-lui Virgil Măgureanu, sub titlul de mai sus. Dezvăluiri interesante, dar totodată şocante, pentru un om de statura D-lui Măgureanu, *"directorul celui mai important serviciu de informaţii din ţară"* cum scrie ziarul, *"Căsuţa"*, *"este evaluată la 250.000 mii de dolari"*. Numai că această casă a fost construită *"ilegal"* şi din banii statului. *"Pentru ca un cetăţean al României să-şi construiască o casă are nevoie, afară de bani, de o autorizaţie dela Primăria satului, comunei sau oraşului în care se află terenul pe care urmează să clădească... Directorul SRI a hotărît să nu respecte legea..."*

Măgureanu, care pe acea vreme era încă tare şi mare, şi-o fi spus că legea e numai pentru proştii de Români, nu pentru oameni de teapa lui. Şi aşa se face că a contravenit legii şi a devenit obiect al cercetării ziariştilor. Căzând pe mâini bune şi neiertătoare ca acelea ale directorului ziarului Sorin Roşca Stănescu şi a echipei lui.

"Căsuţa" D-lui Măgureanu nu era nici pe departe *"căsuţă"* şi era un adevărat... *"căsoi"*.

Constructorului casei, firma DECOSTAR, i-a fost înscenat un dosar, iar patronul ei a fost condamnat la doi ani puşcărie.

Subliniem că pentru instalaţia de apă, statul român a plătit 814 milioane lei...

Pe vremea tinereţii noastre, a acuza pe cineva că a furat, însemna că respectivul era făcut hoţ. Şi hoţii stăteau binişor la răcoare.

La 11 Aprilie, în numărul 855, tot în cotidianul *"ZIUA"*, cu litere de o şchioapă, un alt articol: *AFARĂ CU MĂGUREANU*, iar în paginile 8-9 se publică scrisoarea deschisă prin care se cerea înlăturarea lui Măgureanu din postul de director al Serviciului Român de Informaţii: ***"Scrisoarea face un rechizitoriu amplu şi documentat al activităţilor subterane ale capului serviciului secret... Directorul SRI şi-a pus numele pe un document destinat lobby-ului românesc din SUA. ... Spionajul român a trimis Moscovei planurile militare ale NATO pe următorii 20 de ani. El, Măgureanu l-a atacat pe generalul Pacepa în mod mai josnic decât Securitatea... De lobby-ul românesc în USA se ocupă un odios securist. (Editorul publicaţiei "Dreptatea" tipărit în USA de Dl. Dean Milhovan, un vechi colaborator al regimului nicolae ceauşescu...) Ministrul american al Apărării este un critic înverşunat al lui Măgureanu. Congresmanul Frank Wolf este un duşman al Poliţiei politice promovată de Măgureanu... Măgureanu a sprijinit reapariţia la New York, a unei fiţuici finanţate odinioară de securitate...)*** (E vorba aici de publicaţia *"Dreptatea"* n.n.)

NU însă numai *"ZIUA"* se ocupă de Măgureanu. In ziarul *"The Herald"* din Glasgow, Anglia, Dl. Tom Galeger, autorul cărţii *"România după Ceauşescu"* scrie următoarele: ***"Măgureanu a intrat în Securitate la 1974 ca agent conspirant. În 1984 el a făcut o alianţă... Ion Iliescu, un fost protejat al lui Ceauşescu... Timp de şapte ani Măgureanu a fost singura persoană care a avut acces la milioanele de dosare personale ale Românilor, aflate în arhiva fostei Securităţi. A fost în mod cert un slujitor deştept la mai mulţi stăpâni, iar acum este gata să se lanseze în politică, pe cont propriu..."***

Nu chiar propriu, Dl. Ionescu Quintus, liderul Partidului Naţional Liberal l-a invitat să intre în partidul dânsului, nădăjduind că astfel va primi ceva voturi.

De, pasărea mălai visează".

Nicolae NOVAC